Baptista lelkészi szakfolyóirat

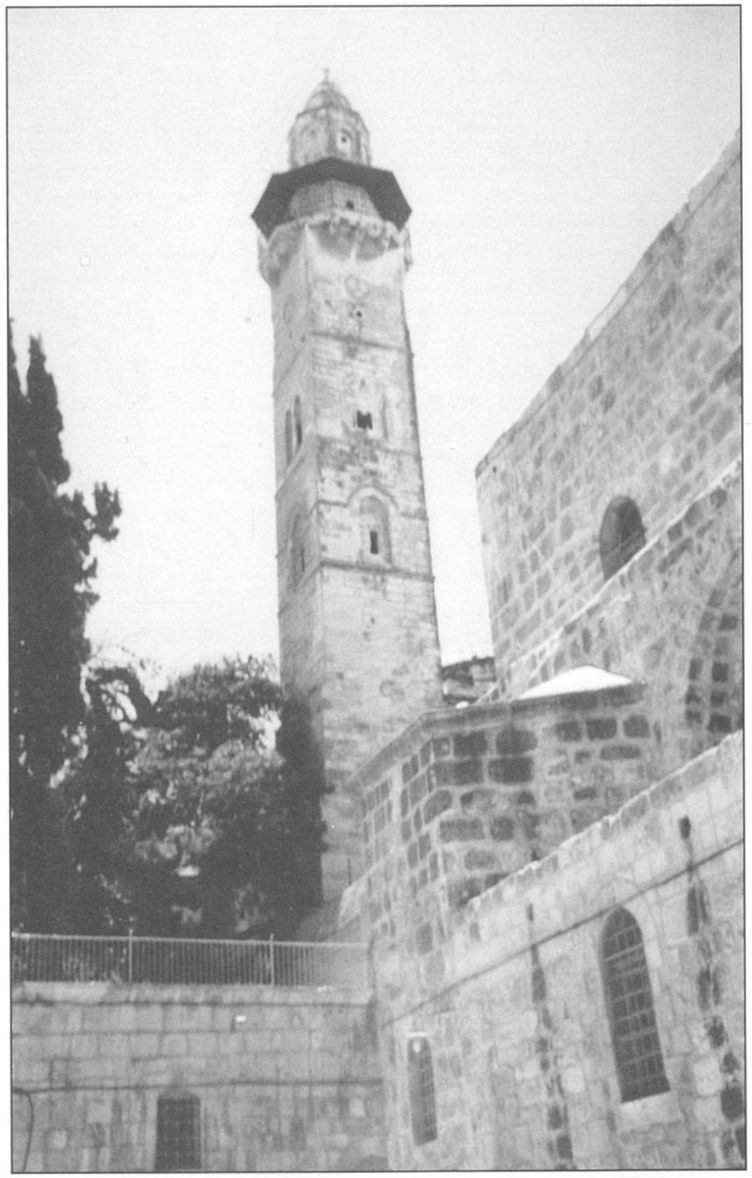
Szolgatárs

1998. január-február VII. évfolyam 1. szám

A TARTALOMBÓL

- Az igehirdetők vívódásai
- A prédikáló keresztyénség
- Igemagyarázó prédikálás
- A szolgálat lehetősége
- A misszió története
- A szolgáló lelkipásztor és az elöljáróság egysége
- Adalékok a törekvők bibliaórájának anyagához
- A kegyelmi ajándékokról
- A Szentföldön jártam
- Az ifjúság életpróbái: – A csalódás
- A bahá'i hitről
- A Jurassic Park és kérdései
- A lenyűgöző Saint-Exupery
- Tükörképben a gyülekezet
- Nő az Úr szolgálatában
- A baptista hírszolgálat hírei
- Illusztrációk, vidám hasznos történetek

A címlap és a 31-37. oldal fotói: Nagy Zsigmond

A Dávid tornya Jeruzsálemben

TARTALOMJEGYZÉK

SZERKESZTŐI OLDAL
Lukács Tamás: Prófétai vívódások 1

HIRDESD AZ IGÉT!
R. Albert Mohler: „Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?" 2
Steven J. Lawson: Tíz lépés az igemagyarázó prédikálás útján 4

BIBLIATANULMÁNY
Charles Grasham: A folyamatos lehetőség 8

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN
Hegyi András: Missziológia (4. közlés) 11
Dr. Mészáros Kálmán: A lelkipásztor és a gyülekezet elöljárósága 15
Marosi Nagy Lajos: Rólunk van szó 18
Hegyi András: Törekvők bibliaórája 21

ISTEN NÉPE A GYÜLEKEZETBEN
Kovács Géza: Karizmák és karizmatikus mozgalmak (6. közlés) 25

SZOLGATÁRSI OLDALAK
Nagy Zsigmond: Utazás bibliai földeken 31

IFJÚSÁG A GYÜLEKEZETBEN
Krízis, csalódás és elválás – 2. Michael Huey: Amikor az emberekben csalódunk 38

"...SOKAN ÉLNEK MÁSKÉPPEN..."
Fukk Lóránt: A bahá'i hit 40

SZEMELVÉNYEK A SZÁZADELŐ BAPTISTA SAJTÓJÁBÓL 42

INNEN-ONNAN
Az elveszett világ – a Jurassic Park újrafelfedezése 44
A szelíd pilóta csodálatos élete 46
Látható anyaghullámok 47

TÜKÖRKÉP
Hogyan néz ki egy langymeleg gyülekezet (1927-ben)? 48

SZOLGATÁRS-NÉ
Gerő Sándorné: Isten szolgálatára szentelt élet 49

SAJTÓFIGYELŐ
A BVSZ és az EBPS hírei 51

TALLÓZÓ
Ifj. R. G. Glazce: Vallástétel 53

ILLUSZTRÁCIÓK GYŰJTEMÉNYE 54

VIDÁM ESETEK 59

Baptista lelkészi szakfolyóirat
Szolgatárs

A Magyarországi Baptista Egyház kiadványa

Szerkeszti: a Szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: Lukács Tamás
Felelős kiadó: Dr. Almási Mihály egyházelnök

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
1062 Budapest, Aradi u. 48.
☎ 332-23-32, 332-79-85;
FAX: 331-01-94
PC-FAX: 186-41-85
EMAIL: tlukacs@freemail.c3.hu

A folyóirat önköltségi áron megvásárolható
és előfizethető a Baptista Kiadónál
Egy szám ára: 300- Ft,
egy éves előfizetési díj: 1800- Ft.
Megjelenik: kéthavonta
ISSN 1218-425X

SZERKESZTŐI OLDAL

Prófétai vívódások

Jeremiás próféta elképzelt gondolatai

(Prédikátori sejtések a Kr. e. 7-6. század és a jelenkor némi párhuzamáról)

„Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében..."
(Jer 20:9)

Más volt az adott kor gyülekezetének elvárása, mint a prófétai igehirdetés stílusa és tartalma. Az Úr szószólója nem tehette meg, hogy kora gyülekezetének elvárásait, a megosztott szívű hívők *„viszketős fülének"* igényeit kiszolgálja. Nem mondhatott mást, mint amit Isten a szájába adott.

Mást várt az igehallgató, mást hirdetett a próféta. Az igehallgató szerette volna hallani nemes cselekedeteinek elismerését, az Úrért hozott áldozatát méltató szavakat, dicséretet, simogató, hiúságát cirógató „szentbeszédeket". De hiába várta, Jeremiás prófétától nem kapta meg. Pedig, ha Jeremiás egy kicsit „okosabb", és a nép kedvében jár, a gazdagok, az előkelők és a királyi udvar nagyjai igen megjutalmazták volna.

Ez a Jeremiás nem valami talpraesett ember. Nem tudja kihasználni a lehetőségeit. Élhetetlen ember. Pedig előkelő körökben forog. Nemrég úgy történt, hogy még a méltóságos papok is elkísérték, hogy a külváros szabad terén tartsa meg prófétai igehirdetését, és mit csinált? Fogott egy cserépkorsót és összetörte mindenki szeme előtt. Próféta az ilyen? Magának keresi a bajt! – mondhatta nemegy ismerőse.

Valóban eltörte az említett cserépedényt, így szimbolizálta Isten üzenetét (Jer 19). Ép volt az a korsó, de leejtette, földhöz vágta a kéz, amely eddig tartotta. Eldobta magától, mert az edény annyira beszennyeződött, hogy hasznavehetetlenné vált – hirdette a szimbolikus cselekményű igehirdetés Júda közelgő sorsát.

Pashúr főpap, a templomi rend főfelügyelője botrányosnak vélte az efféle üzenetközvetítést, és keményen megverette, majd kalodába záratta a prófétát, mintegy nyomatékos hangsúlyt adva a templomi rend szigorú követelményének.

– *„Többé nem szólok az Ő nevében"* – gondolta Jeremiás. Miért emésztem magam a sok meghamisított hitéletű, kétnyelvű, kétarcú ember miatt?! Elmegyek a birtokomra, és ott csendes békében élek. Miért legyen az én vállamon a terhe ennek a marakodó, a szeretet isteni útját nem ismerő gyülekezetnek?! Ha nem kell nekik az *„idejében mondott Szó"*, akkor viseljék ők a következményeket! Elmegyek. Hagyom az egészet. *„Birtokom sír utánam"*. Ott siker, megbecsülés vár rám, itt pedig a szüntelen perlekedés és a folytonos kritizálgatás felemészti életerőmet. Megyek, ott méltó megbecsülés vár. De..., de az Ige, az üzenet szétfeszíti a szívemet. Ha nem mondom el a címzetteknek, beleőrülök. Éjszakáról éjszakára visszatér az elmémbe, és elviselhetetlen teherként kínoz a küldő parancs. Ha hűségesen hirdetem, akkor az emberek fordulnak ellenem, ha meg elhallgatok, még a csontjaim is izzanak a visszatartott Ige perzselő hevétől.

Igaz, nem volt sikerélményem az igehirdetés miatt. Visszautasítottak, félrehallással meg szüntelen ostorozással vádoltak, kritizáltak, de az üzenetet azért nem változtathatom meg. Azt az Úr bízta rám. Ha elhallgatom, ők makacsságukban, önigazságukban belerohannak az ítélet tüzébe, engem pedig megemészt a mardosó lelkiismeret: tudtam, értettem Isten üzenetét, de magamat kímélve elhallgattam. Akkor hát... végül is nincs más lehetőségem: maradok és hirdetem az Igét. Távozzatok szép álmok, nyugalmas vidéki élet csábító álomképei! Nem mehetek, nem enged a Szó, a szívembe világító isteni üzenet. Szolga vagyok, az Ige szolgája. Nem tehetek mást, mint hirdetem Uramnak népéhez küldött üzenetét. Aki akarja érteni, értse; akinek nem tetszik, fogja be a fülét, de mindenki viselni fogja tettei következményét!

És Jeremiás próféta a továbbiakban már nem panaszkodott, nem siránkozott. Megfosztotta önmagát álmaitól, vágyaitól, hogy a folyton ellenszegülő népnek megalkuvás nélküli hűséggel hirdesse Júda végnapjainak legfontosabb hírét. Igaz, dicséretet a továbbiakban sem kapott, börtönt, sárvermet, ütleget igen, de ezekkel együtt ott lehetett a krízis napjaiban. Látta, hogyan teljesülnek be Isten igéi. Látta azt is, hogy aki – a többségtől eltérően – tudott hinni az Igének, megmenekült, aki pedig emberi erőben bízott, ítélet alá került. Amikor Jeremiás végignézte az engedetlen nép véres tragédiáját, talán vigaszt nem, de némi enyhülést jelenthetett neki az a tudat, hogy nem volt engedetlen, és idejében hirdette a megtérés igéit. Az által, hogy megtagadta magától az egyéni érvényesülés csillogóan vonzó vágyait, alkalmas eszközzé lett Ura kezében, hogy a krízis idején biztos tájékozódási pont legyen, hiszen nála volt Isten igéje.

LT.

A. Malin:

A folyó és a csepp

Az esőcsepp ráhullt a kőre.
Néhány lépésnyire tőle
Egy folyó szelte át a réteket.
Folyjál bele a közösségbe, csepp!
Hívogatta őt a folyószomszéd:
Erődet és képességedet
A közügynek szentelhetnéd.

– Nem. – Szólt a csepp. – Nem akarok!
Magamnak szeretnék élni csak.
Magamnak örülni, más semminek,
Bámulni, ahogy versenyt csillognak
Bennem a szivárványszínek.
Itt maradok inkább a parton,
A tehetségem magamnak tartom...

A folyó hömpölyög tovább a réteken,
Hatalmasan és szélesen.
Hajót hordoz, földet termékenyít,
Csatornát tölt, turbinát lendít,
Örökké erős, sohasem fáradt.
De hol a csepp? Régen felszáradt...!

Fordította: Schöneck G.

HIRDESD AZ IGÉT!

„Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?"

Róma 10:14

Nehéz idők járnak a prédikálásra. Mostanában nyílt vitát folytatnak az egyházban végzett igehirdetés jellegével és központiságával kapcsolatban. Nem kevesebb forog kockán, mint a keresztyén istentisztelet és igehirdetés tisztasága.

Hogyan jutottunk idáig? Mivel az újszövetségi gyülekezetben központi helyet foglalt el az igehirdetés, ezért a bibliai prédikálás elsőrendűségét nem lehet vitatni. Végül is, ahogy *John A. Broadus* – a Déli Baptista Teológiai Szeminárium egyik alapító tanára – ezt a nevezetes megjegyzést tette:

> „A prédikálás a keresztyénség jellemzője. Még egyetlen hamis vallás sem nyújtott a rendszeresen összegyülekezett emberi tömegeknek vallási oktatást és buzdítást",

ezért az igehirdetés elválaszthatatlan része a keresztyén istentiszteletnek.

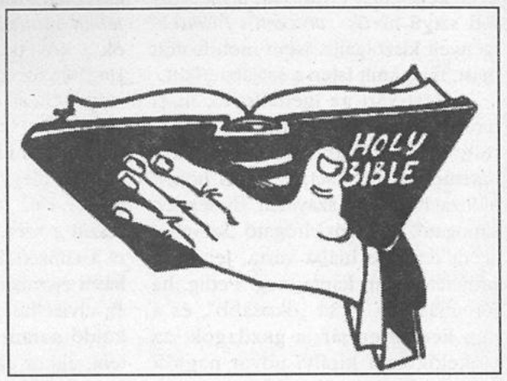
Mégis az evangéliumi körökön belül számos befolyásos hang azt mondja, hogy az írásmagyarázó igehirdetésnek lejárt az ideje. Ehelyett egyes mai igehirdetők az üzenetet szándékosan úgy tervezik, hogy vele elérjék a világiakat vagy a felszínesen összegyülekezett tömegeket, mellőzik a bibliai szövegből eredő prédikálást, és nem akarják, hogy hallgatóik találkozzanak a hatékony, de zavaró bibliai igazsággal.

Enyhe átváltás volt észrevehető a huszadik század kezdetén, mely végül nagy szakadékká válik, amint az évszázad véget ér. Az igemagyarázó prédikálásról való átváltás a téma szerinti és emberközpontú megközelítésre vitatottá teszi, hogy mi a Szentírás helye a prédikálásban, és megkérdőjelezi magának a prédikálásnak a természetét is.

A prédikálásról megfogalmazott két híres nyilatkozat illusztrálja ezt a növekvő szakadékot. Költőien kifejezve, a prédikálás sürgősségére és központiságára helyezett hangsúlyt a puritán lelkipásztor, *Richard Baxter* egyszer megjegyezte:

> Úgy prédikálok, mintha nem lennék biztos abban, hogy még egyszer prédikálhatok és mint haldokló ember egy másik haldoklónak."

Ezzel a nyilatkozattal szemben állnak *Harry Emerson Fosdick* szavai, aki talán a leghíresebb (vagy leghírhedtebb) prédikátora évszázadunk korai évtizedeinek. Fosdick, a New York-i Riverside Church lelkipásztora, tanulságos ellentétet képvisel a tiszteletreméltó Baxterrel szemben. Ezt mondta: „A prédikálás személyes tanácsadás csoportos alapon."

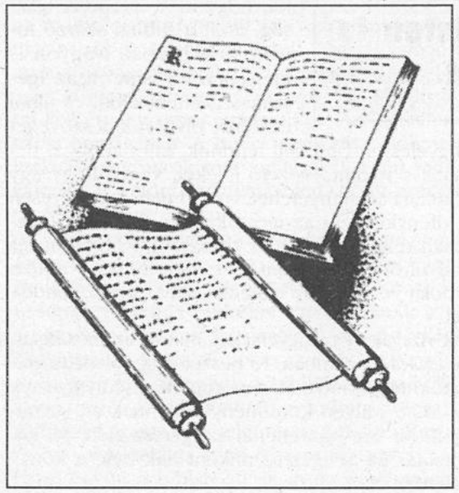
Ez a prédikálásról mondott két nyilatkozat bemutatja a mai vita körvonalait. Baxternél *a menny ígérete és a pokol rémítései* határozták meg a prédikátor emésztő terhét. Fosdick szemében a prédikátor jószívű tanácsadó, aki segítő ötletet és bátorítást ajánl másoknak.

Az úgynevezett „fölfedezett szükségletek"-re irányítva figyelmünket, és megengedve, hogy ezek a szükségletek határozzák meg a prédikációs programot, elkerülhetetlenül oda jutunk, hogy elveszítjük a Biblia tekintélyét és a prédikáció bibliai tartalmát. Mégis ez a magatartás egyre inkább mértékké válik sok evangéliumi szószéken. Fosdick bizonyára fölmosolyog a sírból.

A korábbi evangéliumiak úgy tekintették Fosdick megközelítését, mint ami elutasítja a bibliai prédikálást. A szobában teologizáló liberális Fosdick elutasította a Biblia ihletettségét, tévedhetetlenségét és megbízhatóságát, és elutasított más tanokat is, amelyek központi fontosságúak a keresztyén hitben. Fosdick gyönyörűséget talált a pszichológiai elméleti irányzatokban, és ő lett a liberális protestantizmus boldog szószéki terapistája.

Meglepő módon ez a fajta megközelítés válik nyilvánvalóvá sok evangéliumi szószéken. A szent asztal tanácsadó központtá lesz, és a szószék terapisták díványává silányul. A pszichológiai és gyakorlati érdeklődés miatt félreteszik a teológiai igemagyarázatot, és a prédikátor a gyülekezet fölfedezett szükségleteire irányítja beszédét.

Természetesen a probléma az, hogy a bűnösök nem tudják, mi az ő legnagyobb hiányuk. Vakok és nem látják, hogy megváltásra, Istennel való megbékélésre van szükségük, és valóságos, de ideiglenes szükségletekre, mint például személyes beteljesedésre, anyagi biztonságra, családi békére és az életpályán való előhaladásra irányítják figyelmüket. Túl sok prédikáció próbál válaszolni ezekre a fölfedezett szükségletekre és gondokra, és nem hirdeti az igazság Igéjét.

Kétségtelenül, néhány prédikátor, aki ezt a népszerű irányzatot követi, nem akar eltávolodni a Bibliától. De amikor az a szándékuk, hogy elérjék a modern, világi embereket ott, „ahol vannak", ennek ürügyén a prédikáció sikerszemináriummá alakul át. A Szentírás egyes verseit hozzátesszik talán a keverékhez, de hogy egy prédikáció igazán bibliai legyen, a szövegnek kell meghatároznia a gondolatmenetet, mint az üzenet alapját, és nem lehet csak tekintélyes idézetként felhasználni mint „lelki lábjegyzetet".

Charles Spurgeon ugyanezzel a problémával találkozott a maga korában az ingatag szószékeken. Némely nagyon divatos és jól látogatott londoni templomok felkaptak olyan szónokokat, akik előfutárai voltak a modern, fölfedezett szükségre alapozó prédikátoroknak. Spurgeon, akinek sikerült néhány hallgatót odavonzani, annak ellenére, hogy ragaszkodott a bibliailag megalapozott prédikációhoz, bevallotta, hogy

> „Krisztus igazi nagykövete úgy érzi, hogy Isten előtt áll és lelkekkel foglalkozik Isten nevében, mint Isten szolgája, és olyan ünnepélyes helyen áll, ahol a hűtlenség embertelenség az emberekkel szemben, és ugyanakkor árulás Istennel szemben."

Spurgeon és Baxter megértette a prédikátor felelősségteljes megbízatását, és ezért a Bibliához menekült, mint egyedüli tekintélyhez és üzenetének alapjához. Úgy léptek le szószékeikről, hogy remegtek a hallgatók lelkéért érzett ellenállhatatlan aggódás miatt, és teljesen tudatában voltak Isten előtti felelősségüknek azért, hogy az ő Igéjét, és egyedül csak az ő Igéjét prédikálják. Ezeket a prédikációkat erő töltötte be; Fosdick prédikáció népszerűek voltak.

A prédikálásról folyó mai vita megremegtetheti a gyülekezeteket, a felekezeteket és az evangéliumi mozgalmat. De ezt tudva, az egyház helyreállása és megújulása ebben a nemzedékben csak akkor következik be, amikor szószékről szószékre a hírnök-prédikátorok úgy szolgálnak, mint akik sohasem biztosak abban, hogy ismét prédikálhatnak, és úgy beszélnek, mint haldokló a haldoklóknak.

R. Albert Mohler, Jr., a Déli Baptista Teológiai Szeminárium igazgatója

Ford.: Dr. Gerzsenyi László

Az asszony a szomszédban

Mindig barátságos volt. Kissé kerekképű, és fáradt lábakkal jött, melyek hosszú életet futottak át.

Túl gyakran nem láttuk, visszavonultan élt. Volt, hogy néhány napra elutazott. Bizonyára megint a tizenhét unokahúg, vagy a tizennégy unokaöccs valamelyikéhez. Amikor visszaérkezett, mindig beszélt róluk... Négyen jártak gimnáziumba, hárman pedig már egyetemre. Az egyik unokahúg, aki festőnek készült, Rómában folytatta tanulmányait. Két unokaöccs külföldön nősült, és így tovább.

Amikor idehaza volt, esténként – minden nap – locsolókannájával a temetőbe járt. „A virágoknak kell a víz" – mondta szűkszavúan. Persze tudtuk, hogy nem a virágok kedvéért jár ki – kis összegért a temetőkertész szívesen locsolta volna őket – férje közelében kívánt lenni. Már néhány éve halott volt, de elhunytával még mindig nem tudott megbékülni.

Egy napon ő is meghalt. Teljesen váratlanul. Előtte nem is volt beteg. „A szíve megállt" – állapította meg az orvos, aki szükségesnek tartotta – temetése miatt is –, hogy unokahúgait, unokaöccseit értesítsük.

Íróasztalát átkutattuk; mindenütt keresgéltünk, de semmit se találtunk; se címet, se fotót. – Egyáltalán léteznek a rokonok? – támadt bennem a gondolat – hiszen sohasem látogatták.

Az egész, csupán kitaláció volt, de miért – az ég szerelméért – miért?

„Talán senkinek sem akart terhére lenni, ezért mutatta magát boldognak. Senkit sem akart kötelességérzettel terhelni, mert kit érdekel manapság a szomszédja?" – mondta az orvos.

Margit Szabo
Die Jahreszeiten, 1976.
Ford.: Schöneck G.

Steven J. Lawson

Tíz lépés az igemagyarázó prédikálás útján

Az igemagyarázók nem születnek, hanem azzá válnak. Igen, Isten Lelkével betelten. De az ilyen emberek mégis a komoly tanulmányozás tüzében kovácsolódnak, amint a kemény gyakorlat üllőjén zuhog rájuk a pöröly, és idővel kifényesednek. Akár csupán rövid idő óta prédikál valaki vagy már egy egész életidőn át, akár vidéki gyülekezetben vagy mammut-gyülekezetben szolgál, állandóan finomítania kell szószéki szaktudását, hogy hatalmasan adja tovább Isten Igéjét.

Martyn Lloyd-Jones, a londoni westminsteri kápolna nagy prédikátora szenvedélyesen jelentette ki: „A prédikálás munkája a legmagasztosabb, a legnagyszerűbb és legdicsőségesebb hivatás, amire valaki valaha elhívást kaphat." Tapsolok erre a nyilatkozatra, nem azért, mintha valami különös lenne bennünk, prédikátorokban, hanem azért, mert különös minden azzal a Személlyel kapcsolatban, aki elhívott minket Igéjének hirdetésére.

Mivel a Biblia az, aminek állítja magát, vagyis Isten ihletett, tévedhetetlen és hibátlan Igéje – a prédikálás a legmagasztosabb elhívás, amit az ember ismer. Mint a Szentírás hírnökei a legnagyobb kiváltságot kaptuk, mégpedig azt, hogy legyünk szószólók, akiket az élő Isten választott ki a szólásra. Nekünk adta Isten a legkiváltságosabb megbízatást, mert Krisztus végéremehetetlen gazdagságát kell továbbadnunk azoknak, akik lelkileg csődbe jutottak, mert kioszthatjuk bölcsességének kincseit és megérthetjük azokat, akiknek elkeseredetten szükségük van az ő kegyelmére.

Amikor Isten egyháza megveti a szószéket, Isten is megveti az egyházat.

Ezért szilárdan el kell szánnunk magunkat arra, hogy a legodaadóbb módon kezeljük az ő Igéjét. Ennél kevesebb alkalmatlan volna ehhez a magasztos elhivatáshoz, mint azért élni, hogy prédikáljunk. Ezt eszünkben tartva, közölni szeretném veletek az igemagyarázó prédikálás lényeges lépéseit, amit minden héten alkalmazok, amikor Isten Igéjét hirdetem gyülekezetemnek.

1. lépés: a fölkészülés

Felelj meg szolgálatodnak! Mielőtt a prédikátor elkészíthetne egy-egy prédikációt, először Istennek kell felkészítenie a prédikátort. Ha szívünk nincs rendben, akkor prédikációink sohasem válnak megfelelővé. Ezért mindig szenvedélyesen kell törekednünk az Istennel való rendezett személyes kapcsolatra. Sohase csupán azért tanulmányozzunk egy-egy igeszakaszt, hogy elkészítsünk egy jó prédikációt! Mindig azért tanulmányozzuk az Igét, hogy először és mindenek fölött fölkészítsük a szívünket! Nem vihetek oda senkit lelkileg, ahol én még nem jártam. Mint prédikátor, nem adhatom tovább azt, amivel nem rendelkezem.

Robert Murray McCheyne, a híres skót prédikátor mondta: „Népem legnagyobb szükséglete az én személyes szentségem." Más szóval, mindenekelőtt Isten emberévé kell lennem! Amit mondok, az legyen személyiségem túláradása! Prédikálásom történjék az Istennel való dinamikus kapcsolat összefüggésében!

Válasszuk ki a megfelelő igeszakaszt! El kell döntenünk, hogy melyik szentírási fejezetről prédikálunk! Hogy helyesen válasszunk, meg kell vizsgálnunk hallgatóságunkat, értelmeznünk kell lelki hiányukat és el kell döntenünk, hogy melyik az a legmegfelelőbb sorozat, amely a kívánt eredményt hozza létre! Általánosságban a Biblia egy-egy könyvét prédikálom végig, hogy ezáltal elérjem azt, amit az ApCsel 20:27-ben olvasunk: *„hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát."* Rövidebb sorozatokról is prédikálok, például a Biblia egy-egy fejezetéről (Zsid 11, 1Kor 13), vagy a Bibliának egy-egy kiemelkedő szakaszáról (a Hegyi beszéd, a hét gyülekezetnek írt levelek), vagy egy-egy bibliai szereplőről (pl. József, 1Móz 37-50-ben), vagy egy bibliai témáról (pl. a lelki ajándékokról az 1Kor 12:1-13 szerint). Hangsúlyozom, hogy az imádságnak mindig döntő szerepet kell játszania abban, hogy Isten vezéreljen a helyes választásban.

2. lépés: a megfigyelés

Miután eldöntöttük, hogy miről prédikálunk, az Ige értelmezőjének meg kell vizsgálnia a szöveg központi gondolatát, a „nagy eszmét" vagy az igeszakasz fő pontját! Meg kell kérdeznünk magunktól, hogy mi a központi igazság, amit a bibliai szerző továbbítani próbál! Nagyon is meg akarjuk ismerni az igeszakaszt, amint újból és újból és újból olvassuk a szöveget éles megfigyeléssel. Úgy kell tennünk, mint ahogy a detektív kutatja a nyomra vezető jeleket, vagy ahogy egy geológus kutatja az aranyérchez vezető utat! Személyesen szeretem kifényképezni az igeszakaszt a Bibliámból, aztán alaposan teleírom jegyzetekkel, amint olvasom, és csaknem kívülről megtanulom. Azt akarom, hogy a központi gondolat vésődjék az elmémbe és az uralja gondolkodásomat.

Amint vizsgálom az igeverseket, mindig számos kulcskérdést vetek föl magamban: Ki beszél? Kik voltak az eredeti hallgatók? Mit mondanak a szereplők? Miért jegyezték föl? Mikor írták? Milyen körülmények vannak az igeszakasz mögött? Mi van közvetlenül ez igerész előtt? Mi következik utána? Ez az igerész miként illik bele a könyv általános témájába?

Az igeszakasz és a kiterjedt összefüggés olvasásának folyamatában keresem a gondolategységet – bekezdést – ami különös szövegemmé lesz. Ennél a pontnál próbálom meghatározni, hogy például egy, három, öt vagy nyolc vers alapján prédikálok. Más szóval, meghatározom, hogy hány igeverssel foglalkozik majd a prédikációm, és egy teljes mondatban összegezem az igeszakasz fő gondolatát.

Amint tovább vizsgálom az igeverseket, keresem a gondolatok folyamatában levő átmeneteket, a cselekmények megszakadását, a főbb igéket, az okokat és hatásokat, a kulcsszavakat és visszatérő témákat. Ennél a pontnál leírom az igeszakasz nyers vázlatát, hogy szemmel láthatóvá váljék előttem az általános szerkezet és a mögöttes igazságok.

3. lépés: a magyarázat

Az igemagyarázónak ezek után értelmeznie kell az igeszakaszt a szó szerinti, történelmi és nyelvtani megközelítés alkalmazásával. A szó szerinti megközelítésen a normális vagy természetes szóértelmezéseket értem, de óvatosan elkerülöm az allegorizálást vagy a szöveg spiritualizálását. Történelmi vizsgálaton értem a szerző szándékának megvizsgálását, hogy megtudjam, miért írt az eredeti hallgatóságnak. A nyelvtani magyarázaton értem a nyelvtan, a mondattan és szótanulmány értelmezését az igeszakasszal kapcsolatban. Ebben a folyamatban hidat építünk a Biblia ősi világa és mai kultúránk között. Prédikációim készítése közben nagyon sok jegyzetet készítek a következő eszközök alkalmazásával:

A nyelvi eszközöket használom, mert a Biblia eredetileg héberül, arámul és görögül íródott, és az igeszakasz ősi nyelveken való olvasása a szöveg jobb megértéséhez vezet. A kulcsszó-tanulmányok, az igeidők és a mondattan ismerete kiemelkedően fontos. A görög és héber szótár még világosabban bemutatja egy-egy szó jelentését, és a lexikon levezeti annak alkalmazását számos összefüggésben. Csak emlékeztetőül, a prédikációban a görög és a héber olyan, mint az alsóruha: sok segítséget nyújt, de nem akarjuk láttatni.

Kommentárokat veszek igénybe. Miután saját igetanulmányozásomat elvégeztem, 5-15 kommentárt is elolvasok, és kiteszem magam a tőlem jobban megajándékozott emberek fölfedezéseinek, akik ugyanezzel az igeszakasszal dolgoztak. Összehasonlítom fölfedezéseimet a Krisztus testéhez tartozó más híres oktatókéval és tisztelt teológusokéval, akik a múltban éltek vagy jelenleg ténykednek. Ugyanígy elolvasok más igemagyarázó prédikációkat és hallgatok más prédikátorokat hangszalagról, akik ugyanarról az igéről beszélnek. Nyilvánvalóan az igemagyarázó könyvtára nélkülözhetetlen kincs.

Megvizsgálom az igei utalásokat. Mindig a Szentírással kell értelmeznünk a Szentírást. Az Ige sohasem mond ellent önmagának. A Biblia egyik része sohasem tanít ellenkezőt egy másik rész tanításával. Ezért meg kell vizsgálnunk a különböző utalásokat, hogy pontosak lehessünk az értelmezésben!

Vizsgáljuk meg a bibliai háttéranyaggal foglalkozó forrásokat! Egy igeszakasz történelmi beágyazottsága gyakran megvilágítja jelentését. A bibliai enciklopédiák és szótárak hasznos cikkeket tartalmaznak a történelmi szempontból fontos kérdésekről. Az ősi világ kultúrája nagymértékben eltérő volt a mai társadalom kultúrájától. Ezért meg kell értenünk a bibliai idők miliőjét, hogy az vajon zsidó, görög vagy római kultúra volt, hogy megragadjuk az igeszakasz jelentését. A Közel-Kelet földrajzának a megértése is segít feltárni az igeszakasz értelmét. Ezzel együtt a bibliai atlasz gyakran végtelenül áldásos eszköz a szöveg megértésében.

4. lépés: az asszimilálás

Most elővesszük egyéni fölfedezéseinket és összegyűjtött megfigyeléseinket, majd kezdjük írásos formába szervezni azokat, amint versről versre továbbhaladunk a kiválasztott igerészen. Prédikációs följegyzéseinkben követnünk kell a gondolatok logikus kifejlődését. Ennek elérése érdekében elkészítem a prédikáció vázlatát. Eredeti vázlatomat most már jobban kifinomítom, aminek segítségével a hallgatók követni tudnak majd az igeszakasz magyarázatában. A jó vázlat olyan, mint az emberi testben a csontváz, amire rátapad a prédikáció húsa és lényege. A jó vázlat valamilyen módon összecseng vagy párhuzamos a többi ponttal, hogy segítse a hallgatóságot. Jó szabály a következő: minél rövidebb a homiletikai pont leírása, annál jobb.

A készületbe bevonom kutatási eredményeimet. Mostmár rendezett formában állítom össze exegetikai fölfedezéseimet, ami a megfelelő pontok alá kerül homiletikai vázlatomban. Akik komputert használnak, azoknak ez egyszerű másolási folyamat. Még mindig kézzel írom kutatási eredményeimet és másológépet használok exegézisemben. Szavakban újból megfogalmazom felfedezéseimet, amelyek egyszerűbben vannak kifejezve vagy könnyebben érhetők. Néha analógiák, metaforák és hasonlatok által adom tovább a gondolatot, ami nagyon hasznos az igazság megfogalmazásában.

Az összekötő szöveg elkészítése. Most már összevarrom a prédikáció különböző részeit a finom átmenet selyemfonalaival, amint összekapcsolom az egyik pontot a másikkal. Ezek az átmenetek mutatják a logikai kapcsolatokat és tartalmazzák az összegező nyilatkozatokat, amelyek ragasztóként szolgálnak és eggyé teszik a magyarázatot. Ugyanígy a jó átmenet felkelti az érdeklődést a következő pont iránt, amikor gondolatébresztő kérdéseket teszünk föl.

5. lépés: az alkalmazás

A prédikációs előkészület sohasem teljes, amíg a szöveget nem alkalmazzuk a hallgatók egyéni életére. Mindig meg kell kérdeznem magamtól, vajon ez az igazság vonatkozik-e a hallgatók életére? Mit követel tőlük Isten?

Szemináriumi óráinkon Haddon Robinson bátorított minket, hogy képzeljük magunk elé gyülekezetünk 5-6 tagját, amint körülülik lelkészi irodánk asztalát. Minden jelenlevőnek képviselnie kell azok egy rétegét, akiknek prédikálunk. Kérdezzük meg magunktól: mit kell ennek a szövegnek mondania egy sikeres üzletembernek? Egy magányos szülőnek? Egy egyetemista hallgatónak? Egy nyugalomba vonult nagyszülőnek? Egy fiatal házaspárnak, akik az elköltözést fontolgatják? Miként érinti ez az igeszakasz az életüket?

Ennél a pontnál még kéziratot is készítek az alkalmazásról, és arra ösztönzöm magam, hogy pontos és világos legyek. Nem akarom tovább „lebegtetni" alkalmazásomat, mint ahogy nem akarok készületlenné válni az értelmezésben sem. Ez megköveteli, hogy „kapcsolatban" legyünk azokkal, akiknek prédikálunk, ismerjük küzdelmeiket, kísértéseiket és azokat a befolyásokat, amelyek hatnak rájuk. Ugyanígy könyvek, magazinok és újságok olvasása is bemutatja a mai áramlatokat és a világon levő feszültségeket, amelyek között élnek.

Azt hiszem, az a legjobb alkalmazás, ha az egész üzenetben mindenütt megtalálható. A prédikációnak minden nagyobb szakaszát át kell itatnia az alkalmazásnak. Ha rendszerint a prédikáció végére tartom fenn az összes alkalmazást, hallgatóim megszokják, és kikapcsolják a hallgatást, miközben az üzenet „lényegét" adom át, és visszakapcsolnak majd a következtetésnél és a megfigyelhető, alkalmazható igazságnál. Következésképpen igyekszem a „lényeges pontokat" beleszőni az egész prédikációba mindenütt.

6. lépés: az illusztrációk

A prédikációs illusztrációk olyanok, mint a nyitott ablakok, amelyek beengedik a külső világosságot, hogy megvilágosodjék az igeszakasz jelentése. A jó illusztráció fölkelti az érdeklődést, megragadja a figyelmet, megmagyarázza az igazságot, erőteljesen ösztönöz a cselekvésre, vagy biztosítja, hogy az üzenetet ne felejtsék el.

Elsősorban a bibliai illusztrációkat kedvelem – más szóval, Szentírással illusztrálom a Szentírást –, mert ez nagyobb tekintéllyel hat és erőteljesebbé teszi a gondolatot. Úgyszintén az egyéb bibliai szövegekből vett illusztrációkkal oktathatom a Szentírást, amint illusztrálok és bemutatok a gyülekezetnek más bibliai szakaszokat. Egyúttal valamennyi ismeret – akár történelmi, orvostudományi, sport, akár kulturális vagy jelenlegi esemény – elérhető a prédikátornak, mint lehetséges forrás, mellyel illusztrálni lehet. Ugyanígy a megfelelő személyes tapasztalatok is segítenek, hogy kapcsolatba lépjünk hallgatóságunkkal, amint illusztráljuk az igerészt.

A jó illusztráció fontos és emlékezetes. De vigyázzunk arra, hogy ne homályosítsuk el a bibliai igazságot, amit kiemelünk. Más szóval, az illusztrációnak alá kell támasztania az igazságot, de sohasem foglalhatja el annak helyét, nem versenyezhet vele az hallgatók elméjében.

7. lépés: a bevezetés

Az üzenet fő részét már összeállítottuk, és felkészültek vagyunk arra, hogy megírjuk a bevezetést. Úgy gondoljunk a bevezetésre, mint a ház belépőjére! Arányos módon, a belépő kisebb, mint maga a ház, mégis arra szolgál, hogy minden vendég könnyen elérje a főépület bejáratát. Milyen furcsa lenne a ház, ha a belépője túl nagy lenne, vagy ami még rosszabb, ha nagyobb lenne magánál a háznál is. A túl nagy belépő túl sok figyelmet vonna magára. Ehelyett annak hozzá kell járulnia a ház szépségéhez. Ugyanakkor a bevezetésnek elég nagynak kell lennie ahhoz, hogy tájékozódást nyújtson a hallgatónak a prédikációban, de elég kicsinynek ahhoz, hogy ne vonja el a figyelmet az üzenet lényegéről.

Ezt számos módon megtehetjük, például illusztráció, humoros történet, mai események, meglepő idézetek, kérdések föltétele, velünk kapcsolatos személyes tapasztalat, egy-egy feltételezett helyzet leírása, élettel kapcsolatos probléma fölvetése vagy számos más módszer alkalmazása által. Soha ne felejtsük el: az a célunk, hogy éber hallgatókat gyűjtsünk a prédikációhoz.

Egyetértek a jó illusztrációval kapcsolatban gyakran ismételt hármas jellemzővel: érdeklődést kelt, részvételre késztet és azonosulásra ösztönöz. Ideális módon a bevezetésnek föl kell keltenie az érdeklődést, erősítenie kell a részvételt vagy arra kell szolgálnia, hogy a hallgató személyesen azonosuljon a beszélővel vagy a témával! A bevezetés után a prédikátornak képesnek kell lennie arra, hogy leüljön és a gyülekezet kívánja, hogy újból felálljon és fejezze be a prédikáció többi részét.

8. lépés: a következtetés

A végső szavak legyenek maradandó szavak! A következtetés arra szolgál, hogy bemutassa az utolsó „útkereszteződést", és felszólítsa a hallgatót, hogy válassza valamelyik ösvényt a cselekvésre, ami a hirdetett igére alapozódik. A hallgató vagy követi a bemutatott bibliai utat, vagy elutasítja azt. A következtetés válaszoljon erre a kérdésre: „E prédikáció eredményeként, milyen cselekvést vár el Isten a hallgatótól?" A hatásos következtetés összegezi a fő igazságokat, külön kiemeli az alkalmazást, ösztönzi, megszólítja vagy felhívja az akaratot, bátorít vagy vigasztal.

Szeretek úgy gondolni a következtetésre, mint amikor a pilóta leszállítja a repülőgépet a repülőtér aszfaltjára. Így történik a prédikáció sikeres „leszállása" a hallgató szívének kifutó pályáján. Minden prédikáció világos és ösztönző cselekvésre szóló felhívással záruljon!

9. lépés: az azonosulás

Ennél a pontnál a prédikáció szövegének már készének kell lennie! A bevezetés, a prédikáció tartalma és következtetése már írásos formát öltött. Most át akarjuk tekinteni prédikációs jegyzeteinket, hogy kiértékeljük a szöveg általános folyamatát mint egészet.

Kérdezzük meg magunktól: vajon a prédikáció anyaga arányosan oszlik meg minden egyes homiletikai főpont alatt? Vajon a bevezetés túl hosszú vagy túl rövid? Van-e elég illusztráció? Jól helyezkedik-e el az alkalmazás? Vajon a kezdő sorok „horogra kapják-e" a hallgatókat? Vajon egyensúly és szimmetria van a fő pontok között? Van-e olyan szakasz, ami nagyon kimerítő és arányosan újból el kell osztani? Nincs túl sok pont a prédikációban? Vajon az átmenetek folyamatosak?

Miután a prédikáció szövege előttünk van, kitörölhetetlenül bele kell írnunk az értelmünkbe és a szívünkbe! Természetesen, ez az azonosulás már végbement a prédikáció előkészítésének teljes folyamatában is. Amit tanulmányoztam és leírtam, annak teljesen bele kell gyökereznie a saját életembe! Eggyé kell válnom a prédikációmmal – házasságot kell vele kötnöm! A prédikáció igazságát ismernem kell, éreznem kell és élnem kell, ha eredményesen akarom továbbítani!

Egész lényem – értelmem, érzelmem és akaratom – vegyen részt a prédikációban! Az értelmemmel bensőséges kapcsolatba kell lépnem szövegemmel, fel kell frissítenem emlékezetemet az igazság lényegével. Érzelmeimmel mélyen át kell élnem a prédikált igazságot. Akaratommal személyesen engedelmeskednem kell az üzenetnek, mielőtt erre kérném hallgatóimat!

A végső elemzésben az a legjobb módszer a prédikációs jegyzetek elsajátítására, hogy végigimádkozom azokat, és minden egyes különös igazságot fölajánlok Istennek, hogy ő hagyja jóvá, és úgy prédikáljam azt, mintha arra kérném Istent, hogy tegye valóságossá a saját életemben!

10. lépés: az igehirdetés

A prédikáció elmondásának várva várt pillanata akkor érkezik meg, amikor az igemagyarázó a gyülekezet elé áll Isten jelenlétében. Minden prédikátor kifejleszti a saját előadási módszerét: felolvassa jegyzeteit vagy szóról szóra emlékezve rá, felhasználja azokat kiindulópontként egy „szabadabb formában" való közlésre, vagy prédikál jegyzetek nélkül, miután alaposan áttekintette azokat.

Személyesen úgy vélem, hogy a két utóbbi módszer a legjobb választás. Fölviszem jegyzeteimet a szószékre, és futólag használom azokat, bízva abban, hogy Isten képessé tesz engem arra, hogy prédikálás közben „végighaladjak" jegyzeteimen. Ez lehetővé teszi, hogy a Szentlélek minden felkészülésemet maximálisan felhasználja, de megadja a szabadságot is, amint spontán módon irányít prédikálás közben és a vázlatot követve.

Amint Isten Lelke betölt és uralma alá von, arckifejezéseim, kézmozdulataim, szemkapcsolatom, hanghordozásom természetes módon, sőt valójában természetfölötti módon veszi föl a kapcsolatot a hallgatósággal. A prédikálásnak ezek a belső szempontjai válnak dinamikus következménnyé, amint Isten munkálkodik személyiségem, temperamentumom által, nem színpadias módon megtanulva, vagy szándékosan utánozva más prédikátorokat. El akarjuk kerülni, amit az egyik prédikátor írt jegyzeteinek a margójára: „Gyenge pont: itt ordítani kell!" A cél az, hogy legyünk őszinték.

Meddig tartson egy-egy prédikáció? Általánosságban egy igemagyarázó prédikáció hosszabb időt vesz igénybe, mint egy téma szerinti üzenet, mert több figyelmet fordítunk a szöveg különös mondanivalóira, például a történelmi háttérre, a szótanulmányra, az igei utalásokra, a gondolat-folyamatra és ehhez hasonlókra. Ritkán képes erre a prédikátor 25-30 perces keretben úgy, hogy ugyanakkor még illusztrálja és alkalmazza is az igazságot. Azt hiszem, hogy ez mintegy 35 percet vesz igénybe, mert különben a teológiai mondanivalót és a tanbeli világosságot áldozzuk fel, és a gyülekezetet fosztjuk meg Isten Igéjének táplálékától. Szószékemen 40 percig szoktam prédikálni.

Mindezt a tíz fontos lépést követve az igemagyarázó prédikálás során, természetfölötti energiára és isteni megvilágításra van szükségünk. Ezért mindig gondoljunk arra, hogy végül is Isten Lelke ragadja meg és készíti föl a prédikátort!

Hadd halljuk ismét az eddig élt legnagyobb prédikátor, Charles Haddon Spurgeon lelkesítő szavait, aki ezt mondta:

Ismét Luthereket, Kálvinokat, Bunyanokat, Whitefieldeket akarunk, akikre odafigyeltek, akik neve rémületet lehelt ellenségeink fülébe. Végtelenül szükségünk van az ilyenekre. Honnan érkeznek hozzánk? Ők Jézus Krisztus ajándékai az egyháznak, és eljönnek alkalmas időben. Neki van hatalma arra, hogy ismét elhozza a prédikátorok aranykorát, a nagy lelkipásztorok termékeny idejét és a hatalmas igehirdetőket, mint a puritánok korában, amikor a jól bevált régi igazságot ismét olyan emberek prédikálták, akik ajkát megérintette az oltárról vett eleven szén. Ez eszköz lesz a Lélek kezében úgy, hogy nagy és átható vallási ébredést hozzon létre az országban.

Nem keresek semmilyen más eszközt az emberek megtérítésére, mint az evangélium egyszerű prédikálását és az emberek fülének megnyitását annak meghallására. Amikor Isten egyháza megveti a szószéket, Isten is megveti az egyházat. Ez volt mindig az a szolgálat, amit az Úr örömmel megáldott az egyház újjáélesztésére és javára.

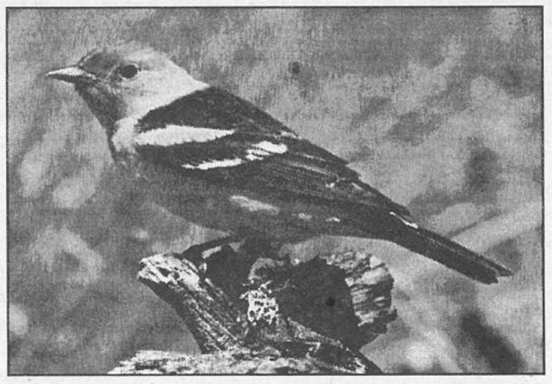
Bárcsak Isten újból elhozná az igemagyarázóknak ezt a korszakát, akik odaszentelték magukat az Ő igazságának e világban való prédikálására! Ha Isten elhívott téged, hogy szolgája légy, miért mondasz le erről, hogy király legyen belőled?

Hirdesd az Igét!

(Ford.: Dr. Gerzsenyi László)

Konrad Schomerus

NEM VETNEK, NEM ARATNAK

Sajátságos módon értelmezte egy idős földműves a Bibliát. Láttuk, hogyan szállta meg földjét a hirtelen a fölöttünk elrepülő madárraj.

„Tisztelendő úr" – szólt a gazda – „ismeri az igét: *'Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyánk eltartja őket.'* – Láthatja, hogyan teszi: az én költségemen eteti őket."

Mit mondjak, hiszen látható, hogy igaza van? De azért nem egészen úgy van, hogy a madarakat csak a gazda táplálja. Étlapjukon sok egyéb is szerepel. Az ember által vetett ennivaló csak egy kis változatosságot kínál számukra.

Vajon mire alapozza a gazda, hogy ő másképpen tesz, mint a madarak?

Az emberiség sok nemzedéke fáradozott, míg egy bizonyos fűféleségből nagy hozamú, nemes búzát fejlesztett ki. Ez a gazda is sokat fáradozik, hogy búzáját hasznot hozóan termelje meg. Ilyen értelemben a madarak valóban az ő gabonáját eszik. De Isten növeszti. A gazda búzáját a madarak azért részesítik előnyben, mert a búza ősi formáját már sehol sem lelik.

A Bibliában az áll: meg kell hódítanunk a földet. – Isten is tudja, hogy megtettük. Kissé arrább viszont arról is szó van: miért kell meghódítani. Hogy megőrizzük és műveljük. Egyszerű logika szerint: minél jobban meghódítjuk, annál nagyobb felelősséggel kell megőriznünk. A búzaföldön látott madarak is erre emlékeztetnek.

A megőriztetés jogából azonban nem az egész teremtettség részesül. Kihalt vagy veszélyeztetett állatok hosszú listája is ezt igazolja.

Isten, a gazda által nem szívesen látott rovarokkal jól eltartotta pl. a foglyokat, de az irtószerekkel meggyérített rovarokkal már nem tudja őket eltartani.

Lehet ezzel nem törődni. De egy napon új, rezisztens károsítók léphetnek föl, és akkor talán már nincsenek foglyok, melyek haszonnal pusztítanák azokat.

Amikor Jézus azt mondja: Isten az égi madarakat eltartja, ezzel nem azt állítja, hogy számára az emberek közömbösek, mert így folytatja: *„Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?"*

Isten messzebbre tekint, nagyvonalúbb, mint mi. A madarakra való tekintettel rólunk se feledkezik meg...

A gazda – ezt ő is belátja –, földjéről sokkal többet takarít be, mint a madarak.

Aki a madarakat megrövidíti, önmagát rövidíti meg! Kár volna.

(A Die Gemeinde 1996/40-ből – Schöneck G.)

BIBLIATANULMÁNY

Charles Gresham

A FOLYAMATOS LEHETŐSÉG

2Tim 4:1-8

A Prédikátor könyvében van egy bölcs mondás: *„Mindennek rendelt ideje van az ég alatt"*. Elég gyakran alkalmazzuk ezt az irányelvet. Szeretünk alkalmazkodni a körülményekhez. Megválasztani a kellő alkalmat a cselekvésre, mivel elhisszük, hogy a jó alkalom hozza meg a politikai sikert, ezért igyekszünk időben cselekedni, nehogy saját érdekünk kárt szenvedjen. Komolyan vesszük amit Shakespeare mond:

> VAN AZ EMBERI ÉLETBEN IS DAGÁLY, AMIT
> AZ ÁRHULLÁM OKOZ S EZ JÓ SZERENCSÉHEZ VEZET;
> HA ELSZALASZTJUK, AZ EGÉSZ ÉLET-UTAZÁS NEM LESZ MÁS,
> MINT FELSZÍNEN VERGŐDŐ KÍNLÓDÁS;
> NEKÜNK KI KELL HASZNÁLNI AZ ÁRHULLÁMOT, MÍG CÉLUNKNAK
> MEGFELEL, VAGY
> PEDIG VESZTES VÁLLALKOZÓK LESZÜNK

Van ebben némi igazság, ha politikai diplomáciára, gazdasági vagy szociális dolgokra vonatkoztatjuk, de a Krisztus szolgálatában és a bizonyságtételben az ilyen opportunista szemlélet nem követésre méltó. Pál azt mondja: *„Légy készséges alkalmas és alkalmatlan időben"* vagy ahogy az új fordítás fogalmaz: *„Tedd meg, akár tetszik, akár nem"* (NEB új ang. ford.) *„Ne veszítsd el sürgető érzésedet"* (Phillips), *„Foglalkozz vele folyamatosan, akár szívesen végzed akár nem"* (Knox), *„Ne törődj azzal, hogy kedvez-e az alkalom vagy sem"* (Amplified, magyarázatos).

A szöveg világosan mutatja, hogy Pál a keresztyén szolgálatra sürgető buzdítást az igehirdetésre vonatkozatja: *„ints, dorgálj, buzdíts, figyelmeztess, végezd az evangélista munkáját, hogy szolgálatodat teljesen betöltsd."*

Sajnos nem mindig tudjuk helyesen megítélni mennyi mindent rejt magában egy-egy „alkalom", pedig a biztonságunk függ attól, hogy felhasználunk-e minden percet valamilyen keresztyén szolgálatra. Pál Timóteusnak írt figyelmeztetése minden idők keresztyénéhez szól, mert könnyen hajlunk arra, hogy szolgálatunkat kizárólag a megfelelő körülményektől tegyük függővé. Mi is járhatunk úgy, mint az a keresztyén fiatalember, aki egy egész nyarat sátortáborban töltött, züllött, csúnyaszájú fiatalokkal. Mikor megkérdezték tőle, hogy bírta ki, azt válaszolta, egész jól ki lehetett jönni velük. Észre sem vették, hogy keresztyén vagyok.

Aztán uralkodhat rajtunk a „zsarnok hangulat" is éppúgy, mint a körülmények. Sokszor csüggedtek vagyunk, fáradtak, közömbösek, egyszerűen nem érezzük, hogy most szolgálni kellene Krisztusnak. Ilyenkor jusson eszünkbe Pálnak egy másik szava: *„Ne fáradjatok el a jó cselekvésében... mert majd aratni fogunk, ha el nem lankadunk"* (1Kor 15:58).

Veszélyes az is, ha az alkalmakat mindig jövőre tologatjuk: „Ha felkészültebb leszek" – mondja a fiatal prédikátor, – „Ha érettebb leszek" – hárítja el magától a felelősséget a fiatal keresztyén azért, mert nem tette meg most, amit kellett volna.

Robert Browning írja:

Szeretném, ha az emberek rájönnének, hogy az élet kiszámíthatatlan, s minden perc, amikor beszélünk, lehet nyereség vagy veszteség, mert eljövendő életünk a jelenünktől függ.

Pál a Timóteushoz írt mindkét levelében úgy beszél önmagáról, mint apostol, prédikátor és tanító (1Tim 2:7, 2Tim 1:11). Szeretném keretként felhasználni ezt a három meghatározást, hogy tisztábban lássuk, mit kell értenünk *„folyamatos lehetőség"* alatt, és következésképp *„folyamatos kötelezettség"* alatt.

I. Pál apostol rendelkezése

„Megparancsolom neked" – írja Pál Timóteusnak. De ez nagyon komoly parancs, mert *„az Isten és Jézus Krisztus színe előtt"* teszi, aki *„ítélni fog élőket és holtakat, mikor eljön az ő királyságában"*. Ez tehát nem egy olcsó ajánlat, amit közömbösen félre lehet tenni. El kell ismerni, hogy amit itt Pál apostol mond, azt valóban felhatalmazásból mondja és egyetemlegesen.

Milyen természetű ez a parancs? Mi az a különleges rendelkezés, amiben Timóteusnak engedelmeskedni kell? Nagyon nehéz lenne félreérteni, mert olyan egyszerű szavakba van beágyazva, hogy nincs meg a veszélye annak, hogy kikerüli a hatást.

„Hirdesd az Igét!" – Timóteus pontosan tudta, hogy ez mit jelent. Mi is tudjuk, ha már egy bizonyos ideje forgatjuk az Újszövetség lapjait. Pál saját cselekedete, ahogy arról Lukács hírt ad az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvében, világos képet ad arról, hogy a *„hirdetni"* szó mit foglal magában.

„Légy kész alkalmas vagy alkalmatlan időben". A keresztyén szolgálat sürgető és állandó. Az egyházért és Jézus Krisztusért végzett szolgálatunk folyamatos kell, hogy legyen; itt nincs apály és dagály, amely a körülményektől és hangulattól függ. Újból csak Pál saját életpéldája, mint a legjobb kommentár áll rendelkezésünkre. Amíg Athénban Szilászra és Timóteusra várt, nem akart tétlenül üldögélni, hanem elment a piactérre és bizonyságot tett, megragadta az alkalmat és egy nagy csoport hivatásos filozófusnak beszélt az Aeropaguson.

„Ints vagy bizonyíts." Ha kell érvekkel bizonyítsd, hogy Isten léte észszerű és ítélete jogos. Mikor Pál az athéni filozófusok előtt beszélt, demonstrálta azt a fajta logikai érvelést, melyet minden igaz keresztyén felhasználhat egy ellenséges hallgatóság előtt.

„Ints!" Ebben a Timóteushoz írt levélben Pál ismételten sürgeti Timóteust, hogy álljon ellene azoknak, akik hamis tanokat hirdetnek, dorgálja meg őket és intse le. Azért teszi ezt, mert a hamis tanítás miatt zavar támad a gyülekezetben, sokakat megtévesztettek, akik balgán hajlottak a hamis tanításra és követték a hamis tanítókat elhagyva a gyülekezetet.

„Buzdíts!" Vigasztalj és tanácsolj! Erre a parancsra kétségbeejtően szükség van, és nagyon oda kell rá figyelni. Megtört szívek, összetört életek, reményt vesztett emberek – és nincs más gyógyír, csak az örökkévaló Istentől származó vigasztalás, amit az olyan vezetők, mint Timóteus, oszthatnak meg másokkal a Szentlélek által.

Pál apostol útitársa első missziós útja alkalmával Barnabás volt, aki valóban bebizonyította, hogy ő a vigasztalás fia, nemcsak azzal, hogy bátorítólag az újonnan megtért Tárzusi Saul mellé állt, hanem azzal is, hogy kész volt maga mellé venni János Márkot, hogy még egy lehetőséget adjon neki a szolgálatra.

„Az evangélista munkáját cselekedd". Ez az előző parancs megismétlése: *„Hirdesd az Igét!"*, *„bizonyítsd"* – de Pál nem szeretné, ha félreértenék. Mintha csak azt mondaná, „Timóteus, Krisztus Egyházában a szolgálatnak sokféle területe van, de ezek között a legfontosabb a lélekmentés, embereket nyerni meg Krisztusnak.

Bármit teszel, az evangélista munkáját cselekedd. Milyen könnyű elfelejteni, hogy a gyülekezeti szolgálatnak ez a lényege, a szíve. Pál parancsa arra irányult, hogy a misszió haladjon előre, és ne csak a puszta fennmaradás legyen a cél. Ez minden nemzedékben érvényes igazság.

„Szolgálatodban végezz el minden rád háruló feladatot", vagy a régi fordítás szerint, „szolgálatodat teljesen *betöltsd"*. Itt az egyensúlyra szólít fel: a szolgálat nem lehet egyoldalú, mert minden, amit Krisztusért teszünk, szolgálat. Buzdítani, másoknak példát adni az igazi szolgálat természetéből adódik.

Ezek a rendelkezések az apostol végső szavai. „Búcsúbeszédének" egy része. Ha elhisszük, hogy valaki halálához érkezve fontos dolgokról rendelkezik, akkor ez esetben ez valóban igaz: és akkor a parancsokat úgy kell venni, mint végrendelkezést, ami fontos és végre kell hajtani. Ezt Pál, az apostol teljes tekintélyével mondta!

II. Pál, a prédikátor ezt hűen illusztrálta

Az ApCsel kiválóan bemutatja Pál odaadó készségét a prédikálásra. Ezért, mikor azt mondja: *„hirdesd az Igét"* – akkor a saját életgyakorlatáról beszél. Gyakran tett ilyen kijelentést: *„Legyetek az én követőim, mint én a Krisztusé"* (1Kor 4:16, 11:1). Timóteus is, és mindenki, aki az Újszövetséget tanulmányozza, tudja, hogy Pál megtérése után azonnal elkezdett prédikálni (ApCsel 9); Timóteus is ott volt Pállal, mikor Filippiben Pált és Szilászt bebörtönözték, és ők még ezt az alkalmat is felhasználták arra, hogy a börtönőrnek és családjának az evangéliumot hirdessék. Timóteus ismerte Pál előző bebörtönzését is és azt, hogyan terjedt el az evangélium a börtönből a császár testőrein keresztül, akik Pált hallgatták, egészen a palotáig (Fil 1:13, 4:22). És most, szembenézve a biztos halállal (*„az én megáldoztatásom ideje elérkezett"*), az apostol egyetlen gondja, hogy tovább hirdessék az Igét, ne akadjon el az evangélizálás, a keresztyén szolgálat, hanem végezze Timóteus úgy, ahogy azt ő meghagyta.

Az ilyen illusztráció, mint amely Pál gyakorlati életéből fakad, aki bátor igehirdető, bizalmat kelt a hazamenetel előtt.

„Megharcoltam a nemes harcot." Ez az ige tökéletes befejező módban van: (harcoltam, bevégeztem, megtartottam), ami egy elmúlt, befejezett cselekedetre utal, de aminek maradandó következménye van. Pál szolgálatra szánt élete, három évtizedes harca a Sátánnal és a gonoszság erőivel bizonyossá tette őt az eredmény felől, hogy *„az igazság koronája"* – az övé lesz.

„Bevégeztem futásomat." Elérkezett a vég. Az idő közel jött. Elkészült arra, hogy *„italáldozatként"* kiontsa életét. Ebben nincs semmi önsajnálkozás: nincs hátratekintés, de gondja van arra, hogy a hátralevő időt jól használja fel. Aggódik egészsége miatt, ezért kéri – *„hozd el a köpenyemet, amit Troásban hagytam Kárpusnál"* – de gondja van a szellemi dolgokra is, és hozzáteszi: *„ha jössz, hozd magaddal a könyveimet is"*, de mindenek előtt a *„tekercseket"*. Némelyek szerint ez az Ószövetség héber szövege volt.

„A hitet megtartottam". Igen, Pál elmondhatta amit *Hillaire Belloc:*

> „ENGEDTEM A HÍVÁSNAK ÉS MEGTARTOTTAM A HITET,
> VÉRZŐ UTAM EGYEDÜL JÁRTAM VÉGIG;
> MOST MÁR ALKONYUL, TERJESZD KI FÖLÖTTEM
> S ÖLELJ ÁT KARODDAL – HATALMAS ISTENEM."

Pál hite ilyen személyes hit volt, – élete odaszánása Jézus Krisztusnak – nem valami elvont elmélet vagy tantétel. Pál felkiáltása úgy hangzik, mint ahogy évekkel ezelőtt *John Oxenham*, a nagy angol költő kiáltott fel:

> NEM AZ SZÁMÍT, HOGY MIT, AZ HOGY KIBEN HISZEK,
> EZ DÖNTI EL SÖTÉT ÓRÁM GYÖTRELMEIT,
> CSAK Ő ÁD VIGASZT, MERT PUSZTA HITVALLÁS
> HALANDÓ EMBEREN MIT SEM SEGÍT.
>
> NEM AZ, HOGY MIT, DE KIT KÖVETEK!
> KRISZTUS MINDEN HITVALLÁSNÁL TÖBB,
> AZ Ő ÉLETE ÉS CSELEKEDETE
> NEM MULANDÓ, HANEM ÖRÖK.
>
> NEM AZ, HOGY MIT HISZEK, DE KIBEN!
> SZOMORÚ NAPJAIMBAN KI JÁR VELEM?
> KI VESZI LE RÓLAM NEHÉZ TERHEMET?
> KI RAGYOGJA BE SÖTÉT UTAM
> ÉS KI KÉRLEL, HOGY NÉZZEK TÚL A SÍRON
> A TELJES ÉLET FELÉ?
>
> NEM AZ, HOGY MIT HISZEK,
> DE KIBEN!
> NEM AZ, MIBEN HISZEK,
> HANEM KIBEN!
>
> (BEES IN AMBERS: MÉHEK A BOROSTYÁNBAN)

Ez a nagy prédikátor tudja, hogy az ő jutalma bizonyos, mert hűen megragadta a folyamatos alkalmakat és teljesítette kötelességét – hirdette az Igét. Nem kér Timóteustól (de tőlünk sem) olyat, amit ő maga nem tett meg.

III. Pál, a tanító hangsúlyozza ezt

Meglehet, Timóteus feltette tanítójának a kérdést, hogy miért? Miért kell folyamatos hűséggel végezni kötelességünket? S Pálban felülkerekedik a tanító és észreveszi, hogy ennek a tapasztalatlan fiatalembernek szüksége van bővebb magyarázatra ahhoz, hogy megértse Isten rendelkezését és az okot, amiért Pál a saját élet-példájával szemléltette ezt a hűséget. *„Eljön az idő"* – mondja Pál, – és ez már el is jött – (ahogy ezt a Timóteushoz írt két levél tartalma igazolja), mikor az *„egészséges tudományt nem szenvedik el"* (a teljes parancsolatot és a tiszta tanítást) –, hanem a *„saját kívánságaik szerint szereznek maguknak tanítókat"* – *„tanítók sokaságát"* (TCMT) vagy *„állandóan váltogatják az új tanítókat"* (Knox), akik az ő kíváncsiságukat kielégítik. Az igazságtól elfordulnak, és hitelt adnak a meséknek, mitoszoknak, balga történeteknek. Ezért kell folyamatosan megragadni az alkalmat és végezni a kötelességet; prédikálni, tanítani, figyelmeztetni, inteni, buzdítani. Ezt cselekedve az engedelmes tanítvány üdvösséget nyer, és beteljesedik a dicsőséges igéret mindazokon, akik a bolondságtól elfordulnak és megtartják Isten hatalmát és dicsőségét. Ahogyan ezt Pál megfogalmazza a 8. versben, az *„igazság koronáját"*, amit nemcsak ő kap meg, hanem mindenki, *„aki szereti Őt és várja az Ő megjelenését"*. Ezt a koronát maga az Úr, *„az igazságos bíró"* adja majd át.

A folyamatos alkalom a folyamatos kötelezettségből adódik, és ez felszólító módban hangzik el a Király ajkáról: *„Menjetek és tegyetek tanítvánnyá minden népet... merítsétek be... tanítsátok..."* (Mt 28: 19, 20). *„Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül"* (Mk 16:16).

Ez a folyamatos kötelességtudat világosan látszik az apsotol életében: *„Jajj nekem, ha nem prédikálom az evangéliumot"* (1Kor 9:16). *„A Krisztus szerelme szorongat engem..."* (2Kor 5:14). Akármilyen helyzetben volt Pál, mindig azt kereste, hogyan hirdethetné azt, Akit úgy ismert meg, mint irgalmas Urat, és minden igyekezettel arra törekedett, hogy megismertesse Őt az emberekkel.

Ez a folyamatos kötelességérzet hozzásegít a folyamatos alkalom felismeréséhez. Így világossá lesz a buzdítás és a parancs – *„légy készséges alkalmas és alkalmatlan időben"*.

De a folyamatos alkalom, aminek alapja a folyamatos kötelezettség, csak úgy ismerhető és használható fel, ha teljesen az Úrra bízzuk magunkat, és Pállal együtt mondjuk: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít" (Fil 4:13).*

Bár szívből mondahatnánk, amit *Frances Havergal*:

> Szólj hozzám Jézus, hadd legyek
> Szent szavad élő visszhangja,
> hogy megtudják az emberek,
> mily nagy az Isten irgalma
>
> (A tanító imája)

(Fordította: Gerő Sándorné)

Semmi gond!

Adolf von Harnack (1851–1930), neves egyháztörténész balti hazájában, Dorpátban idős nagynénjét látogatta meg. Megtudta tőle, hogy néhány idős hölggyel bibliakört alakítottak és éppen Ezékiel próféta könyvét olvassák. Kissé meglepődve kérdezte az unokaöccs: „És meg is értitek?" „Ó, igen – mondta az idős hölgy – amit nem értünk, azt megmagyarázzuk magunknak."

Die Jahreszeiten
Ford.: Schöneck G.

A Heisterbachi szerzetes

A rajnavidéki Heisterbach kolostorában élt valamikor egy ifjú szerzetes, aki komolyan igyekezett az igazságot megismerni, néha azonban kételyei támadtak. Egy alkalommal Péter szavain tépelődött: „Az Úr előtt *egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap."* Sokáig járkált a kolostorkertben és e szavak jelentésén töprengett, de nem tudta őket megérteni. Gondolataiba mélyedve kiment az erdőbe, és álmodozásából a kolostor vecsernyére szólító harangja ébresztette fel. Gyorsan visszasietett, de egy ismeretlen kapus nyitott neki ajtót. A templomba igyekezett, de legnagyobb ámulatára, széken egy idegen ült... csupa idegen arcot látott, akik hasonlóan meglepődve tekintettek rá; érdeklődő kérdésekkel vették körül. Megmondta a nevét, mire szörnyülködve kellett tudomásul vennie, hogy ilyen neve a kolostorban háromszáz éve senkinek sincs. – Az utolsó, egy kételkedő volt, aki nyomtalanul tűnt el az erdőben, s azóta senkit sem hívnak így.

Ekkor az egybegyűltek előtt újabb csoda történt: a rejtélyes idegen sötét haja egy pillanat alatt megőszült, majd holtan rogyott össze.

Végső szavaival a testvéreket intette: „Ne töprengjetek olyan dolgok fölött, melyeket emberi értelem fölfogni nem képes. Magamon tapasztaltam, hogy *„egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint, egy nap"*.

Die Jahreszeiten
Ford.: Schöneck G.

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN

Hegyi András

MISSZIOLÓGIA (4.)

III. A missziós társaságok és az egyház kapcsolata

1. A missziómunka elsősorban az egyház feladata (lenne)

Ha a Biblián tájékozódunk, – és semmi komoly okot nem látok arra nézve, hogy ne ezt tegyük, – akkor nem abból kell kiindulnunk, hogy a város közepén áll egy katedrális, amely intézményesült egyház, és ez kiszolgálja, kiszolgáltatja azokat a dolgokat, amelyekre a ma még vallásos embereknek szükségük van: a keresztelést, esketést és a temetést. Az egyháztagok azonban nem egészen bizonyosak abban, hogy Isten van vagy nincs. Ha van, milyen hatással van e világra, rájuk, erkölcsükre, életvitelükre.

Az első időben, és minden korban, amikor az emberek, „akár az egyháziak is", felfedezték, esetleg újra felfedezték, hogy mit mond Isten Igéje az egyházról, e vizsgálódás nyomán változás következett be. Az egyház kezdett biblikusabbá válni. Azt is mondhatnánk, kezdett „egyház" lenni.

Az egyház az újszövetségi Szentírás szerint: Jézus Krisztus gyülekezete. Különleges emberek, különleges célra kaptak elhívást. Egyedüli módon állnak kapcsolatban Istennel. Engedelmesek Istennek. Először is azt kell látnunk, hogy emberek alkotják az egyházat, de olyan emberek, akikkel életük során valami történt. Megtértek. Sokféle névvel illeti az egyházat a Szentírás:

- Ef 2:14 -15 – új ember,
- Ef 2:21-22 – Isten temploma,
- Ef 1:21-23 – Krisztus teste,
- 2Kor 11:2 – Krisztus mennyasszonya,
- Ef 2:19 – Isten házanépe,
- 1Pét 5:3-4 – Isten nyája,
- 1Tim 3:15 – élő Isten egyháza, igazság oszlopa,
- Zsid 12:23 – elsőszülöttek egyháza,
- 1Kor 14:33 – szentek gyülekezete,
- 1Pét 2:5-9 – királyi papság, megtartásra való nép, Isten tetteinek hirdetésére elhívottak.

A megtért emberek összejönnek és gyülekezetet hoznak létre. Az egyház a Biblia tanítása szerint helyi gyülekezetekből áll. A helyi gyülekezet hitvalló, bemerített és Isten iránti engedelmességre elkötelezett hívők testülete, akik összejönnek az istentiszteletre, úrvacsorára, kölcsönös szeretet gyakorlására, szolgálatra, amely hasznos nekik maguknak, és hatása van a világra. Az egyház tagjai egyenlőek rangban Isten előtt, és megosztják a felelősséget, amikor szolgálatukat megszervezik. Az egyház az üdvösségre várók és az üdvösséget munkálók közössége. Az üdvösségnek vannak erkölcsi konzekvenciái. A hívők fegyelmezik és tanítják egymást az Isten szerint való élet útjára. Az egyház feladatai közé tartozik az evangélium terjesztése is. Az egyháznak nem ez az egyetlen feladata. De ez az egyik legfontosabb.

Az egyház feladatai:a

- hogy Isten dicsőségét keresse: a benne élők életvitele, a prédikálás, a szolgálat által
- hogy legyen só ebben a világban: fékező erő a gonoszsággal szemben
- tegyen különbséget jó és rossz között, tanítsa az embereket a helyes életvitelre
- tisztán tartsa önmagát
- építse önmagát
- terjessze az evangéliumot: evangélizáljon, misszionizzon

Az Újszövetség tanítása szerint az egyház abban a helyzetben van, hogy a rá bízott evangéliumot továbbadja. Az egyháznak *felhatalmazása van Istentől* az evangélium hirdetésére. Az evangélium terjesztésének újszövetségi szavai nagyon erőteljesek:

- διαγγέλλω – kihirdetni, elhirdetni
- καταγγέλλω – alaposan megmondani
- εὐαγγελίξω – az örömhírt terjeszteni
- λαλέω – beszélni, mondani
- κηρύσσω – proklamálni, meghirdetni, tekintéllyel mondani

Mindezek a Bibliában Isten üzenete továbbadásának szavai. Azt a speciális feladatot hozzák tudomásunkra, amit Isten bízott ránk: Krisztust szeretnénk bemutatni a világnak. Szeretnénk meggyőzni az embereket arról, hogy ítélet vár rájuk, ha meg nem térnek. Ez túlmegy azon, hogy erőbedobással, közönyösen elmondunk valamit. Az új hívőket be akarjuk kapcsolni Isten szolgálatába. Arra neveljük őket, hogy tanuljanak meg a Szentlélektől függő életet élni. Az egyetemes papság értelmében valamenynyien Isten országának polgárai, papjai, megbízottjai vagyunk. Isten minden munkását a gyülekezeten keresztül küldi ki. Persze ez a gyülekezet *él*. Csak az élő gyülekezet van abban a helyzetben, hogy felvállalja a küldetés felelősségét.

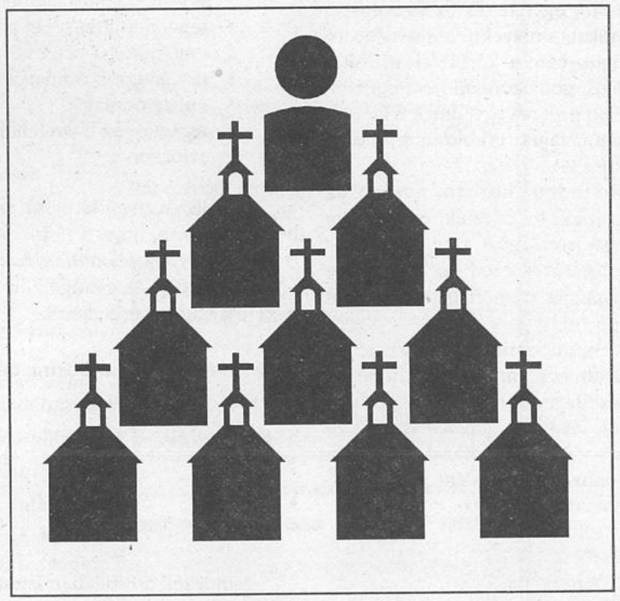
A keresztyén misszió olyan helyzetben van, mint Jónás próféta. Az asszírok ellenségei voltak a zsidóknak. De Isten valamit mondani akart a niniveieknek, és Jónást küldte ki ennek az elmondására. Jónás tisztában volt vele, hogy hova küldi őt Isten. Ő már korábban Isten prófétája volt saját népe között. Átélte mit jelent az, amikor saját népe visszautasítja Isten szavát. Világos volt számára, hogy mi várható egy Istennel ellentétes társadalomban.

Küldetése mégis eredményes volt. Nem volt felelős Ninive reagálásáért, de felelős volt a rábízott üzenetért. A mi helyzetünk hasonló. Nem a világ állapotáért vagyunk felelősek, hanem az Igéért, amelyet Isten az Ő népére bízott.

Milyen módon hajtja végre az egyház az Istentől ráruházott feladatot? Erre nézve szabadsága van, és a Szentlélek általi vezetettsége lehetséges. Ma sem könnyebb feladat az üzenetközvetítés, mint volt Jónás korában, de nem okoz kevesebb bajt Isten népének engedetlensége sem. Történelmi abnormitás, amikor az egyház nem vállalja missziós feladatát. Vannak a misszióra nézve engedelmes és vannak engedetlen egyházak. Itt is a helyi gyülekezeteket értem ez alatt.

A mi nemzedékünk súlyosan vét az élő Isten ellen. Maga Isten személye csúfolódás, gúny és tagadás tárgya. Van teológiai irányzat, amely halottnak nyilvánítja Őt. A világon meglevő összes gonoszságért Őt hibáztatják. Színpadi művekben nevetségessé teszik, mint valami szenilis öregembert, akinek nincs semmi befolyása a világ dolgaira. Eddig már milliók nevettek Jézus szupersztárként való bemutatásán, ahol hiányosan öltözött táncosnők között elénekelte, amit a forgatókönyv írója a szájába adott. A világ fiai közül sokan az életvitelükkel, mások nyíltan is a Sátánt választják. Ennek persze megvan a maga természetes következménye: a családok szétzilálódása, a gyermekek erkölcsi sérülése, általános erkölcsi leépülés, törvénytelenség, gazdasági hanyatlás, nemzetek közötti feszültség, az emberek egymás iránti közönye, az erőszakosság, agresszió terjedése, a környezet tönkretétele. Ez a bajokkal és félelmekkel teli világ. Pontosan oly módon, ahogy a Jelenések könyvében olvassuk: *„...és imádták a sárkányt"* (13:4), *„...és az Istennek nevét káromolták"* (16:11), *„...bűneik az égig hatottak"* (18:15), *„...és nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem ördöngősségeikből, sem paráznaságukból, sem lopásaikból"* (9:21).

Fel lehet tenni a kérdést, hogy mit csinál ezenközben az egyház? Hogy egészen konkrét legyek: hazánkban, Magyarországon mit tesz ma? Sok lelki módon gondolkodó keresztyén szerint megpróbálja kiépíteni hatalmi és gazdasági pozícióit a kommunizmus bukása után. Megpróbál betörni a társadalomba. Igyekszik felhasználni a médiát. Néha reklámozza önmagát. Hogy néz ki az egyház belső felépítése? Alárendelt-e az Istennek, Isten céljainak? Mennyi a képmutatás? Mennyi az anakronizmus? Mennyi az érvényesülési vágy egyesekben? Hány felelet hangzik el a ma kiáltó kérdéseire? És hány olyan kérdésre ad választ, amelyet nem tesznek fel az emberek? Ami régen kérdés volt, de mára valahogy ezek mellett elment az élet. Mennyi pusztán tanbeli vagy szervezetbeli kérdés az, amit felvállal, és mennyi az életszagú, eleven isteni erő, segítség, önzetlen áldozat másokért? Olyan kérdések ezek, amelyek elől nem hiszem, hogy ki lehet térnünk. Ugyanakkor nem valószínű, hogy az elvégzetlen feladatok miatt a rajongásnak átengedett terep a legüdítőbb látvány szerte e hazában. Hol vannak az átütő erejű lelki ébredések református, evangélikus, baptista, metodista megújulások? Hol vannak azok a személyek, akik ezt kezdeni, előmozdítani, serkenteni, teljességre vinni képesek? Hol vannak a puritán jellemű erkölcsi tekintélyek? Mélyen lehajtott fejjel csak annyit mondhatunk: Uram, irgalmazz!

Amikor az egyház misszióhoz való hozzáállását vizsgáljuk, látnunk kell, hogy különböző okai vannak, ha **nem vállalja** ezt.

- Vannak teológiai értelmezések, amelyek azt vallják, hogy a misszióparancs szorosan véve csak a 12 apostol és az apostoli kor feladata volt. Főképpen a két régi protestáns egyházban vannak e felfogásnak képviselői.

- Van, aki úgy látja, hogy külön kegyelmi feladat, amit Isten az egyénnek ad, de nem tartozik az egész egyházra a misszióparancs végrehajtása. Legalábbis, ha elvileg vonatkozik is mindenkire, de az egyházban élő legtöbb embernek megvan a polgári és családi kötelezettsége, és nem elsődlegesen a misszió a feladata.

- Különösen a Kelet-Európai országokban alakult ki az a passzív beállítottság, hogy minket misszionálnak, de mi nem misszionálunk senkit. Még rossz csengésűvé is vált e kifejezés: gyarmatosítás, szellemi kiskorúságban tartás, és nem az evangélium másokhoz eljuttatása tapadt a „misszionálás" fogalmához. *Anne Marie Kool* írja magyar nyelven is megjelent doktori disszertációjában: „bár Magyarországon a protestánsok száma körülbelül ugyanannyi, mint Dániában, Norvégiában vagy Finnországban, mégsem látható eleven missziós mozgás, hogy más országok keresztyénségeihez hasonlóan az a törekvés lenne bennünk, hogy továbbadjuk a keresztyénséget. *Jelét sem adjuk annak, hogy szándékunkban lenne a keresztyénség földrajzi terjesztése.* Meggyőzzük magunkat arról, hogy kicsik és gyengék vagyunk. Ami alapjába véve igaz. De erőnkhöz képest lehetne, sőt kellene vállalnunk a misszió-

munkát. És ha valahol ezt teszik, jó példát adnak másoknak. Akár az egyház támogatásával, akár pedig anélkül. Igen nagy jelentősége van annak, amit az elmúlt évtizedekben „a fű alatt", egyházi vezetőktől elítélve vagy nem támogatva, sokan egyéni kezdeményezésként tettek Erdélyben, Romániában vagy bármely területen, ahol nem volt elég Biblia, vallásos irodalom.

2. A missziós társaságok működése

Nagy gyülekezet képes misszionáriust vagy misszionáriusokat kiküldeni. A történelem első misszionáriusai szinte elégtek a szolgálatban. Nem voltak megfelelően támogatva, nagyrészt önmagukra utaltan dolgoztak. Ma egy misszionáriust a gyülekezet igyekszik megfelelő módon támogatni. Kevés nagy gyülekezet létezik világszerte a meglévő szükséghez képest. Több kis gyülekezet is részt vehet és részt vesz a misszióban, amennyiben összeadják az erőiket. Ebből a meggondolásból jöttek létre a missziós társaságok. Tartozunk az igazságnak azzal, hogy elmondjuk: sok helyen a missziós társaságok úgy jöttek létre, hogy a gyülekezetek nem voltak a helyükön, de voltak erős hitű, kezdeményező és odaszentelt emberek, akik vállalták a missziói szolgálatát. Amikor megbízhatónak, kitartónak bizonyultak, a gyülekezetek elkezdték támogatni őket. Ma a missziói társaságok arra törekednek, hogy a missziómunkás a realitás talaján végezze munkáját. Nem kell a szent hősiesség szerepét vállalnia senkinek, akit az Úr misszióimunkára hív.

A missziós társaságok néha feszültségbe kerülnek a gyülekezetekkel, de alapjaiban nem ez a jellemző, hanem igyekeznek kapcsolatokat kialakítani a helyi gyülekezettel ott, ahol munkálkodnak. Ha van evangéliumi, élő gyülekezet, általában partnernek tekintik, de gyökereik, – legyen bár nemzetközi vagy nemzeti társaság – az őket kiküldő gyülekezetben vagy gyülekezetekben vannak. Hiszen ezek a gyülekezetek támogatják őket adományaikkal, és ezek a gyülekezetek kísérik figyelemmel munkájukat. Ezekben a gyülekezetekben számolnak be eredményeikről.

Az egészséges missziói társaság a Biblia alapelveit követi. Nemcsak tanításában, hanem szervezeti felépítésében is. Az apostolok is megosztották munkájukat a diakónusokkal, és a területi gyülekezetek vezetőivel. Ugyanezt a munkamegosztási alapelvet szem előtt tartva a modern misszióimunka bibliai alapjait így írhatjuk le:

I. ***Átruházott megbízatás***. Ha a gyülekezet eldönti, hogy misszionáriusokat küld ki tagjai közül, a missziói felelősségének egy részét átruházza arra személyre, akit kiküld a szolgálatra. A misszióimunkás a gyülekezetből indul, a gyülekezet ismeri személyét és az addig elvégzett munkáját, a gyülekezet javasolja erre a szolgálatra, a gyülekezet támogatja, itt tartozik beszámolni arról, amit végez. A gyülekezet bizonyos akar lenni, hogy a kiküldött munkás azt teszi, amire ő, a kiküldő felhatalmazta. Ha a gyülekezet úgy dönt, a kiküldött munkást átadhatja missziói társaságnak is.

II. ***A területi cselekvés alapelve.*** Abból indul ki, hogy ha külön-külön végzi minden gyülekezet a misszióba küldést, az erők szétforgácsolódnak. Ha összefognak, az erőforrások összegződnek. Tehát több gyülekezet hoz létre és támogat egy missziói társulatot, vagy egy gyülekezet csatlakozik egy már működő missziói társulathoz. Előnye az, hogy olyan szolgálatot is felvállalhatnak, amelyre egyedül egyik sem lenne képes. Egész országot szem előtt tarthatnak, ahol még nincs keresztyén gyülekezet, ahol a munkát el kívánják indítani. Ilyen méretű feladat egy gyülekezet lehetőségeit meghaladná, ugyanekkora feladat egy már megkezdett misszió működtetése, életben tartása.

III. ***A kiválasztás alapelve.*** Célul tűzi maga elé, hogy a legalkalmasabb személyek legyenek kiküldve a misszióimunkára. A misszióimunkások kiképzése sok időbe és pénzbe kerül. Nem érdemes invesztálni olyan emberbe, aki alkalmatlannak bizonyul a szolgálatra. A missziói társaságnak tehát meg kell vizsgálnia azt, akit elfogad a gyülekezettől. Nem árt egy pszichológiai alkalmassági teszt, mellyel komolyan megvizsgálják eddigi tevékenységét, mit végzett saját gyülekezetében. Stabil jellem-e, milyenek a családi körülményei, miként viseli el a nehézségeket? Milyen a kiképzése, van-e képesítése? Rendelkezik-e mindazzal, amire a reá váró feladatok elvégzéséhez szüksége lesz? Ha megengedi azoknak, akik menet közben alkalmatlanoknak bizonyulnak, vagy jelét adják ennek, hogy időben kilépjenek a munkából, nagy tehertételtől szabadul meg a misszió. Ha olyan ember kerül ki, akibe sokat invesztáltak, és kiutaztatták, de néhány évi eredménytelen munka után kell megválni tőle, ez nagy erkölcsi és anyagi veszteség lehet.

IV. ***Hatékonyságra, eredményességre törekszik.*** A missziói szervezet nem engedheti meg magának az eredménytelenséget. Az egész munka arra épül fel, hogy a gyülekezet erői összegződnek egy vagy néhány kiválasztott és kiképzett személy támogatására. Számukra nincs más feladat, mint a misszióimunka végzése. Valószínűleg munkájuk eredménye függ attól a közegtől, ahol azt végzik. Vannak országok, pl. az arab országok, amelyek ellenállnak az evangélium befogadásának, pedig a missziói társaságok céljai között mindenütt ez a szempont áll az első helyen. Vannak nagy létszámú, esetleg több ezer személyt alkalmazó missziói társulatok. Ezeknek a működtetése nagy erőket kíván. Ma általában az optimális létszámra törekednek. Kisebb, mozgékonyabb munkaközösségek olykor hatékonyabbak.

3. Hogyan vehet részt a gyülekezet a missziói társaságok munkájában?

Először is, ne tekintse a gyülekezet ellenfelének vagy riválisnak, ha a környékén missziói társaság munkát kezdeményez. Tekintse barátnak, partnernek. Hívják meg a misszióimunkásokat, ismerjék meg őket. Így bármi adódna, ami egyik fél számára problémát okoz, tisztázni tudják, és összehangolódnak Isten országának előrevivésé-

ben. Imádkozzon a gyülekezet a missziómunka eredményéért, és igényelje a tájékoztatást mind az örömökről, mind a gondokról. Fontos, hogy a kívülvalók előtt is úgy lépjenek fel, mint egy és ugyanazon Úrnak, Jézus Krisztusnak a képviselői.

A gyülekezetnek több lehetősége van arra, hogy tevékenyen részt vegyen a missziómunkában:

- Valakik a gyülekezet tagjai közül, akiknek erre önkéntes indíttatásuk van, *rövid ideig* részt vesznek a missziómunkában. 1-2 hétre vagy 1-2 hónapra odaszánják idejüket és tanítást, éneklést, hívogatást, lelkigondozói beszélgetést vállalnak. Erre esetleg rövid kurzusban felkészítik őket, azután utaztatják a missziómunka helyére, gondoskodnak az ellátásukról. Így vettek részt fiataljaink a FAMISZ munkájában idehaza és külföldön, főleg Erdélyben és Ukrajnában. Beletanultak a bizonyságtételbe, hívogatásba, bátorságot kaptak erre Istentől. Nehézségeket éltek át, ami erősítette hitüket. Emberek megtérését látták emberközelből, részt vettek benne, a bűnbánóval együtt imádkoztak. Elkezdték a baptista missziót egy településen, ahol addig nem volt gyülekezet. Támogatták azt, aki gyülekezetalapítási céllal költözött egy városba, és egész éven át továbbvitték azok lelki nevelését, akik egy heti intenzív evangélizáció ideje alatt megtértek. Ez a munka hasznos volt. Sok előnnyel járt. Vonzó volt a fiataloknak. Istennek szolgáltak szabad idejükben, és nem kísértéseik ellen harcolva, vagy bűneikben bukdácsolva tengették életüket. Hasznos volt a környezetnek, hiszen történt valami. Ami elkezdődött, azt formálni lehet. De ha semmi sem kezdődik, azt alakítani sem lehet. Ez a munka enyhítheti a misszionárius-hiányt. Akik itt kezdtek, később véglegesen a missziómunkában maradnak. Hátránya volt, hogy kevés tapasztalattal rendelkeztek. Nem volt kellő mértékű folyamatosság a munkában. Néha egy helyen túl sokan voltak, és egymást gátolták, míg másutt kevesen. Ami az előnye volt, néha az a hátránya is: a rugalmasság, mely kellő mértékben át nem gondolt tevékenységet is eredményez. Összességében mégis pozitívnak tekinthető ez a módszer.

- *A sátormisszió* hazánkban is elkezdődött, és 1995-ben Ócsán, Budapest-Haller téren, Komáromban, Debrecenben, Kiskunhalason, Jánoshalmán és más településeken eredményeket hozott. Németországból kaptuk a sátrat kölcsön. A gyülekezet imádkozva készült, hogy embereket hívjon, akik elfogadják Krisztus váltságmunkáját. Állandó ügyeletet tartottak lelkigondozói beszélgetésre; énekesek, zenekar, filmvetítés, könyvárusítás és más eszközök, mind az evangélium célbaérkezését támogatták. Tudatában vagyunk annak, hogy ez nem külmissziói szolgálat. Arra nézve is szeretnék szemnyitogató tájékoztatást adni. De adott esetben a pogányság saját vagy szomszéd falunkban tetten érhető. A kül- és belmisszió nem állítható szembe egymással. Pozitív módon kell egymásra hatniuk.

- *Tanítási programok* többféleképpen működnek. Egyik fő változata, amikor a gyülekezet tagjai vállalják, hogy kiképezzék őket arra, hogy alkalmasak legyenek házi bibliakörök létrehozására. A házi bibliakörben a kinyomtatott program-anyag felhasználásával, lelki növekedésre törekszenek, vagy meghívják munkatársaikat, barátaikat, akikkel közösen vesznek részt egy bibliatanulmányozásban, amely előkészítheti azok megtérését. Egy másik formája, amikor missziói társaságok vállalják lelki munkások kiképzését, továbbképzését, vagy bizonyos cél irányába való felkészítését. Elvárják a kiképzett személytől, hogy megossza másokkal, amit a képzés alkalmával kapott. Házasság-terápiás, ifjúsági mobil munkastílus, evangélizációs-, gyermekevangélizációs, ének-zenei és ki tudja miféle munkacsoportok alakulnak gomba módra, és keresik helyüket a nap alatt. Mosolyklubok, gyermekek számára megálmodott szabadidős tevékenységek indulnak, amelyek a szülők számára is vonzók. Jó, ha a gyülekezet észreveszi, integrálja, metszegeti, kordában tartja ezeket a csoportokat, és hasznot húz a létükből, és nem harcol ellenük.

4. Hogyan lehet a gyülekezetnek missziói stratégiája

E témakört a „Gyülekezet növekedése" elnevezésű stúdiumunkban tekintettük át. Itt csupán megerősítem McGawran növekedésre vonatkozó stratégiai alapelvét: „A gyülekeznek állandóan munkálnia kell növekedését! Növekedés = több megtért. Növekedés = ha több a megtért, több tanítvány lesz a gyülekezetben, ha vállalják a megtértek lelki nevelését. Növekedés = ha több a tanítvány, több gyülekezetet fognak létrehozni." McGawran megjegyzi: várható, hogy lesznek, akik ellenállnak ennek a gondolkodásnak, de ennek ellenére is, ha lesznek, akik odaszentelik magukat, Isten elvégzi általuk a növekedést.

McGawran híressé vált *négy tétele* így hangzik:

1. Nagy aratás csak nagy magvetésből jöhet!
2. A különböző egyházakhoz tartozó keresztyéneknek tudniuk kell együttmunkálkodni az evangélium terjesztésében.
3. Ha a keresztyének megosztják egymással erőforrásaikat, Isten megsokszorozza azokat.
4. Egy odaszentelt kisebbség hatással tud lenni a mozdulatlan többségre!

A gyülekezet sohasem lehet ellentétben olyan keresztyénekkel, akiknek szándéka az, hogy Isten országáért tegyenek valamit. Amennyiben ez így lenne, a gyülekezet alapvető rendeltetésével állna szembe, vagyis, hogy Isten országa terjedjen e világon. Nem beszélve arról, hogy magának Istennek az akaratával kerülne ellentétbe. Nem kell tragédiának tartanunk, ha missziói csoportok és a helyi gyülekezet között nézetkülönbségek adódnak. Gondoljunk az apostoli korra, hogy mennyire jellemző volt ez a ma és mindenkor áhított őspéldakép idején. Nem gondolom, hogy bele kell nyugodnunk az ellentétek elharapózásába. Ahogy az apostoli korban megoldották a felmerülő problémákat, és az evangélium hirdetése haladt előre, ez ma is így egészséges és kívánatos.

(Folytatása következik)

Dr. Mészáros Kálmán

A lelkipásztor és a gyülekezet elöljárósága

1Pt 5:1-4; Filippi 4:3; ApCsel 6:1-7

Gyülekezeti életünk szervezeti felépítése eleve kizárja a hierarchiát, így a lelkipásztor a munka jó részét csak a gyülekezet elöljáróságának aktív bekapcsolásával végezheti el. Az Úr Jézus az első munkásokat is kettőnként küldte el (Mk 6:7), jelezve ezzel, hogy egyedül még egy tanítvány is kevés. Az első gyülekezet pedig diakónusokat állított munkába a nagy ügy eredményesebb végzése érdekében.

E felismerés nyomán végzett közös munka eredményeként írhatta le Lukács az ApCsel 6:7. verset is. *„És az Istennek igéje növekedék, és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben, és a papok közül is nagy sokan követék a hitet."* Bizonyára áll ez fordítva is. Ha ma a papok, prédikátorok követik a hitet, s az ige ez irányú eligazításának helyet adnak, lesz harmonikus együttmunkálkodás, és ennek eredményeként áldott gyülekezeti élet.

A Szentlélek ma is azt munkálja, hogy építsük Urunk országát. De senkitől se kívánja, hogy egyedül tegye, még kevésbé, hogy csak a maga látása szerint művelje, hanem az erre rendeltekkel együtt.

Ez a közös munka természetesen a lelkipásztor felelős vezetése mellett folyik, s mert ebben tényleges felelős Isten és emberek előtt is, nem mindegy, hogy hogyan folyik. A lelkipásztorra háruló felelősség is mutatja, hogy a munka minősége elsősorban az ő hozzállásán, szakértelmén és szervezőképességén múlik. Legalább úgy, mint egy vállalat jó működése az igazgatóén. Az összehangolt harmonikus együttmunkálkodás, az egymás kezére dolgozást jelenti: kéz a kézbe. Eredményt csak a következetes egymás kezére való dolgozás hozhat. Ez azonban nem megy magától, még ha kívülről úgy nézne is ki. De az sem áll, hogy hiába próbálom, ez ma már nem megy. Ezért sokat kell könyörögni, akarni, tudatosan építeni és az építéshez minden anyagot előre kell biztosítani. Különben tényleg csak vágyott álom, illúzió, vagy valami lidércfény lesz, ami nem fölemel, hanem leterhel. Presbiterként kezdtem lelki szolgálatomat.

1. Milyen rendellenességek tapasztalhatók a gyülekezet vezetőségének munkájában?
A teljesség igénye nélkül említek néhányat.

a/ Megfáradás. *„Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is..."* (Ézs 40:30). Ilyenkor elfogy a türelem, a vélt jobb látásunkra nem rávezetjük munkatársainkat, hanem ráerőltetjük, vagy éppen diktáljuk. Elfelejtjük, hogy több úton is megközelíthetjük a célt, de ahhoz a második mérföld megtételére lenne szükség. Az elfáradásnak mindig van oka is. Eredménytelenség, betegség, családi problémák, megalapozatlan gyanú, intrikák, stb. Akár a lelkipásztor, akár az elöljáróság valamelyik tagja jutott e letargikus állapotba, gyógyítani kell. Ha hagyjuk, elveszítjük egymást, s csorbát szenved az együttmunkálkodás és az ügy. Még ha valaki el is fárad, de el ne jusson a belefáradásig. Álljon elénk az ige vigasztaló szava, eligazítása: *„De akik az Úrban vannak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!"* (És 40:31)

b/ Az egymás munkájának nem kellő értékelése. Pedig ki ne ismerné az igét: *„Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal..."* (Mt 7:12). Ha Isten embereket választott munkatársainak (1Kor 3:9) jó tetszése szerint, mi se akarjunk mindenáron angyalokat látni magunk körül. Vegyük tudomásul, hogy ők is emberek, tévedhetnek ugyanúgy, mint mi, de ha türelmesen, ige szerint járunk el, rá is vezethetjük egyes tévedéseikre, azaz kijavíthatjuk őket.

A lelkipásztor ne fukarkodjon munkatársai buzgalmát elismerni, alkalmanként megdicsérni. Gondoljuk csak meg, hogy mindazt, amit tesz az elöljáróság, azt társadalmi munkában (misszió) végzi s ezen belül a földön mi más jutalmat kaphat érte? Meggyőződésem, hogy sok keserű tapasztalaton nyugszik az egyik lelkipásztor testvérem véleménye, amikor így nyilatkozott. „Nem avatok vént vagy diakónust, hisz úgyis van elég avatott a lelkipásztor elerőtlenítésére...", csak fölmerül bennem egy kérdés, hogy sok helyen nem az elismerő gesztus hiánya eredményezi ezt az áldatlan helyzetet?

c/ A presbiter- /vén/ ill. diakónusavatás témája külön előadást igényel, itt csupán néhány gondolatot említek meg. Az avatás elsődleges célja kétségtelenül a szolgálatban való megerősítés – felkenetés – de vele együtt lelkesítő jutalmazás és a megbecsülés kifejezésre juttatása is. *„...mert méltó a munkás az ő jutalmára"* (Lk 10:7), ha kell az elismerés, nem jól számít, aki fukarkodik vele. Örömmel említem, hogy gyülekezeteink egyre intenzívebben élnek ezzel az elismerő gesztussal.

Ugyanakkor van egy javaslatom a ma még sok helyen fennálló aggodalmak, feszültségek feloldására az avatást illetően. Azt természetesnek tartom, hogy amint a lelkipásztor-avatás, úgy a presbiteri és diakónusi is – ha rendkívüli ok méltatlanná nem teszi annak hordozóját –, életfogytiglan érvényben van. De amint a lelkipásztor is csak nyugdíjaztatásáig van aktív kapcsolatban a gyülekezettel, legyen ilyen felső határ más avatottaknál is. A pécsi gyülekezetben például 1969-ben úgy avattunk véneket (átlagéletkoruk 40 év), hogy mandátumuk 60 éves korig szól. Azonban, ha a gyülekezet igényli, ahogy a lelkipásztor tisztségét, úgy a presbiterekét is meghosszabbíthatja a kívánt és közösen kialakított idejű ciklusra. Így lesz tényleg e felkenetés a munkában való megerősítés mellett a megbecsülés és jutalmazás jele is.

A fentiek analógiájára természetesnek tartom, hogy az elöljáróság se hallgasson, ha – esetleges jogos kritikák mellett – elismerést is igényel a gyülekezet lelkipásztora.

Az eredményesebb nevelés érdekében a pedagógia sokat kísérletezik. Didaktikus módszerrel például a kísérleti osztályok egyikében a tanár próbaképpen csak dicséretekkel doppingolt, a növendékek hiúságára apellálva. A másik osztályban csak fegyelmezett, rendet diktált, szigorú intézkedéseket tett, s ha kellett büntetett. A harmadikban pedig mind a kettőt arányosan alkalmazta. És a kísérlet szerint a legjobb eredményt ez a harmadik csoport produkálta. Vallom, hogy ez nemcsak a gyermekeknél, hanem a felnőtteknél is így van. Fedjük fel őszinte szóval a

hiányosságokat, de ismerjük el a jó hozzáállást is. Pál apostolnál is találunk erre példát:

1. *„Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én imádságaimban. Mert hallom a te szeretetedet és ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és minden szentek irányában,*

2. *Mert sok örömünk és vigasztalásunk van a te szeretetedben, hogy a szenteknek szíveik megvidámodtak te általad, atyámfia.*" (Filem 1:4-5, 7)

3. *„Hálát adok az én Istenemnek, minden tirólatok való emlékezésemben, mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörögvén, mivelhogy részt vettetek az evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig*" (Fil 1:3-5).

d) Pártoskodás, azaz a vezetők pártokra szakadása. Nagyon nehéz küzdelemre szánja el magát az a lelkipásztor, aki meghívásakor ilyen helyet talál. Tapasztalatból tudom. De sokkal tragikusabb, ha valaki ilyet csinál, és úgy áll tovább. Míg az előbbi – ha nehezen is – rendbehozható, az utóbbi eset már csak siratható. Hiába idézzük a régi éneket: „Bár jönnének újra vissza kárbaveszett éveim..", sok mindent másként csinálnék, de már késő! Sajnos, sok szomorú tapasztalat igazolja, hogy egy-egy gyülekezet, illetve vezetőség elvi megoszlása nagyobb százalékban nem is az ún. halálos bűnök miatt van, hanem személyi problémákban gyökerezik. Elismernek-e annak, akinek magamat tartom – ki nem mondva is? És ez sok esetben oda fajul, hogy nem is a tényleges baj a baj. Az csak elindított egy lavinát és az mindent elsöpör. Az intrikák és személyeskedések nem kímélik a mi személyünket sem, de árt az Isten ügyének, s ugyanakkor ártatlanul szenved a nyáj. Valakit számon kér ezért az Isten!

e/ Ki a főnök, ki dirigál? Meditáljunk el a következő igén: *„Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Őbenne, és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Ő általa*" (1Kor 8:6).

Ennek az Igének tudatában bizonyára furcsán hat, hogy van valahol olyan elöljáróság, ahol bátor szószólók meg is mondják: *„Testvér, itt mi fizetünk, és mi dirigálunk."* Pedig egyformán szőlőmunkások vagyunk. Sőt, olyan is előfordult már, hogy kiszámították, a prédikálás időtartamát véve figyelembe, a lelkipásztor igen magas órabérét. Folytathatom ott, mikor valaki így nyilatkozott a gyülekezeti órán: „Elég sokat elpocsékoltunk a prédikátorlakásra..." Hála érte, ritka az ilyen vélemény, mint a fehér holló, és gyülekezeteink 99 százalékát megőrizte az Úr az ilyen vezetőségtől, de mit tegyen egy ilyen szituációban a lelkipásztor? Semmi esetre se ijedjen meg. Az adminisztrációs intézkedést hagyja felsőbb szerveire, a maga ügyét pedig bízza Istenre. Mert itt Ő az Úr! S vigasztalásul szeretném idézni: *„Nem lehet nagyobb a tanítvány Mesterénél..."* Jézus is elhordozott sok valótlan vádat. Szótlanul tűrte, és nem lett vele kisebb. Az igazság egyszer úgyis kiderül. Annál hamarabb, minél inkább Istenre hagyom. Ha magamat mindenáron védem, úgy járok, mint aki az örvényből saját haját fogva akarja kimenteni magát. Ingoványos talaj ez. Minél jobban feszengek, annál inkább süllyedek a mocsárba. Higgyem el, ha igazam van, nem hagyja az Úr az igazságot sárba taposni. Fogadjuk el Péter idevonatkozó tanácsát, elsősorban mi, lelkipásztorok, s tanulják meg életünk gyakorlatából a gyülekezetek elöljárói, a munkatársaink is.

2. Mit tegyen a lelkipásztor a gyülekezet vezetésének harmóniájáért?

Dr. Torrey R. A. „Szolgálatodat teljesen betöltsd" c. munkájában a prédikátori szolgálat céljául három feladatot tűz ki.

1. Mentsd az elveszett lelkeket!
2. Legeltesd Isten gyülekezetét!
3. Neveld szolgatársaiddá a gyülekezetet!

És most dr. Torreyt idézem:

„Az egyház egyik legnagyobb bajának tartom, hogy vagy egyetlen ember végzi az egész munkát, vagy pedig – ha segédlelkész vagy kisegítő prédikátor van is mellette – legfeljebb kettő vagy három. Az egyház újszövetségi fogalma nem ilyen. Ha végigolvassátok a 1Korintusi levél 12. fejezetét, láthatjátok, hogy a gyülekezetet egy testhez hasonlítja, amely ujjakból és szemekből, kezekből, fülekből, orrból stb. áll, és a test mindegyik tagjának meghatározott szolgálata van...

Pásztori feladatunk tehát nemcsak az elveszettek megkeresése és a gyülekezet legeltetése, hanem az egyház tagjainak a bevonása a munkába, hogy az egyház felkészíttessék a szolgálatra." (10. oldal)

3. Milyen kapcsolata legyen a lelkipásztornak az elöljáróssággal?

a/ Az ige mellérendelő kapcsolatba állít. *„A köztetek levő presbitereket kérem én, a presbitertárs..."* (1Pt 5:1/a). Azaz a lelkipásztor a gyülekezeten belül az egyenlők között az első. Presbitertárs. Ugyanannak az ügynek szolgája, míg a gyülekezetnek pásztora. És miért az egyenlők között az első, a terhek hordozását illetően személyi felelős, de nem uralkodója a rábízottaknak. Kormányosa, de nem kapitánya a túlsó partra siető hajónak. E nagy megbizatásban az elöljárók az elsőszámú segítők, munkatársak. Szánalmas látvány az, ha a lelkipásztor egyedül marad. Előbb véleményével, majd a munka kivitelezésével. Megcáfolhatatlan törvényszerűség ez: tábornok egyedül sohasem nyerhet csatát. Ha tényleg egyedül marad, akkor megtévedt munkatársai vannak, vagy ő tévesztette el a vezettetést. Itt ne erőlködjön egyedül. Inkább bírálja felül saját látását, hogy az igazság, amiért küzd, helytálló-e, vagy csak a saját igaza, ha már egyedül maradt vele. Tarthatatlan állapot, ha a lelkipásztor és az elöljáróság között hadiállapot van. Isten az ő igazát, akár én, akár az elöljárók képviselik, úgy felhozza, mint a napot, ez csupán türelem és idő kérdése. Higgyetek benne!

b/ Szeresse és becsülje a lelkipásztor az elöljáróságot. Előbb-utóbb meghozza a kitartó szeretet a maga gyümölcsét és viszontszeretetet élvezhet. Pál becsülte ércműves Sándort és Démást. Amikor elhagyták se bántja őket, csupán fájdalmát panaszolja (2Tim 4:10, 14), Jézus elhordozta, sőt becsülte Júdást is, ezért nem fosztotta meg tisztségétől, annak ellenére, hogy tudott sikkasztásairól (Jn 12:6). Érdekes megállapítása van a pszichológiának: mindig azt a legnehezebb elhordozni, aki alaptermészetében legjobban hasonlít ránk. Ha pedig ez tényleg így van, érdemes megvizsgálni önmagunkat, nehéz eseteink feszültségében. Pálnak is voltak tövisei, amiért háromszor is könyörgött (2Kor 12:7-9), és nem a tövisek múltak el, hanem ő értette meg: *„Elég néked az én kegyelmem"*. A kölcsönös megbecsülésre vonatkozva ide illik még egy sok tapasztalaton nyugvó régi megállapítás: Ahol az elöljáróság nem becsüli a pásztort, ott általában fordítva is igaz. A pásztor sem becsüli eléggé munkatársait, *„Atyámfiai, nem kellene ennek így lennie!"* (Jak 3:10/b).

Legyen az elöljáró és pásztor között mindig jó munkatársi viszony, és ez úgy alakul, hogy keressünk bennük jó imatársakat. Sok gyülekezetben szép példája van ennek. Minden szolgálat előtt együtt imádkozik néhány elöljáró a pásztorral. Meg is van ennek az áldása. Legyen az elöljáró jó barát, de ne haver. Lehet közöttük tegező viszony, de gyülekezet előtt, tanácskozáson csak X. Y. testvér. Ha ezekben következetesek leszünk, hozzánk alakulnak helyi szolgatársaink.

c/ A lelkipásztor dolgozzon rendületlenül. Ha vannak is jogos sérelmei, nézzen el felettük, s ne a maga igazának védelmében merüljön ki ereje. Ha én mindent megtettem, akkor várhatom, hogy ők is *„példányképe – lesznek – a nyájnak"* (1Pt 5:3). Dolgozzon rendületlenül, de elsősorban főhivatásában. Vegyük figyelembe, hogy Isten a lévitákat odakötötte az oltár körüli szolgálathoz. Nem engedte meg a szőlőművelést. Nem egészséges az, ha főfoglalkozásunk a mindennapiért való fáradozás. Így az áldás is csak mellékes lehet. Nagyon odafigyelve kérjük ki a mi Urunk akaratát, mit és mennyit tehetünk anélkül, hogy kárt okoznánk.

Dolgozzunk rendületlenül az elöljárósággal karöltve. Legyen rendszer a közös munkánkban. Alakuljanak ki a közös munka formái, jellemzői, pl. időpontja, helye, stb. Legyen az mindig előkészítve. Vegyük észre a ténylegesen fennálló problémákat, és jól előkészítve tűzzük napirendre. Szerezzünk előre pártoló tagokat, akik értik az ügy lényegét. Legyenek jól átgondolt célkitűzéseink. A lelki előkészítés után a jó eredmény sem marad el. Ne sajnáljuk az időt a tervezgetéstől, bőven megtérül az eredményben.

Filippi 4:3-ban Pál munkatársát – *szolgatársnak* – említi. Velem egyugyanazon igába fogott ember-igatárs, mert közös terhet hordozunk. Állítólag van egy dán érem, melynek egyik oldalán két ökör van járomba fogva. A másik oldalán ugyanazok az ökrök egymással szemben, egymást öklelve. Vagy mellette, vagy ellene. Téved, aki azt gondolja, hogy erre csak az ökrök képesek. Adjon az Úr sok bölcsességet a harmonikus együttmunkálkodáshoz.

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik neki." (Jak 1:5).

d/ A lelkipásztor fogadja el az elöljáróságot olyannak, amilyen, de sohase tegyen le nevelési szándékáról. Ne tartson elöljárósági tanácskozást előre elkészített Igei eligazítás nélkül. Amikor egy lelkipásztor új helyre megy, az elöljáróság természetesen adva van. Csekély kivétellel az első állapot mindig jó, hisz ők hívták. Ezt az alapot ragadja meg ügyesen a lelkipásztor, s vezesse, nevelje, igei úton járásra a Szentlélek által a munkatársait.

Az a tény, hogy az adott elöljáróság hív meg, és nem akarata nélkül leszünk munkatársukká, olyan plusz, amelyért hallgatnak ránk, amíg valamit el nem tévesztünk, s el nem veszítjük bizalmukat. Hogy meddig, az nem idő kérdése. Ismerek eseteket, amikor 3-4 évtized után is rajongtak egy-egy pásztorért, de olyat is, akit néhány évig sem bírtak eltűrni. Tudom, sok összetevője van ennek. Sajnos az is igaz, ha az egyensúlyt egy lelkipásztor elvesztette, kicsúszott a talaj alóla. Ha tekintélye elveszett, tömörülnek ellene. – Ő megy, mi maradunk – mondják.

A lelkipásztor és a gyülekezet elöljárósága nemcsak a gyülekezet belső dolgaival kapcsolatban, hanem kifelé irányuló kapcsolatában is bizonyos szemléletet és álláspontot alakít ki. Egyesek erre kevés gondot fordítanak, pedig jó lenne meglátnunk ennek jelentőségét. Ez a kifelé irányuló kapcsolat főleg két irányban jelentkezik.

Az egyik vonal a társadalmi élet, azaz a mindennapi élet, országunk, népünk és az emberiség viszonylatában jelentkezik. Elöljáróink jó része a mindennapi életben naponta találkozik a társadalom szolgálatának feladataival. Ebből fakad, hogy mivel a gyülekezet nem légüres térben, hanem „itt és most" működik, a többség helyes hozzáállással érti és egyértelműen felismeri, hogy gyülekezeti életét is csak akkor élheti egyre hasznosabban és teljesebben, ha a társadalom célkitűzéseit is őszinte felelősségtudattal a magáénak vallja.

A hívő ember nem abban látja feladatát, hogy igei magyarázatot keressen a körülötte végbemenő eseményekre, és az azokhoz való viszonyulása megokolására és alátámasztására. Örömmel tapasztaljuk, hogy ma már csupán elvétve találhatók olyanok a gyülekezetekben, akik még mindig a merev elzárkózásban, a valóságos élettől való elszigeteltségben látnák a hívő eszményt. Isten szerinti életünk és társadalmi megbízatásunk hűséges teljesítése nem két külön ügy, hanem naponként egybefonódó szolgálat, megvalósuló emberi küldetésünk teljessége.

A másik vonal az egyházzal és annak vezetőivel való helyes kapcsolat fenntartása, vagy kiépítése. Meglehetősen sok gyülekezet él még az ún. gyülekezeti autonómia helytelen értelmezésében, amely szerint a helyi gyülekezet teljesen önálló jogkörrel rendelkezik úgy, hogy abba senkinek sincs beleszólása. Egyházunk biblikus szervezeti felépítése azonban megkívánja, hogy a gyülekezetek a Szervezetei és Működési Szabályzat szellemében és gyakorlatában fogadják el az egyházi vezetés irányítását és tanácsait. Ez a kapcsolat legtöbbször a lelkipásztor, illetve a gyülekezet vezetősége útján történik. Sok tapasztalat mutatja, hogy a lelkipásztor helyes hozzáállása munkatársait és a gyülekezetet is helyes irányba terelheti, és megértik testvéreink, hogy nem valami téves hierarchikus gyakorlat kialakításáról van szó, hanem az egy testületben élő közösségen belüli jó rend, engedelmesség és helyes viszonyulás munkálásáról. Ha a lelkipásztor ezt nem látja világosan, és maga is támogatója az ellenzékieskedő magatartásnak, önmagának is nehéz helyzetet teremt, mert az ő vezetését sem fogják adandó esetben elfogadni.

Befejezésül szeretnék elmondani még néhány eligazító gondolatot. A felavatott lelkipásztor az eke szarvára tette a kezét, odaszentelte magát, az oltárra tette az életét. Ne féljen, hogy az oltáron esetleg áldozattá is lehet. A gyertya csak égve világít. Igaz, hogy lassan elfogy, de nem hiába. *„...a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban..."* (1Kor 15:58). Az énekíróval vallom: „Boldog csak úgy lehetsz, nyugtot, békét lelhetsz, ha az oltáron van mindened..."

A múlt század derekán haza érkező fiatal baptisták egyike, a pécsi származású Vojka János élete alkonyán a skóciai Glasgow-ból így ír a szívt őszintén kitáró, a terhekbe majdnem beleroskadó Meyer Henrik testvérünknek, 1894. június 9-én, halála előtt egy évvel:

„...Kedves Testvérem! Ne tartson igényt arra, hogy fáradtságát, munkáját, gondjait, törődését maradéktalanul elismerjék, és hogy mindenki dicsérje. Ez a sors vár azokra, akik az önéhez hasonlóan magas pozíciót viselnek. Urunkra, Mesterünkre is ez a sors várt, hiszen Ő maga mondja: „Nem föllebbvaló a szolga az ő uránál." Azt sohasem fogja elérni, hogy mindenki megelégedésére tegyen, de ameddig arra törekszik, hogy emberek és Isten előtt jó lelkiismerete legyen, addig ne nyugtalankodjék, ha hibát találnak is munkájában..."

Segítsen az Úr, hogy e tájékozódás után Szentlelke segítségével még nagyobb összhangban végezhessük munkatársainkkal a ránk bízott feladatot, gyülekezeteink építésére és nagy neve dicsőségére.❐

Marosi Nagy Lajos (a Diakónus Bizottság elnöke)

Rólunk van szó

Elhangzott: 1997. augusztus 27-én Debrecenben, a Dorcas Centerben megtartott Baptista Lelkipásztor-konferencián

„És ő „adott" némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak, és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától, hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.

Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, különféle kapcsolatok segítségével és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben (Ef 4:11-16).

Kedves Szolgatársak!
Szeretett Testvéreim a Jézus Krisztus által!

Kérem, hogy fogadjátok szeretettel testvéri köszöntésemet, amelyet a Diakónus Bizottság elnökeként, az ország nem lelkészi szolgálattevői, presbiterei, diakónusai, elöljárói nevében adok át számotokra.

Bátran nevezhető ez a Debrecenben megtartott lelkipásztor konferencia történelminek. Hogy miért? Arról tudomásunk van, hogy a gyülekezetek tagjai több alkalommal is imádságban kísérték lelkipásztoraink tanácskozásait. Így történt az is, hogy a Diakónus Bizottság több tagja a januári szigetszentmiklósi konferenciát óránként vitte imádságban az Úr elé, de nincs tudomásunk arról, hogy történt-e valaha is, hogy a lelkipásztor konferencián szót kaptak volna a presbiterek és diakónusok képviselői.

Ez a szívélyes meghívás arra enged következtetni, hogy Szövetségünk új vezetői felismerték és tudják, hogy eredményes munka csak úgy érhető el, ha gyülekezeti és szövetségi szinten egyaránt nyílt, őszinte együttmunkálkodásban végezzük a ránk bízott feladatot: a missziót.

Baptista alapelvként tartjuk számon a sokat emlegetett egyetemes papság elvét, amely a legfontosabb területen, a missziómunka, a lélekmentés, az evangélium továbbítása, a szeretet-szolgálat és diakónia gyakorlásában egyformán épít lelkipásztorra, presbiterre, diakónusra, elöljáróra és minden átadott életű gyülekezeti tagra, amint azt J. G. Oncken: az európai baptista misszió atyja híressé vált mondatában így fogalmazza meg: *„Minden baptista misszionárius!"*

Egy hónappal ezelőtt részt vettünk Prágában az Európai Baptista Szövetség Nemzetközi Teológiai Szemináriumában azon a SITE konferencián, amelynek e nevet adták: *„Együttmunkálkodás a gyülekezetben"*. Soha nem hallottam annyiszor emlegetni az egyetemes papság bibliai elvét, mint ezen a héten. Világosan érzékelhető volt számomra, hogy ez a bibliai tanítás markánsan beíródott a baptista felfogásba. A baptista közösségekre világszerte az a jellemző, hogy lelkipásztorok és a nem lelkészi gyülekezeti munkások szoros együttmunkálkodásban végzik a missziót.

Természetes gondolkodás eredménye az, hogy ha a közösség „főprofiljában", a misszióban, széles körben számít a lelkipásztorok, a nem lelkészi szolgálattevők és minden gyülekezeti tag aktív közreműködésére egyaránt, akkor szerepe kell, hogy legyen azok képviselőinek a közösség vezetésében is.

Amíg a római egyház *vertikálisan építkezik*, ahol a gúla tetején a pápa áll, és az egyházi befolyás tőle lefelé haladva csökken, mígnem az egyháztagoknak már csak az engedelmesség és a végrehajtás szerepe jut, addig az újszövetségi gyülekezet modelljében *horizontális építkezés* tapasztalható, azaz a megtértek közösségéé a főszerep, és amelynek ereje az egymást kezét szorosan tartó „áldott frigyben" rejlik.

Az igazi közösség akkor jöhet létre, ha a közösség minden tagja Krisztusba, mint a Szőlőtőbe van beoltva. Krisztus az egyház feje, és csak Ő képes minket egységre nevelni. Az egymást szolgáló életstílusra maga Jézus Krisztus tanít meg minket .

„Aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok" – mondja, mintegy választ adva minden kor legnagyobb dilemmájára, arra, hogy ki a nagyobb?

Az a közösség, amely ezzel a kérdéssel van elfoglalva, elveszítheti küldetését és száraz venyigeként hullhat le a Szőlőtőről.

Meggyőződésem, hogy egyházvezető testvéreink, azzal, hogy meghívták annak a „közegnek" az egyik képviselőjét, akik között élnek és dolgoznak, azt fejezik ki, hogy a horizontális testvéri láncot kívánják erősíteni.

A konferencia szervezőinek felkérése arra szólt, hogy előadásomban tartsak tájékoztató ismertetést a Diakónus Bizottság működéséről, elképzeléseiről és a kitűzött célokról.

Baptista közösségünk nagy hagyományokkal rendelkező, egyik legrégibb szakbizottsága a Diakónus Bizottság. Szervezői és alapítói egyháztörténetünk jelentős személyiségei voltak. Még a század első felében alakult meg, első elnöke *Szabadi F. Gusztáv* testvér volt. Olyan ismert nevek találhatók az első tagok között, mint *Welker József, Révész Zsigmond, Steiner István*.

A megalakulást követő elmúlt 65 esztendőn keresztül folyamatosan föllelhető Szövetségünk életében a Diakónus Bizottság munkája, elsősorban olyan feladattal, mint amely szervezet igyekszik összefogni a gyülekezetek vezetésében szorgoskodó lelkimunkásokat, őrállókat, presbitereket diakónusokat és elöljárókat.

Természetesen az eltelt 65 év során nem volt mindig egyforma a Diakónus Bizottság befolyása sem. Bár a diktatúra évtizedeiben is működött, mégis az akkori tevékenysége időnként csak a formai elemeket hordozta magán. (Itt elsősorban az 50-es és 60-as évekre gondolok, mert a diktatúra enyhülésével fokozatos erősödés tapasztalható a Bizottság munkájának hatásaiban.)

Sok évvel az alapítás után, alapelvünk ma is ugyanaz: hangsúlyozni, bemutatni, elősegíteni, hogy a gyülekezetek nem lelkész férfi tagjai felelősséggel álljanak szolgálatukban. A férfiak a családok papjai, sokszor elhangzik ez a megállapítás. Nagyon fontos lenne, hogy minden férfitestvérnek legyen szolgálata a gyülekezetben. Sok a fogyasztó, aki csak azért jön, hogy átvegye azt, amit mások elkészítettek. Sokszor már az is egyfajta aktivitásnak számít, ha egy-egy kritika elhangzik részükről, hiszen ez azt jelzi, hogy figyelemmel kísérik a gyülekezetben folyó munkát. A fő cél azonban mégis a szolgálatból való részvállalás lenne, amely megerősíti mindazokat, akiknek szolgálnak, de azokat is, akik a szolgálatot végzik.

Ismerősen cseng az a megállapítás is, hogy nem kellene mindent a lelkipásztornak egyedül végeznie. Be kell állítani a munkába mindazokat, akik arra tálentumot és elhívást kaptak az Úrtól. A felelős munkavégzéshez természetesen a megbízatás is hozzátartozik. A Diakónus Bizottság célul tűzte ki és évtizedek óta feladataként tartja számon, hogy a gyülekezetekben ébren tartsa az avatás igei gondolatát, annak fontosságát, és igei megalapozottságát hangsúlyozza a különböző találkozókon és konferenciákon. Az elmúlt időszakban két alkalmat is szántunk ennek a fontos kérdésnek a megvilágítására. Tavaly novemberben a Nap utcában *dr. Almási Tibor* testvér tartott előadást, az idén júniusban Rákoscsabán rendeztünk fórumbeszélgetést és jártuk körül ezt az aktuális kérdést.

Helyenként különböző megokolással nem tartják időszerűnek, fontosnak, kivitelezhetőnek a gyülekezeti munkások felavatását, de ez mit sem változtat azon a tényen, hogy a helyes és követendő bibliai gyakorlat az, ha a szent munkát végzőket kirendeljük és felavatjuk a szolgálatra. Úgy gondolom, hogy nem helyes megoldás, ha a körülményeket elfogadva belenyugszunk bizonyos helyzetekbe, mint például abba a tipikus esetbe, amikor *„A mi gyülekezetünkben nincs alkalmas személy"* felkiáltással évtizedeken át nem avatnak fel senkit. Megkérdezhetnénk joggal, hogy akkor ott ki végezte el a munkát? Bűnben élő, alkalmatlan személyek? Vagy talán senki? Szó sincs erről! A munka el lett végezve, csak éppen hosszú időn át avatatlan személyek által.

Sok helyen attól tartanak, hogy ha valakit egyszer felavatnak, attól *„soha nem tudnak megszabadulni"*. Mások egy valamikori „önkényeskedő diakónus" rossz példáját emlegetik, és erre való hivatkozással lemondanak mások felavatásáról is.

Megint mások azt kérdezik: meddig lehet érvényben a felavatás? Úgy gondoljuk addig, amíg az avatott személy megfelel azoknak a feltételeknek, amelyek az avatással együtt járó szolgálathoz szükségesek. Ezért azt ajánljuk a gyülekezeteknek, hogy időnként, egy-egy tisztújítás alkalmával vizsgálják meg avatottaikat, és ha úgy találják, akkor erősítsék meg őket a szolgálatban.

Érdekes megfigyelés, hogy sok gyülekezetben a felavatás kérdésében bizonyos hierarchikus szemlélet alakult ki. Először valakit diakónussá avatnak, mondván majd idővel presbiter is válhat belőle. Ez a szemlélet teljes egészében mellőzi a Szentlélek elhívó munkájának figyelembevételét. Az anyagi dolgok intézése, az asztal körüli szolgálat, valamint a lelki munka, az ige magyarázása, a lelkigondozás feladata más-más irányultságot, lelkiséget és felkészültséget igényel, de Isten országa ügyének szempontjából mindkét irányultság elengedhetetlenül szükséges. Amikor Pál az Efézusi levélben a szolgálatra való elhívásról ír, azt mondja, hogy egyeseket egyre, másokat másra hív el, természetesen kit-kit a benne lévő adottságok szerint. Érdemes átgondolni ezeket és a hierarchikus szemlélet helyett, szolgálatorientált módon kiválasztani a gyülekezetek jövőbeli avatottait. Meg kellene szabadulnunk attól a berögzött szemlélettől is, hogy az avatottság egyszersmind hatalmi pozíciót reprezentál, vagy hogy azt egy életmű elismeréseként adományozzuk. Az avatás legyen az, amire való: a szolgálat végzésére történő felhatalmazás eszköze, a munkához való jogosítvány, amely a szent munka hitelét és hatékonyságát, nem pedig az egyén presztízsét növeli. A különböző avatott szolgálattevők kapcsolatát pedig ugyancsak a közösség horizontális felépítésének rendjébe illeszkedőnek képzeljük.

Valljuk, hogy a gyülekezeti munkások választása, kirendelése a gyülekezetek ügye, azonban felkérésre és meghívás alapján a Diakónus Bizottság részt vállal a presbiterek, diakónusok, evangélisták felavatásában. Legutóbbi ülésünkön célkitűzésünket azzal egészítettük ki, hogy lehetőleg már az avatások előkészítésében is szeretnénk részt venni. Így csökkenthető a részvétel formaisága és segíthetjük a gyülekezeteket az adódó esetleges problémák megoldásában is.

A Diakónus Bizottság lelki természetű feladatai közé tartozik a különböző találkozók, konferenciák és imanapok szervezése is. Örömünkre szolgál, hogy ismét rendszeressé váltak a budapesti diakónus-istentiszteletek, valamint a missziókerületekben a lelkimunkás találkozók, amelyek a gyülekezeti munkások továbbképzését is hivatottak szolgálni. Egyre nagyobb jelentőségűek az évenként megrendezett Bibliatanulmányozó Férfi-konferenciák, amelyet ez év júniusában itt Debrecenben, ezen a helyen tartottunk meg. A Baptista Világszövetség Férfi Imanapjai is egyre inkább megmozgatják a baptista férfiakat országszerte. Az idén először hazai telefon-imaláncot alkottunk, demonstrálva ezzel is az Úrhoz és egymáshoz tartozásunk tényét.

A Diakónus Bizottság egy másik fontos működési területe az anyagi jellegű kérdések által felvetett problémák kezelésében való segítségadás. Feladatunknak tekintjük a gyülekezetek és más közösségi célú adakozások támogatásának hangsúlyozását, az adakozó lelkület fejlesztését. A célok világos megfogalmazásával és súlyozásával is a missziómunkát és a szociális tehervállalást kívánjuk segíteni.

Különös aktualitást ad ennek a vállalásnak, a lelkipásztori illetmények vonatkozásában tett fáradozásunk, amikor is a gyülekezetek vezetőségeit kerestük meg annak érdekében, hogy lelkipásztoruk illetményének reálértékét megőrzendő növeljék az adakozást. Itt, Debrecenben határoztunk arról is, hogy miután az APEH állásfoglalását módosította a lelkipásztori illetményekkel kapcsolatban, felhívással forduljunk a gyülekezetek vezetőihez, és időben felhívjuk a figyelmüket arra: *„tárgyaljanak a kialakult új helyzetről, és tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy lelkipásztoruk jövedelme az új rendelkezést követően ne csökkenjen."*

A Diakónus Bizottság képviselőin keresztül részt vesz a Szövetségi Tanács, a Misszióbizottság, a lelkipásztorok felavatását megelőző ún. gyülekezeti szolgálati alkalmasságot vizsgáló bizottság, valamint a Baptista Teológiai Alapítvány kuratóriumának munkájában.

Bizottságunk korábbi munkájára az volt jellemző, hogy követte az egyházban zajló eseményeket. Az elmúlt év szeptemberében újjáalakult bizottság tagjai és misszió-kerületi összekötői teljes testvéri egyetértésben továbbra is támogatásukról kívánják biztosítani vezetőink munkáját, azonban az események puszta követésén túl kezdeményezők is kívánunk lenni közösségünk fejlődésének elősegítésére. Valljuk, hogy mint evangéliumi közösségben meg kell találnunk a lelkipásztorok és nem lelkészi avatottak egyensúlyát a szolgálatban és a vezetésben egyaránt. Missziónk ügye közös, a felelősségünk is egyetemes és eredményeket csakis békességes légkörben, az igei normák maradéktalan betartásával, együttmunkálkodva érhetünk el. Ez az együttmunkálkodás csak akkor hoz eredményt, ha az létrejön lelkipásztor és gyülekezeti munkás, gyülekezeti munkás és gyülekezeti munkás, de a lelkipásztor és lelkipásztor viszonylatában is.

Hogy miért mondjuk azt: az eddigieknél nagyobb felelősséget vállalunk? Azért, mert *rólunk van szó!* Ha lelkipásztoraink jó közérzettel, jó lelkiállapotban élnek és szolgálnak közöttünk, az a gyülekezetek javát, mindannyiunk javát szolgálja. Az egymásért érzett felelősség az, ami arra biztat minket, hogy kéz a kézben álljunk veletek egymás mellett és végezzük együtt felelősséggel a ránk is bízott missziót.

Egy lelkipásztor testvér írta nekem levelében: *„Közösségünk missziójának bázisa, az önkéntes gyülekezeti munkások tevékenysége."* Úgy értékes ez igazán, ha az önkéntesség Krisztusnak szól, és a ti lelkipásztori elhívásotokkal karöltve építjük vele Isten országát.

Beszédemet Péter apostol tanácsaival szeretném zárni:

„Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez... Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen" (1Pt 4: 8 és 10-11).

D. Prietz

Te, és a temperamentumod

A csibészek megtömték zsebüket az idegen kert almáival, azután uzsgyi... A kerítésen kívül egy tízéves fiú várta őket. „Idenézz! – szólt az egyik –, ha nem volnál gyáva, te is szerezhettél volna."

„Mi az, hogy gyáva?! Néhány almáért nem töröm magam" – válaszolt a másik.

Négy évvel később, a 14 éves fiú apját az osztályfőnök hívatta: „Fia tanulásával tulajdonképpen elégedett vagyok, de az órákon nem elég aktív. Sohasem jelentkezik; szótlanul ül állandóan..."

„Ja, kérem – szólt az apa –, a gyerekben egyáltalán nincsen temperamentum. A húgában annál inkább." „Minden embernek van temperamentuma (vérmérséklete) – nevetett a tanító. Lehet, hogy a gyerek flegmatikus."

Újabb négy év múlva, a fiatalember a bankszakmát tanulta. Kollegái között különcnek számított: Reggel azt mondta: Jó reggelt; délben: jó étvágyat; este pedig: viszontlátásra. Egész nap nem szólt semmit. „Nincsen benne semmi temperamentum, nem viszi sokra" – hangzott a kollégák véleménye.

Néhány évvel később az ifjú az evangélizáción Krisztus mellett döntött, aki szolgálatába hívta: Legyen evangéliumának prédikálója. Különös: olyan fiatalt hívott e szolgálatra, aki szófukar; még a bibliaórákon se volt mersze kérdéseket föltenni.

Jézus viszont természetünknél is erősebb... A fiatal – már lelkész – lendületes prédikációja után a látogatók a kezét szorongatták és azt mondták neki: „Önnek aztán van temperamentuma!" – A fiatalember csodálkozott; nem ismert magára.

Krisztus erejét mindnyájan igénybe vehetjük. Akkor is, ha túlságosan sok bennünk a temperamentum, vagy ha a kelleténél kevesebbel rendelkezünk.

(A Die Jabreszeiten – Ford.: Schöneck G.)

Hegyi András

TÖREKVŐK BIBLIAÓRÁJA

Javasolt anyag

(Nem az alkotókészség korlátozását, hanem működését elősegítő leckesor)

Az alábbiakban óravázlatokat találunk, melyet a Szerző többek kérésének eleget téve bocsát közre

1. Bűnről, bűnbánatról

A) A bűn nem jelen problémát a mai kor emberének. Bűn az, amit a Büntető Törvénykönyv annak ítél. A modern társadalmak nem ítélik bűnnek az istenkáromlást, pornográfiát, magzatelhajtást, eutanáziát, homoszexualitást, kábítószer-élvezetet. A társadalom eltűri vagy nyíltan támogatja azokat a cselekményeket, amelyeket a Biblia elítél. Szinte csak az számít bűnnek, ami „kiderül". Aki összeütközésbe kerül a törvénnyel, az „ügyetlen". Az átlagember, az átlag keresztyén is mást tart bűnnek, mint a Biblia. Korunk „ártatlansági őrületben" szenved.

A megtérőnek el kell döntenie, hogy kinek van igaza. Hogy a bűn lekerült a fontos kérdések listájáról, abban valószínűleg az is közrejátszik, hogy nincs rá igazán jó megoldás. Nevelés, példaadás, humanitárius jószándék, a bűn üldözése, a bűnös megszégyenítése, vagy akár a katarzist elősegítő emelkedett művészet, mind érték a maga helyén, de nem képes megoldani ezt a kérdést. Ez egyedül Isten hatalmi körébe tartozik. A bűn kérdésének két megoldása van: 1. bocsánat, 2. büntetés.

B) Kb. 3 hétre szóló feladat a bűnlisták tanulmányozása annak az érdekében, hogy a megtérni vágyó minden felismert bűnt bűnbánattal Isten elé tudjon hozni. A segítő legyen együttérző, de semmiképpen sem támogathatja a felületességet. Minél mélyebb a bűnbánat, annál megalapozottabb az indulás. Bűnlisták az Újszövetségben: Gal 5:19-21; Rm 1:18-32, 2:1-29; 2Kor 6:14-16, 12:20b; Ef 5:3-6, 18; Kol 3:5-9; 2Tim 3:1-7; 1Pét 2:1; Jak 3:14-16; 3:1kk. 4:1-8. A bűn lényegéről szóló igék: 1Kor 15:56; Mt 15:19, 7:16-20; Jn 8:44.

Végy elő egy tiszta lapot, és amit magadban bűnnek ismersz fel, írd rá! Ne siesd el!

C) Mi a bűnbánat: csupán érzelmi megnyilvánulás? Nyilván az is, az ember szomorkodik bűnei felett. „Bárcsak ne követtem volna el!" – gondolja. Ez helyénvaló. De több ennél:

D) A Szentlélek láttatja a bűnt bűnnek: Jn 16:7-11, 13, 22. Ugyancsak a Szentlélek hirdeti meg a bűnbocsánatot Krisztus keresztáldozatáért, vagyis megvigasztalja a bűnöst: Jn 14:26. A Szentlélek megtisztítja a bűnöst. Kimossa a szívből, gondolatvilágból, célok közül a bűnt. Akit Isten megtisztít, az tiszta (1Jn 1:7-9).

2. Megváltásról

A) Megváltás egyedül az Úr Jézus golgotai keresztáldozatáért lehetséges. Már az ószövetségi korban tudták, hogy nincs önmegváltás: Zsolt 49:2-16, de van szabadulás, új élet Krisztus által: Rm 5:1-11, 8:1-4, 31-39.

B) Az Úr Jézus azért MEGVÁLTÓ, mert elszenvedte bűneink büntetését: Kol 1:13-14, Gal 3:13. A bűnnek mindig van következménye. Akiket Isten megvált, azok bűnének következményét Isten kegyelmesen átteszi Krisztusra. A számla ez által ki van fizetve. Nem kell e bűnökért bűnhődni. Ez az evangélium, a jó hír!

C) Mit szenvedett el Krisztus a kereszten? Itt láthatod meg bűneid súlyát és következményét:

- mérhetetlen testi szenvedést: megostorozást, amibe sokan belehaltak, szegeket vertek a kezébe, fulladásos halál a kereszthalál, hiszen akit keresztre feszítettek nem azonnal halt meg, a kereszthalál minden képzeletet felülmúlóan borzalmas halál;
- igazként szenvedett, amikor leköpték, gúnyt űztek belőle, keresztre feszítették, tudatában volt, hogy semmi okot nem adott arra, hogy ezt tegyék vele, gondolj arra, milyen mélyen bánt, ha igazságtalanul vádolnak
- isteni természeténél fogva szakadék volt közte és a vele ellenséges terület, a bűn között; és neki magára kellett vennie a bűnt, azonosulni kellett vele, mintha ő követte volna el: vádolták, elítélték, az ítéletet végrehajtották, nem tiltakozhatott (Gal 3:13).

D) Isten azt akarja, hogy bizonyos légy bűneid bocsánatában, mert különben úgy látod magad, – amikor visszajönnek a régi bűnök, és újra kísértenek, – hogy neked már úgyis mindegy. Ez nem igaz! A bűnbocsánatban és az üdvösségben kételkedő keresztyén minden másban is bizonytalan. Isten szavahihetősége forog kockán! Krisztus váltságot szerzően halt meg érted! Bizonyos lehetsz bűneid bocsánatában (1Jn 5:10-13)!

F) Ha a Szentlélekkel nem működsz együtt:

3. A Szentlélekkel való beteljesedésről

A) Isten fontosnak tartja, hogy a Szentlélekkel azonnal szoros kapcsolatot alakíts ki, mert Ő fogja betölteni azt a helyet, amelyet a bűn üresen hagy: Mt 12:43-45. A Szentlélekkel való betöltekezés nem valami plusz a hitéletedben, hanem alap: Róma 8:9.

B) A Szentlélek munkája általános. Minden embert elér és megszólít. Ha nem így lenne, Isten igazságtalan lenne az ítélet napján, hiszen olyanokat vetne kárhozatra, akiknek nem kínálta fel kegyelmét. A Szentlélek előtt nincs akadály arra nézve, hogy elérje az embereket: tiszta gondolatokat támaszt, felébreszti a lelkiismeret szavát, elgondolkozik az ember: „vajon úgy élek-e ahogy kell?" Mindenkinek vannak jótettei, ezek is a Szentlélek indítására történnek, de ezek nem feltétlenül jelentenek tartós kapcsolatot a Szentlélekkel.

C) A Szentlélek kezdeményezi magát a megtérést is. Felébreszti a lelkiismeret szavát, bűnbánatot hoz létre a szívben, vágyat támaszt a megtisztulás után. A megtérésben is részt vesz, hiszen Ő hirdeti meg a bűnök bocsánatát. Mindezt az Ige által végzi.

D) A megtérés következtében hatalmas változás áll be, a Szentlélek nem alkalmi vendég többé, hanem lakó, tulajdonos. Már a megtérést is a Szentlélek munkálta. A bűnbánat, szabadulás utáni vágy felkeltése is az Ő műve. A Szentlélek azonban nemcsak tartós kapcsolatba kerül az újonnan megtért emberrel, hanem végleges kapcsolatba (2Kor 1:22).

E) Lk 11:13 – a Szentlélek a mennyei Atyától adatik.
Gal 4:6 – általa kiáltjuk, hogy Abbá, Atya, vagyis Istenhez közünk van, gyermeki viszonyba kerülünk vele.
Rm 8:16 – bizonyságot tesz arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.
8: 26 – segít a mi erőtlenségeinkben, együtt imádkozik az imádkozóval.
Jn 16:8 – megfedd, nem hagyja helyben életünkben a bűnt.
16:13 – elvezérel minden igazságra.
16:14 – Krisztust dicsőíti.
1Kor 12:4 – kegyelmi ajándékokat osztogat.
Lk 24:49 – felruház mennyei erővel.

4. A gyülekezetről

A) Az újszövetségi gyülekezet történelmi előzménye Izráel népe. Isten Ábrahámnak adott ígérete (1Móz 12:1-3) mit sem változott az újszövetségi korban. Bár az ószövetségi gyülekezet bizonyos tekintetben más, pl. az államhatár egybeesett a gyülekezet határával, az állami törvény a gyülekezet törvényével, de joggal tekintjük magunkat Ábrahám, Mózes és a próféták örököseinek, ugyanakkor Isten áldó szándéka eszközeinek is.

B) Az Újszövetségi gyülekezet alapítója és fenntartója Jézus Krisztus. A gyülekezet ősmintája a tanítványok közössége és az első jeruzsálemi, apostoli gyülekezet. Az Úr határozott különbséget látott a gyülekezethez tartozók és az oda nem tartozók között. Az evangéliumokban fontos, hogy szavainak kik a címzettjei: *a sokaság* (Mt 13:1-18) vagy *a tanítványi kör* (Jn 17:6-12; Mt 28:5). Nem úrvacsorázott pl. a sokasággal, de a tanítványokkal igen, másként fejtett ki igazságokat a tömegnek és másként a tanítványainak (Mt 13). Ezt természetesnek vette az apostoli kor is (1Jn 2:15-17). Az Úr amikor elhatárolja a gyülekezetet a világtól, ugyanakkor nem zárja el a gyülekezetbe vezető utat, hiszen megtérésre hív. Egyedül ezen az úton lehet valaki a gyülekezet tagjává: Jn 10:1-10.

C) A gyülekezet Isten felségterülete e világban, Isten családja, háznépe, az a hely, ahol a bűnösök bűnbánatra jutnak és megtérnek, a hívők Isten áldásait élvezik, fejlődnek hitükben, igeismeretükben, jellemükben, szolgálatra való alkalmasságukban, terhelhetőségükben, ebben egymást támogatják, a reménység légkörében élnek, várják Krisztust (Ef 1:22-23, 2:20-21; Róm 12:5).

D) A gyülekezet fegyelmező testület is. A gyülekezet minden tagja fegyelmezhető, beleértve a gyülekezet pásztorát és vezetőit is. Ez által a gyülekezet bizonyságot tesz Isten iránti engedelmességéről, vállalja a megszentelődés útját és elhatárolódik azoktól, akik szándékosan megmaradnak bűneikben, és ezáltal botránkozást okozva megnehezítik mások megtérését.

F) A gyülekezet jövőbeli távlatai Isten ígéretén alapulnak: mint Krisztus mennyasszonya Urának dicsőségében részesedik: Jel 19:7-9, 21:2, Róm 8:17.

5. A bemerítésről

A) A bemerítésnek van a Bibliában történelmi előzménye, mégpedig mind tartalmi, mind formai vonatkozásban:
1. Az Úrral megkötött szövetség, összetartozás, amelybe maga Isten hívta meg Izráel gyülekezetét.
2. Az ószövetség hosszú története idején, majd az intertestamentális korban ismert volt különféle tisztulási szertartás: pl. Naámán megtisztulása (2Kir 5:1-17), vagy lásd: qumrán-közösség és prozelita bemerítés!

B) Amikor bemerítő János fellép a Jordán partján és megtérésre hívja Izráelt, hirdeti a bűnök bocsánatát és vízbe meríti azokat, akik hittel fogadják igehirdetését, egy már ismert szertartást alapvetően új tartalommal tölt meg. Ezt nem ismétli meg időszakonként. Nem a fejüket önti le, hanem keresi a mély vizet (Jn 1:28, 3:23), hogy alámerítse őket. Nem alkalmazza ezt a meg nem tértekkel (Mt 3:7-10). Ugyanakkor maga Jézus is beáll a bűnösök sorába, akik igazat adtak Istennek és vállalták ezt az elkötelezést: Mt 3:13-17.

C) A bemerítést a feltámadott és minden hatalommal felruházott Jézus rendeli el: Mt 28:18-20. A bemerítést meg kell előznie a tanítvánnyá tételnek, vagyis a megtérésnek. A bemerítést követi a tanítás: hogy mindazt megtartsa a hívő, amit Jézus parancsolt. Ha valakinek kétségei támadnak a bemerítés gyakorlatával kapcsolatban, azt magával az Úrral kell tisztáznia. A bemerítés lelki történését a Róm 6:1-23 írja le.

D) A bemerítkezés szoros összefüggésben van a hittel, megtéréssel, engedelmességre való elkötelezéssel, a bemerítést követő odaszánt élettel, a megszentelődéssel. Ha valaki ettől eltekint, azt hiába merítették be. A bemerítés kiábrázolja, hogy Istennel szövetségben kívánunk élni. Ha ez ténylegesen nem jön létre, üres szertartássá silányul, amely értelmetlen, és senkinek nem garantálja Isten ígéreteinek beteljesedését, vagyis az üdvösséget. Isten szemében az egyszer megkötött szövetség soha többé közömbös nem lehet. Vagy mérhetetlen áldás, vagy átok fakad belőle. Senkinek nem ajánljuk a könnyelmű bemerítkezést. A hívők kötelesek ettől mindenkit visszatartani. De senkit sincs módjuk felmenteni, aki hitre jut.

6. Az úrvacsoráról

A) Szoros összefüggésben van a bemerítéssel. Hiszen, aki önként, szabad elhatározásból választotta Isten országát, az örömmel fejezi ki idők múltán is, hogy ugyanolyan komolyan gondolja, mint kezdetben. Sőt vállalja, hogy megvizsgálja életét, nem jött-e közbe valami olyan botlás, bűn, elhajlás, amelyet el kell távolítani, hogy az Úrral kötött szövetség áldásos módon életben maradjon (1Kor 11:27-32). Az úrvacsora gyakorlása lehetőséget ad az önvizsgálatra, bűnbánatra, megtisztulásra, ilyen módon táplálja a szent életet. Az úrvacsora a gyülekezet közösségét építi, hiszen a tagok valamennyien rászorulnak Isten bűnbocsátó kegyelmére, és e kegyelemben elfogadják egymást is: 1Kor 10:16-17.

B) Az úrvacsorát is maga Jézus rendelte el az ószövetségi páska ünnepén, de áttörve a páskavacsora szertartását, az ő halálára utal a kenyér és kehely fölött elmondott szavaival: Mt 26:17-29; Mk 14:12-25; Lk 22:7-23. Az Ő halálára, megváltatásunkra, a vele való közösségre emlékezünk, előre tekintünk, az Ő ígéretére, arra az újjá teremtett világra, amikor mennyei asztalának vendégei leszünk. Mikor ezt tesszük, megváltó halálát hirdetjük.

C) Nincs módunk megváltoztatni Urunknak azt a szándékát, hogy úrvacsorában a gyülekezethez tartozók részesülhetnek. Az Úr feltámadása után sohasem ült asztalhoz idegenekkel, nem is mutatkozott számukra, viszont majd minden alkalommal „megtörte a kenyeret", amikor tanítványaival együtt volt. Nem gondoljuk, hogy ez valamennyi „úrvacsorai" közösség volt, de szoros közösség volt. Ezért nem nyitott a mi úrvacsorázásunk.

D) Nem hiszünk abban, hogy önmagában az úrvacsorának, mint szent cselekménynek bűnbocsátó hatása lenne. Ha valaki bűnbánat és a megtérés változást eredményező szándéka nélkül él vele, ítéletet von magára. Az úrvacsora nem *ex opera operato* hat, hanem az úrvacsorához járuló őszinte vágyát Isten jutalmazza bűnbocsánattal, lelki békével és lelki erők ajándékul adásával.

7. A lelki növekedésről

A) Isten szándéka az, hogy aki megtér, ne maradjon lelkileg kiskorú, hanem növekedjen (1Kor 3:6; 1Pét 2:2; 2Pét 3:18; Ef 4:11-16). Aki erre nem fordít gondot, kiskorú marad, és másoktól függ az, hogy szent életben jár, szolgál, Istennek hasznos vagy pedig nem.

B) a növekedésnek megvannak a természetes lehetőségei:

- Tarts csendes órát: határozz meg egy olyan, ha lehet rendszeresen ismétlődő időt, amikor félreteszel minden foglalatosságot, hogy
  1. Isten Igéjét tanulmányozd. Legyen erre testre szabott módszered!
  2. Imádkozz személyekért, gyülekezetedért, egyéni és közösségi célokért, önmagadért, vezetésért!
- Légy közösségben a hívőkkel! Isten a gyülekezetet szánta a szolgálat, fejlődés, erőgyűjtés, tanulás, önmagunk kontroll alá vétele, megmaradás, világért végzendő küldetés területének.
- Szolgálj! Fel kell ismerned, hogy Isten milyen feladatra tett alkalmassá, és mit bízott rád. Amennyiben ezt vállalod, jellemed, képességeid kibontakoznak, kellemes, panaszmentes tanítvánnyá válsz.
- Különleges lehetőségek sora kínálja magát: lelki célú tanfolyamok, amelyek alkalmassá tesznek valamilyen szolgálat elvégzésére. Ezek lehetnek: házasság, gyermeknevelés, öreg-kor problémáival foglalkozó csoportos foglalkozások, konferenciák, lelki fejlődést szolgáló tanítási programok. Kapcsolódj be!

- Tanuld meg feldolgozni a nehézségeket, kudarcokat, kovácsolj előnyt a hátrányból! Ismerd fel ezek jelentőségét az életedben. Ne bátortalanítsanak el!
- Keresd azok társaságát, akik növekedni akarnak, odaszenteltek Isten szolgálatára, kreatívak, ötletesek, kiképzettek, segítséget tudnak nyújtani neked, és te is segíts másoknak!

8. A végső dolgokról

A) Isten kijelenti az Ő Igéjében, hogy

1. Az ember élete nem ér véget a földön, a testben eltöltött 60-80 esztendővel, hanem más létminőségben, de folytatódik az élet, méghozzá végtelen ideig, ez személyes végünk és örök sorsunk kérdésköre.
2. Az egész teremtett világ egykor befejezi létét, és Isten új világot alkot, amelyben igazság lakik. Ez az egész létező világ végének és örök sorsának problematikája

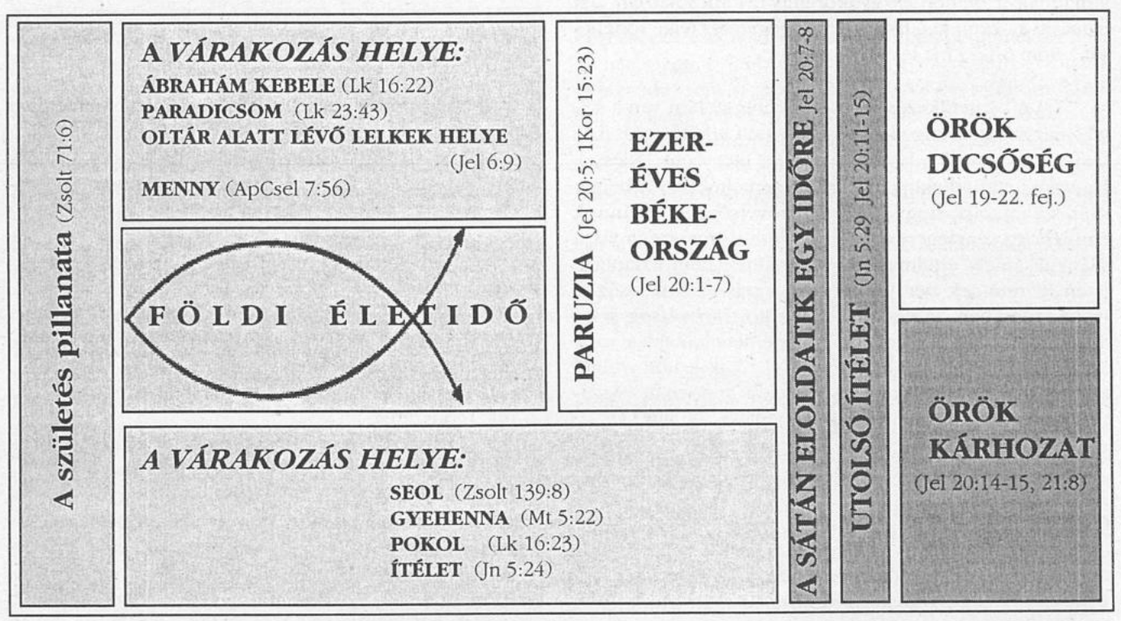
B) Isten kijelenti az Ő igéjében, hogy a hozzá való személyes viszonyulásunk döntő örök sorsunk alakulásában. Az tapasztalati tény, hogy az emberek meghalnak (Zsid 9:27). Bár a halál nem volt benne Isten eredeti tervében, de a bűn büntetéseként minden emberre elhatott (Rm 5:12). A hívők is meghalnak, amennyiben nem érik meg Krisztus második visszajövetelét. Minden józanul gondolkozó embernek ezért mint személyes földi életének lezáródására, készülni kell a halálra.

C) Tudjuk, hogy akik nem tértek meg földi életük ideje alatt, azokra ítélet vár, és úgy kell élniük, amint földi életükben eldöntötték, Istentől távol, vagyis eltaszítva. Ez a Biblia tanítása szerint gyötrelem és büntetés: Lk 16:24; Mk 9:44, 16:16; Mt 23:33). Ez valamilyen formában már a földi élet idején is megmutatkozik (Zsid 10:27, Róm 1:18).

D) Isten tudomásunkra hozta, hogy aki megtért, és hűséges marad hozzá, hűségét bizonyítja azzal, hogy elvégzi az életben rá váró feladatokat, azt Ő megjutalmazza, megdicsőíti, és örökkévaló megbecsülésben és örömben részesíti (Lk 10:20; 2Kor 5:1; 1Pét 1:4).

E) Isten azt is kijelentette, hogy eljön az idő, amikor az egész világ megszabadul a Sátán, a gonosz uralmától és átok, szenvedés és küzdelem nélküli világ kárpótol földi életünk szenvedéseiért (Jel 21:1-8; 2Thessz 2:1-17). Ez a reménység már meglátszik azokon, akik az örök élet várományosai: Jn 14:1kk.

F) Az alábbi diagramma egy egyszerű, de közérthető tájékoztatás a végső dolgokról:

Legum copia iustitiae inopia

(Ahol sok a törvény, sok az igazságtalanság is)

ISTEN NÉPE A GYÜLEKEZETBEN

Kovács Géza

Karizmák és karizmatikus mozgalmak (6.)

V. FEJEZET
Kézrátétel

Isten keze
Amikor a Biblia az Úr kezéről beszél, az Ő hatalmáról, hatalmának tetteiről van szó. *„Ki ne tudná mindezekről, hogy az Úr keze alkotta őket. Az Ő kezében van minden élőnek lelke"* /Jób 12:9-10/.
Ha **ítélet**, csapás ér valakit, az Úr kezének nehezedik rá /2Móz 9:3; 1Sám 5:11, 6:3, ApCsel 13:11/. Ha valaki **áldást**, védelmet nyer az Úrtól, azt is Isten „keze" cselekszi /Lk 1:66/.

Az ember keze
Az ember cselekvésének, akaratának eszköze a kéz: a „végrehajtó hatalom" kifejezője. Amit szívünkben, értelmünkben elhatározunk, annak kifejezésében, megvalósításában eszköz a kezünk. Érzéseinket, gondolatainkat és szavainkat gyakran kézmozdulatokkal erősítjük /gesztikulálunk/, alkotó tevékenységünkben, a munkavégzést kezünkkel tesszük.
Az imádkozó ember szíve háláját, magasztalását vagy könyörgését önti ki Isten elé. Ezt az ótestamentum embere **felemelt kézzel** tette /2Móz 17:12; 1 Kir 8:22/. Ma gyakoribb az **összekulcsolt kéz.**
A mózesi törvény előírja, hogy amikor a főpap a nép bűnéért áldozatot mutat be *„tegye Áron kezét a bak fejére és vallja meg Izráel bűnét"*. Ezzel a kézrátétellel a pap mintegy átvitte, átterhelte Izrael bűnét az áldozati bárányra.
Isten felhasználhatja az ember kezét, hogy általa cselekedjék. Az ApCsel 19:11-ben olvassuk, hogy Isten csodákat tett „Pál keze által".
Veszedelmet is jelenthet az ember számára, ha olyasmit érint kezével, ami számára tilos. *„...mindaz, ami a hegyet érinti, halállal haljon meg. Ne érintse azt kéz..."* – szól Isten a 2Móz 19:12-13-ban. A 2Sám 6:6 szerint Uzzának azért kellett meghalnia, mert *„kinyújtá az Ő kezét az Isten ládájára és megtartá azt..."*
Az ember keze tehát a cselekvésnek, érintésnek, erőátvitelnek az eszköze, mely jelenthet áldást, szabadulást, gyógyulást, de jelenthet veszedelmet, átkot és halált is.
A kézrátétel – mint látni fogjuk – megfelelő szellemi felhatalmazással és igeszerű céllal lehet Isten áldásának közvetítője... De vigyázat, mert közvetíthet nemcsak áldást, hanem átkot és sötét szellemi erőket is. Mindenképpen nagyon felelősségteljes cselekedet.

1. Simon vágya
Az ApCsel 8. fejezetében olvasunk arról, hogy Samáriában a Fülöp evangélista szolgálata nyomán megtért, és a sátáni kötelékektől megszabadult új hivőkért Péter és János apostol kézrátétellel imádkozott, és azok részesültek a Szentlélek ajándékában (8:17). /Régi fordítás szerint: *„vőnek Szentlelket"*/. Volt a samáriai gyülekezetben egy Simon nevű ember, aki *„maga is hivő lett, majd miután megkeresztelkedett, Fülöp mellé szegődött"* /13/. Ez a Simon nevű ember amikor látta, hogy Péter és János *„kézrátételével adatik a Szentlélek"*, megkívánta ezt a dolgot és pénzt ajánlva az apostoloknak így szólt: *„Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket"* /19/ Természetesen Péter határozottan visszautasította ezt az ajánlatot és hozzátette: *„nem részesülhetsz és nem örökölhetsz ebből, mert szíved nem egyenes az Isten előtt"* /21/. Majd arra kérte: *„Térj meg hát e gazságodból és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát"* /22/.
Ebből az eseményből látnunk kell, hogy a **kézrátétellel való imádkozást csak Istentől kapott különleges felhatalmazással lehet gyakorolni.** Ezért is írja Pál Timóteusnak: *„a kézrátételt el ne siesd"!* /1Tim 5:22/.
Manapság – különösen a karizmatikus mozgalmakban – nagyon elterjedt a kézrátétellel való imádkozás. Sokan Simon módjára megkívánják, hogy másoknak ilyen módon „áldást" osztogassanak. Tanulságos, hogy **Simon,** – ha nagyon evilági módon is, de **felhatalmazást szeretett volna kapni** az apostoloktól a kézrátétel gyakorlására. Mostanság sokan friss megtéréssel – vagy megtérés és újjászületés nélkül – valamilyen túlfűtött érzelmi élmény és „átélés" hatására, **önmagukat hatalmazzák fel** arra, hogy kézrátétellel átadjanak valamit másoknak.
Péter szava szerint Simon szíve nem volt „egyenes" Isten előtt. Pedig ő – mint a samáriai gyülekezet hivő tagja – jót akart: azt kívánta, hogy „akire ráteszem kezemet, az vegyen Szentlelket". Nem buzgóságos jószándék ez? El kell ismerni, hogy sok mai kézrátétellel buzgóságosan imádkozó hasonló szándékkal teszi!
Miben nem volt hát „egyenes" Simon szíve az Úr előtt? Abban, hogy ő ezzel a felhatalmazással **mások fölé akart emelkedni**. Ő – mint a szellemi világban a korábbi életében jártas ember /9-11/ most a „másik oldalon", az Isten oldalán is kiemelkedő feladatokat akart ellátni, különleges hatalommal kívánt másoknak „szolgálni".
Azt kell mondanunk, hogy Simon aztán hamar megértette, hogy ez az önjelölt kiemelkedés – **ott ahol Jézus Krisztus uralma a Lélek által valóság** nem jöhet létre. Úgy tűnik, hogy megalázkodva kéri Pétert: *„Könyörögjetek értem az Úrhoz, hogy* ***semmi se szálljon rám*** *abból, amit mondtatok"* /24/ Nem tudjuk pontosan mit mondtak Simonnak Péterék, hogy ki, vagy mi az, aki vagy ami „rászáll", ha megmarad szíve a „görbe" úton. Mégis annyi nyilvánvaló, hogy a nem megfelelő felhatalmazással és a nem „egyenes" szívből fakadó kézrátétel /amire Simon vágyott/ **nagyon veszélyes következményekkel jár**: olyan lélek száll esetleg rá és tartja kötelékében, amely bizonyosan nem a Szentlélek és nem Krisztus Lelke, még ha annak mondja is magát. És ez egyformán veszélyes mind a kézrátétellel önhatalmúlag imádkozóra, mind arra, akiért ilyen „görbe szívvel" imádkoznak. Azt hiszem itt kell gondolnunk Jézus szavára: „hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet a választottakat is". /Máté 24:24/

2. Kik gyakorolhatják a kézrátételt?

Vigyázat tehát, a **kézrátétel nagyon szent és felelősségteljes szolgálat**. Csak az gyakorolhat ilyet, akit újjászületett hivő emberként Isten erre is elhívott, **a Szentlélek felkent és ezt az elhívást, felkenetést egy Krisztus élő testét alkotó gyülekezet felismerte és őt ilyen szolgálatra is kirendelte.**

Isten a jórend Istene. Pál azt írja: *„Mindenek ékesen és jó renddel legyenek"* /1Kor 14:40/. / Az evangéliumi gyülekezetekben a diakónusi, véni, lelkipásztori kirendelésben részesült személyek nyertek felhatalmazást a kézrátétellel való imádkozásra. Nem véletlen, hogy Jakab azt tanácsolja a betegnek: *„Hívja magához a **gyülekezet véneit** és imádkozzanak felette"* /Jak 5:14/. Ez a jó rend még akkor is igaz, ha előfordulnak, sajnos, olyan beteges helyzetek, amikor egy gyülekezetben a hivatalosan felavatott vén, vagy diakónus nem hordozza életén a kenet jeleit, a fel nem avatottak között pedig esetleg van, akinek élete és szolgálata felkenetést igazol. Ezen a helyzeten **változtatni kell**, de nem úgy, hogy a gyülekezeti kirendelést nem tekintjük szentnek és autentikusnak, hanem úgy, hogy azokat rendelje ki a gyülekezet a különféle szolgálatokra, akiknek életén ott van a Szentlélek kenete. De semmiképpen sem fogadható el, hogy valaki saját magát hatalmazza fel a kézrátétel gyakorlására.

Hogy Isten a közösség, ill. gyülekezet Istentől való rendjét mennyire komolyan veszi, arra jellemző példa az Istentől, Krisztustól lelkileg oly távol élő Kajafás főpap esete. Ezt írja róla János: *„mivelhogy abban az esztendőben főpap volt, jövendőt mondott, hogy Jézus meg fog halni a népért"* /Jn 11:51/ *„Ezt pedig nem magától mondta"* – jegyzi meg János. Isten ennyire komolyan vette Kajafás főpapi tisztét, annak ellenére, hogy nem volt rá méltó. Nyilván ez nem jelentheti, hogy alkalmatlan személyek maradjanak gyülekezeti tisztekben, de azt igen, hogy Isten a helyi gyülekezetet hatalmazza fel arra, hogy e földön Isten országának – a gyülekezet szentségének és tisztaságának az őre, a legkülönfélébb szolgálatokra való kirendelésnek az eszköze legyen! Jézus arra tanít, hogy a vétkezőt először személyesen kell meginteni /Mt 18:15-16/, de ha ez nem jár jó eredménnyel *„mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt, vagy a vámszedőt"*. Aztán kijelenti Jézus: *„Bizony mondom nektek: amit megköttök a földön, kötve lesz a mennyben is..."* /Mt 18:17-18/. Beleremegünk! Isten ilyen tekintéllyel ruházza fel a gyülekezetet.

A szolgálatokra történő kirendeléseknél is azt látjuk, hogy a gyülekezetben a teokrácia /Isten uralma/ érvényesül..., de valamilyen formában Isten az Ő uralmát, intézkedéseit egyrészt a **gyülekezet vezetői által**, másrészt **az egész gyülekezet aktív részvételével** gyakorolja. Pl. az első hét diakónus kirendelésénél az apostolok állnak elő a javaslattal – ők határozzák meg a minősítést, de a gyülekezetet szólítják fel: *„Válasszatok ki magatok közül hét férfit, akikről jó bizonyságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel..."* /ApCsel 6:3/.

Antiokhiában **a már szolgálatra kirendelt** „próféták és tanítók" ismerik fel a Szentlélek kijelentése alapján, hogy a köztük és velük szolgáló Barnabást és Sault új szolgálatra kell kirendelniük /ApCsel 13:1-3/. Ezekből a versekből nem tűnik ki, de ahogyan a visszatérésük után fogadták őket, abból világos, hogy kirendelésük az egész gyülekezet aktív részvételével történt /ApCsel 14:26-27/.

Pál apostol a keletkező **új gyülekezetekben is fontosnak tartja a szolgálatokra való kirendelést**. Javaslatára *„gyülekezetenként véneket választottak nekik... böjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották őket"* /ApCsel 14:23/. Az apostol részéről megnyilvánuló gondoskodás azt szolgálta, hogy az új gyülekezetekben is megfelelő lelki és gyülekezeti felhatalmazással végezzék a legkülönfélébb szolgálatokat.

Vannak akik **vitatják**, hogy a kézrátétel és több más felelős szolgálati tevékenység helyi gyülekezeti kirendeléshez ill. **felhatalmazáshoz volna „kötve".** Hivatkoznak pl. **Anániás** szolgálatára, aki a damaszkuszi keresztyén gyülekezet tagjaként kézrátétellel és nagyon eredményesen imádkozott Saulért (a későbbi Pál apostolért) /ApCsel 9:10, 17-18/.

Itt azonban csak arról lehet szó, hogy a bibliában **nincs külön ismertetve**, hogy ki volt ez az Anániás és milyen szolgálatra volt kirendelve /megbízva/ a damaszkuszi gyülekezetben. Azt hiszem erre is áll, amit János ír, *„ha azt mind megírnák* – amit Jézus és az apostolok tettek – *maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket"* /Jn 21:25/. Vagyis: az a „hiányosság", hogy a Biblia nem mutatja be részletesebben Anániást, semmiképpen sem igazolás arra, hogy minden gyülekezeti felhatalmazás nélkül, emberi felbuzdulásból lehet a kézrátételt gyakorolni. Egyébként a Szentírás „tanítvány"-nak nevezi Anániást /ApCsel 9:10/, amely valamilyen szolgálati elhívást és megbízást jelent.

A „kézrátételt minden hivő gyakorolhatja" álláspont hívei a Mk 16:17-18-ra is hivatkoznak. Itt ugyanis úgy tűnik, mintha a kézrátétel gyakorlásának csak ez a feltétele lenne: **„akik hisznek".** Természetesen igaz, hogy a kézrátételt mindenki csak a hit ajándéka által gyakorolhatja /1Kor 12:9/. Kell, hogy a Szentlélek és a gyülekezet által nyert felhatalmazás **mellett** legyen hitbeli bizonyosságom a konkrét személyt és kérést illetően. Vagyis csak akkor imádkozhatom kézrátétellel bárkiért is, ha **abban a konkrét esetben hiszem**, hogy Isten akarata szerint cselekszem. Egyébként pedig a Mk 16:11-ből nyilvánvaló, hogy Jézus **itt kizárólag a 11 apostollal** van együtt, nekik adja a missziós parancsot és adja a felhatalmazást. A Szentírás tudatos elferdítése ezt az igeszakaszt úgy értelmezni, hogy aki hitre jutott, máris indulhat, hogy másokért kézrátétellel imádkozzon. Bizony sok lelkiszellemi zűrzavar keletkezik ebből!

Nem feltételezhetünk gonosz szándékot azok felől a „lézengő ördögűzők" felől, akik az ApCsel 19:13 szerint *„megkísérelték, hogy a gonosz lélektől **megszállottak felett** kimondják Jézus nevét"*, vagyis Jézus nevében és Pálra hivatkozva tették ezt. Bizonyára többen valamiféle „sikerrel" is tehették, míg a közéjük tartozó Szkéva-fiak alapos leckét kaptak: a Sátán csúfosan megszégyenítette őket /ApCsel 19:13-16/. Ezt követően **„félelem szállta meg" az Efézusban élő zsidókat és görögöket**, hivőket és nem hivőket, és „magasztalták Jézus nevét" /ApCsel 19:17/. És a legfontosabb következmény: ***„A hivők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszélték ilyenféle mesterkedéseiket"***

Nagyon fontos megértenünk tehát, hogy a hivők közül sokan „ilyenféle mesterkedést" űztek. Talán a friss megtérés buzgóságában – anélkül azonban, hogy a Szentlélek valóságos uralma megvalósult volna bennük és ilyen felhatalmazást bárkitől nyertek volna – „ilyenféle mesterkedést" gyakoroltak, vagyis „megszállottak felett Jézus nevét kimondva" kézrátétellel gyógyítani, másokat megszabadítani akartak /19:13/. Most azonban – Szkéva fiainak megrázó esete után – félelemmel kellett meglátniuk, hogy a mások gyógyulásáért és szabadulásáért végzett

közbenjáró szolgálat nagyon szent és felelősségteljes feladat, amelyet nem lehet csak úgy személyes felbuzdulásból végezni /19:18/

Pál apostol Timóteussal kapcsolatosan kétszer is említi a kézrátétellel való imádkozást. Először a „vének kézrátételét" /1Tim 4:14/, másodszor az Ő kezeiknek a rátételét /2Tim 1:6/ említi. Valószínű, hogy a két igehely ugyanarra az eseményre utal, amikor Pál a vénekkel együtt kézrátétellel imádkozott Timóteusért.

Mindezek alapján ki kell mondanunk, hogy kézrátétellel való imádkozást – bármilyen céllal is – csak olyan újjászületett személyek gyakorolhatnak, **akiket a Szentlélek erre felkent és ezt a felkenetésüket egy helyi gyülekezet felismerve, őket felelős szolgálatra kirendelte.**

3. A kézrátétel célja

A következő fontos és nagy kérdés, hogy **milyen céllal** lehet és helyes valakiért kézrátétellel imádkozni. Az ilyen imádkozásnak mindig **konkrét célja kell, hogy legyen**! Nem találunk a Bibliában kézrátétellel való imádkozást pontosan megnevezhető cél nélkül. Nem lehet ilyenformán imádkozni csak azért, mert most elhez támadt kedvünk, vagy, mert valaki ezt kéri tőlünk. Már az Ótestamentumban találunk példákat arra, hogy bizonyos céllal kézrátétellel imádkoztak valakiért. Jákób kézrátétellel áldotta meg Efraimot és Manassét /1Móz 48:14/. Mózes kézrátétellel rendelte ki Józsuét – utódját – a szolgálatra: *„Megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes ráhelyezte a kezét"* /5Móz 34:9/.

Jézus is gyakorolta a kézrátételt, de csak **alkalomszerűen**, az áldás átadásának nem egyetlen módjaként. Mk 6:5 szerint *„néhány beteget – kezét rájuk téve – meggyógyított"*. A betegek gyógyításának azonban **rendkívül változatos** módját látjuk Jézusnál. Előfordult, hogy *„kinyújtva kezét **megérintette**"* a beteget /Mk 1:41/. Máskor csak **parancsolt** a betegnek: *„Kelj fel és járj"* /Mk 2:9/, *„Nyújtsd ki a kezedet"* /Mk 3:5/, *„leányka, ébredj fel"* /Mk 5:41/, stb. Előfordult, hogy a betegek érintik Őt /Mk 3:10, 5:27-29, 6:56, stb/. A kapernaumi százados szolgáját pedig a százados hite nyomán távolról gyógyította meg. Nincs tehát kialakult, vagy kötött módszer!

A másik cél, amiért Jézus kézrátételt gyakorolt, az **áldás kérése és átadása**. Kedves jelenet, amikor a gyermekeket ilyen módon áldotta meg Jézus /Mk 10:13-16/.

Amikor Jézus tanítványait – mintegy előzetesen – Szentlélekkel ruházta fel, nem alkalmaz kézrátételt, hanem *„rájuk lehelt és így folytatta: Vegyetek Szentlelket!„* /Jn 20:22/.

Az Újszövetségi Szentírást tanulmányozva azt látjuk, hogy Jézus és az **apostolok négy cél érdekében alkalmazták a kézrátétellel való imádkozást:**

1. A szolgálatra való kirendeléskor
2. Szentlélekkel való beteljesedésért
3. gyógyításért
4. áldásért imádkozva.

Vegyük sorra őket.

1. Szolgálatra való kirendeléskor

ApCsel 6:1-6. A Jeruzsálemi gyülekezet hét diakónust rendelt ki a szolgálatra. *„Az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket"* Külön érdekessége ennek a kézrátételnek, hogy az **imádkozás után** tették kezüket a kiválasztottak fejére.

Az ApCsel 13:1-3-ban Barnabást és Sault rendelték ki arra a munkára, melyre Isten elhívta őket. Ennek a kirendelésnek – melyet böjtölés, imádkozás és kézrátétel által végeztek – az a különlegessége, hogy Saul már részese volt korábban kézrátétellel való imádkozásnak, amikor szeme meggyógyult és Szentlélekkel beteljesedett. Most egy új feladatra, külmissziói szolgálatra rendelte ki őt – Barnabással együtt – az antiókhiai gyülekezet. A kézrátétellel való imádkozás tehát **újabb cél – feladat érdekében ismételhető**.

Az ApCsel 14:23-ban arról olvasunk, hogy Lisztrában, Ikóniumban és a piszidiai Antiókhiában Pál irányításával véneket rendeltek ki a szolgálatra „böjtölve és imádkozva". Itt nincs külön említve a kézrátétel, a korábbi leírásokból úgy tűnik azonban, hogy az ilyen kirendelésekhez hozzátartozott. Az is biztosra vehető, hogy Pál munkatársai – Szilás, Titus, Epafrás, Filemon, Tikhikus, stb. – hasonló kirendelésben részesültek, ha ez nincs is megemlítve a Szentírásban. Példa erre Timóteus kirendelése, amelyről – mint láttuk – két helyen is ír a hozzá írt levélben Pál apostol: 1Tim 4:14 és 2Tim 1:6.

Az is bizonyosra vehető, hogy a lisztrai, ikóniumi és antiókhiai kirendelések példái annak, hogy az első keresztyén gyülekezetekben, létrejöttük után mielőbb, mindenütt hasonlóan kirendeltek szolgálattevőket.

Az 1Tim 3:1-13 versekben Pál a vének és diakónusok minősítését részletezi. Itt fontosnak tartja megjegyezni: ***„De ezeket is meg kell vizsgálni előbb**, csak akkor szolgáljanak, ha kifogástalanok"* /1Tim 3:10/.

Tehát, szolgálatra kézrátétellel történő kirendelést nagyon szent és felelősségteljes eseménynek kell tekinteni. A lelkipásztornak, a gyülekezet vezetőinek és az egész gyülekezetnek fel kell ismernie és meg kell győződnie arról, hogy akire kezüket ráteszik és érte imádkozva szolgálatra kirendelik, az 1Tim 3:1-13-ban leírt minősítésnek megfelel. Az 1Tim 5:17-20 versekben Pál apostol szintén a vének felelősségteljes szolgálatáról ír és itt hozzáteszi: *„a kézrátételt ne siesd el senkinél"* /1Tim 5:21/.

Összegezve tehát a Szentírás alapján kimondhatjuk, hogy a különféle szolgálatra való kirendelésnél helyes és fontos a kézrátétellel való imádkozás. Olyanoknál lehet igeszerűen alkalmazni, akiknek az élete a gyülekezet előtt is azt igazolja, hogy nemcsak a képessége, hanem a kipróbált szent élete is az elhivatottságát igazolja.

2. A Szentlélekkel való beteljesedést pünkösd napján **kézrátétel nélkül** adta Isten az apostoloknak és a velük levő *„mintegy százhúsz főnyi sokaságnak"* /ApCsel 1:15/, *„megteltek mind Szentlélekkel"* /ApCsel 2:4/. A több mint 3.000 fős Jeruzsálemi gyülekezetről írja az ApCsel könyve, hogy *„amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak és megteltek mindnyájan Szentlélekkel"* /ApCsel 4:31/. Itt sem történt kézrátétel. Kornéliusról és háznépéről olvassuk, hogy miközben Péter prédikált nekik *„leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az Igét"* /ApCsel 10:44/. Itt sem kötötte Isten ezt az ajándékát kézrátétellel való imádkozáshoz. Ezekből az esetekből azt kell meglátnunk, hogy a Szentlélekkel való beteljesedést Isten a legkülönfélébb módon adja azoknak, akik erre vágynak, s életüket Isten szolgálatára odaszánják. Általánosságban igaz, hogy Isten munkáját nem lehet liturgiákhoz, módszerekhez, bármiféle rendszabályhoz kötni. Sőt, ahol ilyesmit tesznek Isten elfordul onnan és marad az üres, élettelen ceremónia /Jer 7:4-7/.

Ugyanakkor fel kell figyelnünk azokra a Szentírásban leírt esetekre, amikor **a kézrátétellel való imádkozás eszköz volt** abban, hogy megtért hivő emberek vegyenek

Szentlelket, ill. életük egészen a Szentlélek uralma alá kerüljön. Az ApCsel 8:14-16-ban olvassuk, hogy a Samáriában megtért és bemerítkezett hívőkért Péter és János kézrátétellel imádkozott. *„Rájuk tették kezüket és részesültek a Szentlélek ajándékában"* /ApCsel 8:17/. Fontos látnunk, hogy megtért hívő emberekért imádkoztak és nem a Szentlélek valamelyik ajándékát /karizmát/ kérték, hanem imájuk által a Szentlélek személyét „vették", vagyis teljességgel a Szentlélek uralma alá került az életük.
ApCsel 9:17-ben Ananiás imádkozott Saulért kézrátétellel. Imájának kettős célja volt: ***„hogy lásson és megtelj Szentlélekkel"***. Tehát testi gyógyulást és a Szentlélekkel való beteljesedést egyszerre kapta meg Saul kézrátétellel való ima által. Saul olyan „messziről" és olyan „pálfordulással" érkezett, hogy a Krisztussal való villámlásszerű találkozása után Ananiás kezének érintése nemcsak testi gyógyulást és beteljesedést közvetítette számára, hanem egyúttal a hívő emberek közösségébe való megérkezést is. Istennél nincs sablon, de mindig a célnak megfelelően munkálkodik.
Az ApCsel 19:6 szerint Pál apostol kézrátétellel imádkozik tizenkét efézusi, hitben megújult személyért és ***„leszállt rájuk a Szentlélek"***. Itt is figyelemreméltó, hogy a Szentlélek személye „szállt le" rájuk. Pál ezért imádkozott és nem valamilyen karizmáért. Akkor is igaz ez, ha ebben az esetben – talán éppen Pál meggyőzésére – a Szentlélekkel betelt efézusi testvérek *„különböző nyelven beszéltek és prófétáltak"*. Tehát mindjárt karizmákat is kaptak.
Tanulságos, hogy Pál a kegyelmi ajándékot /karizmát/, melyet Timóteus szolgálatának jó ellátásához kapott Istentől, összeköti azzal a kézrátétellel való imádkozással, amelyet akkor végeztek, amikor Timóteust – a vének és Pál – a szolgálatra kirendelték /1Tim 4:14; 2Tim. 1:6/. Minden bizonnyal a kirendelése idején Timóteus már a Szentlélek teljes uralma alatt élő /tehát beteljesedett/ ember volt. Hiszen szolgálatra csakis Szentlélekkel teljes embereket helyes kirendelni /ApCsel 6:3/. Mi sem természetesebb tehát, hogy a szolgálatra való kirendeléskor helyes, sőt szükséges, hogy ne csak a Lélek uralmának teljességét kérjük, hanem olyan **karizmákat is kérjünk, amelyek az illetőt a szolgálatban hasznossá teszik.**
Timóteus példája azt igazolja, hogy az ilyen hitből fakadó imát Isten meghallgatja.
Összefoglalva: elmondható, hogy a Szentlélekkel való beteljesedés megnyerése nincs a kézrátétellel való imádkozáshoz kötve, de Istennek felkent eszközei – ha felmérve a szükséget, erre kapnak indíttatást – kezdeményezhetik, hogy arra **felkészített személyekért** ilyen formán imádkozzanak. Lelki ajándékért /karizmákért/ abban az esetben helyes imádkozni, – ez a lelki fejlődés logikájából is következik –, amikor valaki már mint Isten gyermeke valamilyen szolgálatra nyer kirendelést.
Mindezeket figyelembevéve, amikor bemerítés után az új tagokért kézrátétellel imádkozunk, elsősorban a Szentlélekkel való beteljesedésüket helyes kérnünk. Amikor pedig valakire szolgálatra való kirendeléskor helyezzük a kezünket, a beteljesedés mellett azért is kell imádkoznunk, hogy a Szentlélek adjon számára olyan karizmákat, melyek hasznossá és gyümölcsözővé teszik szolgálatát.

3. Gyógyulásért való ima kézrátétellel

Napjainkban nagy mértékben elterjedt a gyógyításnak kézrátétellel való kérése ill. gyakorlása. Ugyanakkor meglepő felfedeznünk, hogy Jézus és az apostolok **ritkán alkalmazták ezt a módot**.
Márk 6:5-ben olvassuk, hogy Jézus *„néhány beteget – kezét rájuk téve – meggyógyított."* Gyakoribb azonban az, hogy Jézus parancsolt a betegnek /meg a halottnak is/, és azok engedtek Neki / Márk 2:9, 3:5, 5:41; Lk 6:8, 7:14, Jn 5:12, 9:7, 11:43, stb/. Márk evangéliuma Jézus missziói parancsának részeként írja: *„Azokat, akik hisznek, ezek a jelek követik:..... betegre vetik kezüket és azok meggyógyulnak"* /Márk 16:15-18/. Elfogadható bibliai módszerként tehát az, hogy a betegekért való közbenjáró imát – arra felhatalmazott személyek – kézrátétellel mondják el. Ezt azonban csak akkor kell és helyes tenniük, ha ezt a beteg kéri, vagy erre különleges indíttatást kaptak a Szentlélektől. Jakab apostol tanácsolja a betegeknek, hogy ***„hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte"*** /Jak 5:14-15/. Jakab itt nem említi a kézrátételt, ami nem jelenti azt, hogy helytelen kézrátétellel imádkozni a betegért, de azt mindenképpen jelenti, hogy Isten nem köti a kézrátételhez az imameghallgatást. /Ebben az esetben külön hangsúlyt tett volna rá az apostol/.
Az apostolok által történt csodák leírásánál nem jellemző a kézrátétel. Az ApCsel 3:6-ban Péter és János – mint Jézus – felszólítják a sántát a járásra. Ugyanezt teszi Pál Lisztrában /ApCsel 16:10/. Péter ugyanígy felszólítja a nyolc év óta beteg Éneást /ApCsel 9:34/, majd a halott Tabithát /ApCsel 9:40-41/ kézrátétel nélkül. Tömeges gyógyulásról is ír a Cselekedetek könyve. Az 5:14-16 leírása szerint a nép kezdeményezése és „rohama" volt ez, és nem tartozott a Péter által kezdeményezett és végzett szolgálatok közé. Az evangélium győzelmes hirdetése nyomán a Szentlélek erejének olyan kiáradásáról van itt szó, amely egész Jeruzsálemet érintette. Pál körül is kialakult Efézusban hasonló helyzet. A Cselekedetek könyve itt így fogalmaz: ***„Isten nem mindennapi csodákat tett Pál keze által****, úgyhogy a testén levő kendőket, vagy kötényeket is elvitték a betegekhez és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük"* /ApCsel 19:11-12/. Az itt is nyilvánvaló, hogy ez a „roham" az emberek részéről indult, Pál nem ebben látta fő szolgálatát, hanem az evangélium hirdetésében.
Feltételezhető, hogy betegekért kézrátétellel is imádkozott. A gyógyulások és szabadulások azonban nem a „kezéből" vagy a ruhadarabjaiból származtak, hanem az evangélium győzelme volt ez, a Szentlélek ereje által, mely itt is az egész várost hatalmasan betöltötte. Ezt nem lehet lemásolni, vagy utánozni, de ahol az evangélium hasonló győzelemre jut, mindenütt megtörténhet.
Kézrátétellel való gyógyulásról az ApCsel könyve két helyen ír. Az egyik Saul /ill. Pál/ szemének a meggyógyulása a 9:17 szerint, amikor Ananiás közbenjáró imája nyomán – mint láttuk – Pál két nagy áldásban részesült: fizikai gyógyulást kapott és beteljesedett Szentlélekkel. Figyelemreméltó felismerés itt az, hogy Isten több áldást is adhat egyszerre.
A másik eset ApCsel 28:8-ban van feljegyezve, ahol Pál Málta szigetén a helytartó beteg édesapjáért imádkozik kézrátétellel, és az meggyógyul. Ennek nyomán *„a többi beteg szigetlakó is odament hozzá és meggyógyult"* /ApCsel 28:9/. A beteg szigetlakók gyógyításánál nincs említés kézrátételről. Csak feltételezhető, hogy azokért is hasonló módon imádkozott az apostol.
Összefoglalva megállapítható, hogy a Szentlélek késztetésére és a beteg kérésére helyes – arra felhatalmazott személyeknek – kézrátétellel imádkozni a betegért. Előfordulhat, hogy a Lélek indítására az imádkozó a kezdeményező, de az imameghallgatáshoz szükséges, hogy a beteg is készséggel fogadja. Nyilvánvaló , hogy a gyógyulás mindig Isten hatalma által adatik, de sokféleképpen történhet, és az nincs a kézrátételhez kötve.

4. Ima kézrátétellel Isten áldásáért

Gyülekezeti gyakorlatunkban **gyermekbemutatáskor** és **házasságkötéskor** szoktunk Isten különleges áldásáért és megszentelő kegyelméért kézrátétellel imádkozni.
A **gyermekekért** való imádkozásra Jézus maga mutat példát. Máté azt írja, hogy *„rájuk tette kezét"* /Mt 19:15/. Márk szerint *„ölébe vette őket, és kezét rájuk téve megáldotta őket"* /Márk 10:16/ A külső formai különbség nem változtat a lényegen, akár kézbe véve, akár kezet ráhelyezve azért imádkozunk, hogy Isten áldása, kiválasztó kegyelme nyugodjon meg a gyermek egész életén. Amint Jézushoz is a szülők vitték a gyermekeket, helyes és igeszerű a gyermekbemutatás alkalmát a gyülekezetben a család ünnepévé tenni, amikor az egész család jelenik meg Isten és a gyülekezet színe előtt.
A keresztyén gyülekezetben általános gyakorlattá lett, hogy **házasságkötés alkalmával az új párért kézrátétellel imádkozunk**. A Bibliában nincs se példa, se tanítás, vagy parancs arra, hogy ezt így kell gyakorolnunk. Arról viszont ír a Szentírás, hogy a **házasság szent**, hogy a házasságban **Isten szerkeszti** egybe a házasfeleket. Szó van arról, hogy a házasság **új és szent frigykötés**, amelytől kezdve *„elhagyja a férfiú az atyját és anyját és ragaszkodik feleségéhez"* /1Móz 2:24; Máté 19:4-6/. Pál apostol „nagy titoknak" nevezi a férj és feleség közösségét, melyet szentségben Krisztusnak az egyházával kötött szent frigyéhez hasonlít /Ef 5:31-33/. Az is nyilvánvaló a Bibliából, hogy Isten a vőlegény és a menyasszony egyesülésének – a mennyegzőnek – az alkalmát ünnepélyes és szent frigykötésnek tekinti. Erre utal Jézusnak a kánai mennyegzőn való megjelenése /Jn 2:1-12/, Jézus példázata a királyi mennyegzőről /Máté 22:1-14/, vagy a Bárány mennyegzőjének leírása a Jel 19:6-9-ben. Mindezek alapján kimondható, hogy a **házasságkötés olyan szent és fontos új életkezdés** két ember életében, hogy a Szentírás egyetemes tanításával összhangban **helyes ilyenkor értük kézrátétellel imádkozni** és frigykötésükre, házasságukra Isten áldását, kegyelmének és Szentlelkének kiáradását kérni. Akkor merül fel probléma a házasságkötéskor kézrátétellel való imádkozást illetően, ha a házasuló felek frigykötése nem igeszerű, ill. ütközik a Szentírás tanításával. Pl. ha az egyik fél újjászületett hívő ember, a másik pedig nem /2Kor 6:14-18/, vagy kérdéses lehet akkor is a házasság igeszerűsége, ha az egyik, vagy mindkét fél korábbi házassága válás miatt szűnt meg. Sajnos mindkét eset egyre nagyobb számban előfordul a hívők gyülekezeteiben.
Az ilyen esetekkel kapcsolatosan – látásom szerint – a kegyelem evangéliumának világossága szerint gondolkodva **minden esetben a személyeket és a helyzetüket komolyan megvizsgálva kell állást foglalni**. Nem lehet előre kialakított rendszabályokhoz kötni a döntést.
A magam gyakorlatában kézrátétellel azokért imádkozom, akiknek házasságkötését igeszerűnek és Istentől valónak lehet elfogadni. Előfordult néhány olyan eset, amikor a házasságkötés igeszerűségét kétségesnek találva imádkoztam ugyan értük, de nem kézrátétellel.

4. A kézrátétel hatékonyságának titka

Mi történik a kézrátételkor? Milyen szellemi erők hatnak /vagy nem hatnak/ ilyenkor? Hogyan lehet Isten szellemi hatalmát /vagy esetleg valamilyen más eredetű szellemi erőket/ érintéssel – kézrátétellel – mintegy kiárasztani, továbbadni?
Nem könnyű, mégis – a világos látás miatt – meg kell kísérelnünk, hogy mélyére hatoljunk ezeknek a titkoknak.
Halandó, testhez, anyaghoz kötött emberek, a szellemi világgal hit által vehetjük fel a kapcsolatot. A hit az a csodálatos ajándék – az Isten képére teremtett ember különleges képessége – mely által kapcsolatba léphet az anyagvilágon túli, transzcendens világgal.
Az Istennel és az Ő szellemi világával **kapcsolatot létesítő hitet** maga az Isten az Ő szavának, az Igének a meghallása által ajándékozza az Őt kereső és Őt segítségül hívó ember számára /Róm 10:11-17/. Az Istentől elszakadt és Vele szembenálló /sötét/ szellemi hatalmasságoknak is meg vannak a maguk „igéi" amelyek által kapcsolatot létesítenek az emberekkel.
Az Istennel és az Ő világával hit által létrejött kapcsolat fenntartásának és elmélyítésének legfőbb eszköze az Isten Igéje – annak olvasása, hallgatása és tanulmányozása – és az imádság. **Az imádság az a csodálatos kétoldalú kapcsolat** – beszélő viszony – Isten és ember között, amely nemcsak a telefonhoz hasonlítható, hanem olykor magasfeszültségű elektromos vezetékhez is, amelyen át erők áramlanak.
Az Istennel hit által fenntartott kapcsolathoz nem szükséges fizikai érintkezés /mint pl. az elektromos kapcsolathoz/. Mégis azt látjuk, hogy Jézus néha igénybe vett materiális eszközöket, hogy a testhez, matériához kötött **ember számára megragadhatóbbá tegye Isten – anyagvilágon túli – hatalmát**. Pl. Simon anyósának *„megfogta kezét"* /Márk 1:31/, a leprást *„megszánta, kezét kinyújtva megérintette"* /Márk 1:41/. Nehéz volna felsorolni azt a sokféle módot, ahogyan Jézus Isten szellemi hatalmának átáramlására „érintkezési pontot" keresett és talált. Jairus lányának *„megfogta a kezét"* /Márk 5:41/, a süketnémának *„fülébe dugta ujját, majd ujjára köpve megérintette nyelvét"* /Márk 7:33/, a vaknak *„szemére köpve, rátette kezét"* /Márk 8:23/, a meggörbedt asszonyra rátette kezét /Lk 13:13/, a születésétől vakot elküldte fürödni, miután sárral kente be szemét /Jn 9:6-7/, stb.
A sokféleség arról beszél, hogy nem a fizikai érintkezés vagy beavatkozás a lényeg, ezek csak közel hozták Isten szellemi hatalmát. Még inkább ezt igazolja az a sok eset, amikor egyszerűen parancsolt és a beteg meggyógyult, a vihar elcsendesült, a Sátán távozott. Jézus jól ismert /és ismer/ minden embert. Jól tudta ki az akinél „fizikai beavatkozással", érintéssel is erősíteni kell Istenhez, az ő szellemi világához való kapcsolódást.
A kézrátétel tehát ilyen fizikai érintkezéssel is erősített kapcsolatteremtés Istennel. A kézrátételnél **az imádkozó az a csatorna**, amely a kapcsolatot – Isten áldásának, lelki-szellemi ajándékának átáramlásához a lehetőséget – közel hozza, megragadhatóbbá teszi. A csatornának egyik vége Istenhez kapcsolódik a másik ahhoz a személyhez, akiért kézrátétellel imádkozunk.
Itt három tényező nagyon fontos:

1. **Ténylegesen Istenhez kapcsolódjon a „csatorna"**. Döbbenetesen igaz, hogy kapcsolódhat más, Istentől idegen lelki-szellemi „hatalmasságokhoz" is! Előfordulhat, hogy csak az imádkozótól indul a „csatorna". Így a kézrátétellel való ima nem lesz több pszichikus élménynél és esetleg azt követő csalódásnál.

2. A másik fontos tényező a csatorna tisztasága. Csak úgy áradhat át Isten kegyelme és ajándéka a csa-

tornán, ha az tiszta. Vagyis ha a kézrátétellel imádkozó **Krisztus vérében megtisztulva, a Szentlélek által e szolgálatra felkenve és hittel** imádkozik. /Azzal a hittel, hogy Isten ténylegesen cselekszik és nem csak egy látványos szertartást gyakorol./

3. A harmadik, nem kevésbé fontos tényező, hogy a „csatorna" másik végén az a személy, akiért kézrátétellel imádkozunk **megtisztult, megüresedett szívvel és hittel fogadja** nemcsak az imát, hanem főként Istennek azt az áldását és ajándékát, amelyért imádkoznak felette.

5. Az elfogadás felelőssége

Az eddigiekben a kézrátétel gyakorlásának a felelősségéről és céljáról, valamint hatékonyságáról szóltunk. Mindezek nyomán azoknak a felelősségéről is szeretnék röviden szólni, akik igénylik, vagy elfogadják, hogy értük kézrátétellel imádkozzanak.

Mindenkinek a személyes felelőssége, hogy kinek a kézrátétellel való közbenjáró imáját igényli, vagy fogadja el. János apostol írja: ***„Szeretteim, ne minden léleknek higgyetek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba"*** /1 Jn 4:1/. Fájdalmas emlékként jön elém egy fiatal, elvált hivő tanárnő esete, aki gyötrelmes vergődésében a következőt mondta: „Tudom, minden hiába, nekem ilyen tövises úton kell élnem az életemet!" – Miért? – honnan veszed ezt? – kérdeztem tőle... Akkor elmondta, hogy évekkel azelőtt valaki kézrátétellel imádkozva érte, prófétálta neki: „lányom, látom" – mondta – „tövises úton fogsz járni!" És ez a „prófécia", mint valami ráolvasás rákötődött a lelkére, ... és járta tovább tövises útját... Ez nem a Szentlélek munkája volt. Hiszen *„ahol az Úr Lelke, ott a szabadság"* /2Kor 3:17/.

Ma is akadnak Simonok, akik gyülekezeti kirendelés nélkül (talán?) teljes jószándékkal felhatalmazzák magukat és felajánlják, hogy kézrátétellel tusakodva imádkozzanak, őszintén többre vágyakozó hivőkért. /Manapság leggyakrabban Szentlélekkeresztségért és annak „hitelesítő" jeleként a nyelvekenszólás karizmájáért, vagy valamilyen betegségből való gyógyulásért szoktak imádkozni/. A több után való vágyakozás nagyon jó és helyes. A gyógyulásra való vágyakozás is természetes. **Nem közömbös azonban, hogy hol és ki által kívánjuk kielégíteni ezt a vágyat**. Az érzelmi túlfűtöttség nem azonos a józanság, az erő és a hatalom Szentlelkének a kenetével! *„Gyümölcseiről ismeritek meg őket"* /Mt 7:16/. Mielőtt valakinek a kézrátétellel való imáját elfogadjuk, meg kell győződnünk az illető életének személyi, családi, gyülekezeti hátteréről, tanításának evangéliumi tisztaságáról és annak a célnak az igeszerűségéről is, amiért imádkozni kíván.

A „lézengő ördögűzők" ma is járják a világot. Ahelyett, hogy otthonukban, vagy saját hazájuk és házuk táján – ahol ismerik őket – élnék meg keresztyénségüket, feltűnnek egy-egy gyülekezetben vagy hivő csoportban, konferenciákat tartanak és mindjárt felhatalmazzák magukat arra, hogy ördögöt űzzenek és extrém karizmákért kézrátétellel imádkozzanak.

Komoly vizsgálódásra van szükség mielőtt közösséget vállalunk a közénk érkező misszionáriusokkal és „próféták**kal**". Akár külföldiek azok, akár hazaiak. Azért is szükség van a megvizsgálásra, mert természetesen van köztük tiszta és józan, aki tényleg Krisztus követségében jár. Az ilyenek azonban nem tolakodóak, nem ajánlják mindjárt magukat, még kevésbé azt, hogy kézrátétellel „ajándékokat" és gyógyulást osztogassanak.

Ha valaki egy öltönyt, vagy más ruhadarabot vásárol, hát még ha egy kocsit, vagy egy házat akar venni: alaposan megvizsgálja, megismerkedik a minőségével, az eredetével, a készítésével és a használhatóságával stb. Még ezeknél is nagyobb jelentőségű az, hogy milyen szellemi hatás és befolyás alá kerül az életünk egy kézrátétellel való ima által. Ez esetleg nemcsak a földi életünk további folyását, hanem az üdvösségünket és mások üdvösségét és örök életét is meghatározhatja, jó vagy éppen ferde irányba fordíthat bennünket.

Összegezve tehát, a kézrátétel dolgát nagyon szentül kell kezelnünk. Csak azok gyakorolhatják, akik Istentől és egy gyülekezettől erre felhatalmazást nyertek. Csak az Igében meghatározott célokért tehetik. Hasonlóan nagy felelősség a kézrátétel igénylése és elfogadása is.

(Vége)

Forrásmunkák:

Alföldy-Boruss Dezső: *A pünkösdista és az úgynevezett karizmatikus mozgalom rövid áttekintése és bibliai vizsgálata*
Chuck Smith: *A Szentlélek*
Samuel Jardine: *Áradat a kiszáradt földön*
Billy Graham: *A Szentlélek*
G.F. Rendal: *Mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni*
Derek Prince: *A keresztény hat alaptanítása I – II.*
J. Stafford Wright: *A keresztyénség és az okkultizmus*
Lewi Pethrus: *A szél fúj, ahova akar*
Alexander Seibel: *Krisztus gyülekezete a tévelygések veszélyében*
Éliás József: *A következő lépés*
Végh Tamás: *Hiszek Szentlélekben*
Richard W. DeHann: *A nyelvekenszólás*
A. A. Allen: *Korunk démoni megszállottsága és a szabadulás*
Lothar Gassman: *New Age*
John Wimber – Kevin Springer: *Teljhatalmú evangelizáció*
ITB. Exegetikai Különbizottsága: *Baptista tanítás a Szentlélek munkájáról* (Kézirat. Megjelent az Életjel 1993/2-4. számában).
Alexander Seibel: *Az igazság szelleme és a megtévesztés szelleme*
P.Beyerhaus: *Az okkult hullám*

Szolgatársi oldalak

Nagy Zsigmond

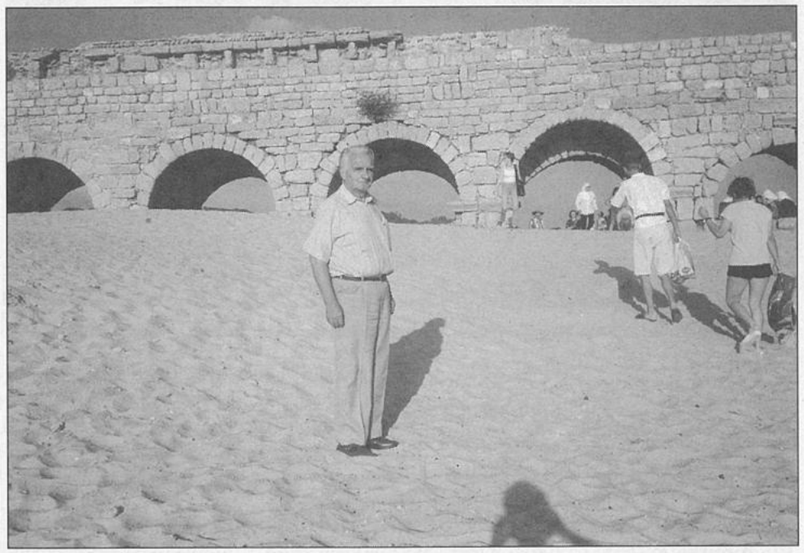
Utazás bibliai földeken

(1997. június 13–20-a között)

1997. június 13-a, péntek, életem egyik nevezetes napja. Ezen a napon tette számomra az Úr lehetővé, hogy régi vágyam teljesüljön. Az „Utazás bibliai földeken" Kft. szervezésében Szombathy Gyula ref. lelkész irányítása alatt részt vettem egy 32 fős csoporttal a mai Izrael Állam területén tervezett 8 napos körúton.

Miután megérkeztünk a Ben Gurion repülőtérre, a még otthon kézhez kapott terv szerint autóbusszal indultunk első szálláshelyünk, Tibériás felé. Elég hosszú út állt előttünk, de nem féltünk attól, hogy unatkozni fogunk. Természetesen Tel Avivon, a tengerpartra épült városon kellett áthaladnunk. Tel Aviv jelentése: tavasz halma, 1909-től épült. Ma kb. félmillió zsidó lakosa van. Izrael második legnagyobb városa. Kizárólag zsidók lakják és igazgatják. Tel Aviv Izrael kereskedelmi, közigazgatási és kulturális tevékenységének központja.

Tibériásba menet elértünk *Cézáreaba*. Ezt a várost Krisztus előtt 20-ban Heródes újjáépítette. Palesztina egyik legszebb városa lett. Heródes, a város ura Augusztusz császár tiszteletére Cázáreának nevezte el. Hosszú időn át Palesztina fővárosa volt. Csak 1996-ban kezdték kiásni, hiszen a futóhomok teljesen beborította. Feltárták a vízvezetéket is, amely a 20 km-nyire eső hegy lábától hozta a vizet a város lakóinak.

Cézárea ősi vízvezetékénél

Az utazás résztvevői – háttérben a Menóra

Nem sokkal Tibériásba való megérkezésünk előtt elénk tárult a *Galileai-tenger*. Hossza 21 km, szélessége 11 km, körfogata 51 km és mélysége 40-50 méter között van. Felszíne 201 méterrel van a tenger szintje alatt. A tó vize gyönyörű tiszta és általában csendes. Ez a tó valamikor 8 körülötte elterülő város központja volt. Tulajdonképpen alacsony hegykaréj fogja körül. A szemközti oldalon a Golán-magaslat látható, mely ma is Izrael fennhatósága alá tartozik. Végül, szinte a tó partjára jutva, megérkeztünk első szálláshelyünkre, Tibériásba. Ez a város 210 méterrel a tenger szintje alatt fekszik. Heródes Antipász alapí-

totta Kr. u. 26-ban. Egyébként is a világ egyik legszebb helyének tekintették. Josephus a „természet becsvágyának" nevezte. Még csak annyit, hogy a tibériási Talmud-iskola állította össze a IV. század végén a jeruzsálemi talmudot.

A boldogmondások hegyének megtekintése után – ahol az Úr Jézus elmondta leghíresebb tanítását, a Hegyi Beszédet – megérkeztünk Kapernaumba. Az Úr Jézusnak nyilvános működése idején ez lett a második otthona.

Kapernaum – A Hegyi beszéd templom kertje. Üde, mint az Éden kertje

Feltárták a kapernaumi zsinagóga maradványait. Romjaiban is impozáns építmény. 1905-ben két német archeológus kezdte el Kapernaumban az ásatásokat és ferencrendi apátok fejezték be, 1926-ban. Ez a zsinagóga ekkor került felszínre. A Kr. u. a III. században építették egy régebbi zsinagóga romjai fölé, amelyet az a centurió építtetett, akinek szolgáját Jézus meggyógyította (Lk 7:1-10). A kövekbe zsidó és római jelképeket faragtak. A zsidó jelképhez tartozik a sófár, a Dávid csillaga, a Menóra, a frigyszekrény és a pálmafa, amely az ország legfőbb szimbóluma. Igen valószínű, hogy az első zsinagóga köveit használták fel a második szépítésére.

A régen virágzó tengerparti városból mindössze enynyi maradt. Itt önkéntelenül eszünkbe jut az Úr Jézus egyik Kapernaummal kapcsolatos fenyegető kijelentése: *„Te is, Kapernaum, talán az égig fogsz felmagasztaltatni? A pokolig fogsz levettetni! Mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradtak volna a mai napig. Sőt mondom nektek, hogy Sodoma földjének elviselhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint neked!"* (Máté 11:23-24). Jézusnak e hálátlan városra mondott próféciája szó szerint beteljesedett.

Ezt követően elmentünk a Genezáret-tó déli csücskéhez, ahol sokan beállhattak a Jordánba, amely igazán különös folyó! A Hermon-hegy hóval borított magaslatain ered és a Holt-tengerbe torkollik. A folyó tekergő-kanyargó medre 256 km hosszú, de légvonalban csak 104 km távolságot tesz ki. Neve „lemenőt" jelent, s meg is érdemli ezt a nevet, minthogy a Hermon-hegy lábánál 850 m magasan egybefolyó 4 patakból ered és a Holt-tenger 400 méterrel a tengerszint alatt fekvő tükréig ér. A Jordán folyó átlagos szélessége 30 méter.

A Tábor-hegy 488 méterrel emelkedik a környező vidék fölé és 579 méterrel a tenger szintje fölé. A 98. zsoltárban Dávid megénekelte, hogy a Tábor és Hermon ujjongnak az Úr nevének. A Tábor-hegy teteje 117 m hosszú, 41 m széles és egy XIII. századbeli fallal van körülvéve, amelyet a muzulmánok építettek. A zsidók számára szent ez a hely, mert Bárák nagy győzelmet aratott itt Sisera hadai felett. A keresztyének számára azért értékes ez a hegy, mert Jézus ezt a hegyet választotta színeváltozása helyéül.

A következő állomás a *Kármel-hegy* volt. A Kármel-hegy 26 km hosszú 6,5-7,5 km széles és 550 m magas. Nevét „kerem-él" (Isten szőlőskertje" kifejezésből vette.) Az ókorban szőlőskert fedte, és mindig híres volt termékenységéről. Egész évben zöldell, így Izrael legbájosabb vidéke.

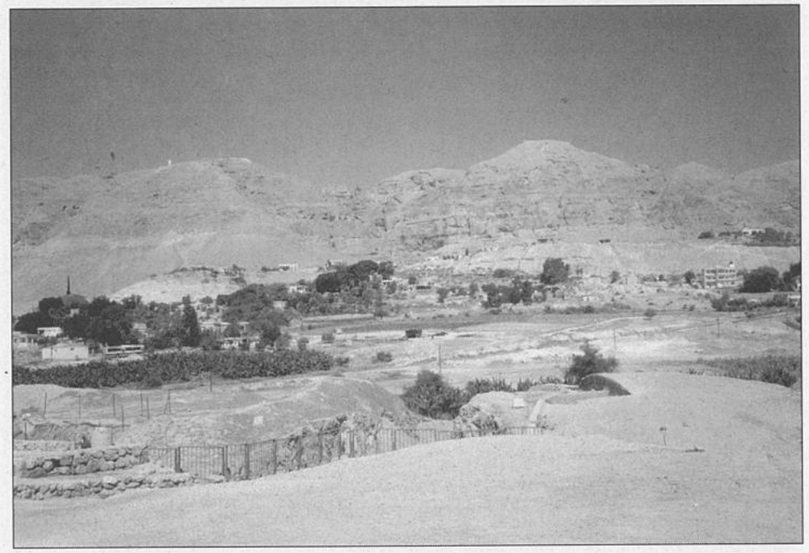
A Kármel-hegy lábánál Haifa tengerparti negyedeinek közelében van egy Illés prófétának szentelt barlang, mert a hagyomány szerint Illés próféta Jézabel haragja elől ide menekült.

Haifa századunk elején egy kis, 10.000 lelket számláló városka volt. Ma több mint félmillió ember él e forgalmas, szép városban. Egyeteme, bankjai, kikötője miatt lüktet benne az élet.

Haifának egy érdekes jelensége, hogy a Bahá'i szekta világközpontja itt található, amelynek 6 millió híve van szerte a világon. (Lásd *A bahá'i hit* című írást a lap 40. oldalán! – A szerkesztő.) E vallás Perzsiában keletkezett 1844-ben. Vezetőit Akkóba száműzték. A testvériességben, az összes vallás egységében és egy közös világnyelvben hisznek, s úgy hiszik, hogy Isten azért küldte a prófétákat, hogy ezt az üzenetet prédikálják. Haifában egy gyönyörű kegyhelyük áll, mint hogy ezt a várost tartják szenthelyüknek.

A Kármel-hegyről Megiddóba mentünk. Megiddó a Jezréel-völgy déli csücskén fekszik, ahol a Via Maris-tengerparti út elhagyja a völgyet és egy hosszú, szűk hegyszoroson keresztül a tengerparti Sáron síksághoz jut ki. Megiddó stratégiai pontot foglal el ennek a szorosnak az északi bejáratánál, amelyen húzódott az Egyiptomot Szíriával összekötő főútvonal. Megiddó kapuihál, falai alatt egyiptomiak, filiszteusok, izraeliek, asszírok, görögök, rómaiak, perzsák és az első világháborúban Anglia hadserege viselt háborút. A Jelenésekről írt könyv 16:16 szerint itt fog lejátszódni a világ legnagyobb csatája. Megiddót először Kr. e. 1478-ban Tutmózisz egyiptomi király ostrom alá fogta. Józsué elfoglalta és elpusztította. Salamon i. e. a X. században újjáépítette és megerősítette. Itt esett el Jósiás király, amikor fel akarta tartóztatni Néko fáraót. Megiddó romhalmán 1925-ben és 1939-ben a Chicágói Egyetem Orientalista Intézete vezetett ásatásokat, s 20 egymás feletti város romjait tárták fel, amely mindegyike a romhalmaz egy jól megkülönböztethető rétegét képezte. A fontosabb leletek közé tartoznak Salamon istállói, ahol 450 ló és 150 harci kocsi fért el. Egy jól kigondolt vízhálózat látta el a várost friss vízzel, egy a város falán kívül eső forrásból. A sziklába egy 65 m hosszú alagutat vájtak, ezen az alagúton mi is végigmentünk, amely a városon belül levő aknát a kívül levő forrással kötötte össze. A forrás nyílását betömték, hogy a támadók ne találjanak rá. Megiddóból a Bibliából jól ismert helységbe, Názáretbe vezetett utunk. Názáret 375 méterrel a tenger szintje fölött fekszik. Dombok veszik körül, napjainkban gyorsan fejlődő, szép város. Keresztyén, zsidó és mohamedán negyedre oszlik.

Elindultunk Tibériásból és hamarosan búcsút intettünk a kedves Genezáret-tónak. Majd elértük a Jordán folyó mellékét, ahol Béth-Seánon keresztül haladva még gyönyörködhettünk Galilea legszebb, legtermékenyebb völgyében, a Jezréeli síkságban, mely északon a Galileai-hegyekkel, délen Samária hegyeivel határos. Izrael legnagyobb völgye, háromszög formájú, Méretei: 14 x 14 x 32 km. Régen is, ma is termékenységéről híres. Izrael „kenyereskosarának" tartják. E völgyben utazva láttunk már learatott gabonaföldeket, csövező kukoricatáblákat, dinnyeföldeket, gyapotföldet, olajfákat, napraforgót és sok, általunk is ismert gazdasági növényt.

Jerikó – háttérben a megkísértés hegye

Utunk *Béth-Seánon* át nem a Jezréel termékeny völgyében vezetett. Az utóbbi években épült egy teljesen új út, amely végigkíséri – északról délre haladva – egyrészt a Jordán folyását, majd a Holt-tengert, másrészt Samaria, később Júdea hegyláncait, illetve a Negev-sivatagot. Jordánia és Izrael között a határ a *Jordán folyó* közepe. Természetesen a keleti oldalt is szemmel tartottuk, a Jordán melléket, majd a Holt-tengert, de figyelmünk inkább a nyugati oldalra terelődött, ahol először a samáriai, majd később a júdeai, a *Negev-sivatag* középmagas hegyei, homokbuckái nyújtottak sokszor érdekes látnivalót. A pusztaságba nem egyszer láttunk oázisokat, amelyeket odatelepült kibucok telepítettek, illetve tartottak fent. Nem egy helyen láttunk ciprusfákat, szőlőültetvényeket, fóliaházakat, sőt datolyapálmafákat is. A pusztában virult az élet! Látni is jó volt! Ezen az úton is volt módunk látni egy vándorló beduin települést. Egy kisfiú szőlőfürtöt kínált...

Dél felé folytatva utunk az első jelentős helység ahova eljutottunk Jerikó. Ez a város a Jordán-vögyben fekszik, egy nagy geológiai földhasadékban, amely 450 km hosszan, a Hermon-hegytől, az *Akabai-öbölig* húzódik, majd Kenyában, Tanganyikában és Mozambikban folytatódik. A hasadék legmélyebb pontja a Holt-tenger, amely a világ legmélyebb tengere. Felszíne 400 méterrel van a tengerszint alatt. Jeruzsálemtől, amely 850 m magasan fekszik a forró, szubtropikus Jordán völgyig 40 km távolságban, a felszín 1200 métert esik.

A Júdeai sivatag, beduin táborral

Jerikó városa a barnára égett pusztaságban zöld foltnak számít. A téli hónapokban kellemes a klímája, de nyáron sokszor nehezen elviselhető. Jerikó híres a banán-, narancs- és datolyaültetvényeiről. Feltevések szerint már 7-10.000 évvel ezelőtt egy civilizáció bölcsője volt.

Utazásunkat folytatva újra rátértünk arra az új útra, amely Tibériástól kezdve a Jordán folyó mellett halad Eilatig. A jerikói zöld foltot elhagyva újból a pusztába, a sivatagba kerültünk. Egy ideig még a Jordán mellett haladtunk, majd láthatóvá lett a Holt-tenger. A *Holt-tenger* hossza 75 km, szélessége 16 km, felülete meg 432 négyzetkilométer. Legnagyobb mélysége egész pontosan 389 m és felszíne a tenger szintje

alatt 400 méterre van. Ez tehát a Föld felszínének legmélyebb pontja.

Holt-tengeri táj. Hely, ahol nyoma sincs az életnek.

E tengernek azért adták ezt a nevet, mert nincs benne semmi élet! 50-60 km hosszan vezetett utunk a partja mellett és nem láttam rajta egyetlen hajót, egyetlen csónakot, de vidám fürdőzőket sem. Ennek oka az, hogy ez a világ legsósabb vize! Az idegenvezető szerint 33 % a sótartalma, egy Izraelben kiadott könyv szerint 26 %. Éppen emiatt ebben a vízben nem lehet elsüllyedni. Bárki ráfeküdhet és egyetlen kézlendítés nélkül a felszínen marad. A Holt-tenger nyugati oldalán húzódik a Júdeai pusztaság, a Negev sivatag, ahol közvetlenül a Holt-tenger mellett virágzó szőlőültetvényeket, datolyapálmafákat, olajfaültetvényeket láttunk. Nem egy helyen jelentős nagyságú fóliaházak sorakoztak, amelyekben virágot és zöldségféléket termeltek. Utazásunk során a sivatagban láttunk néhány kibucot.

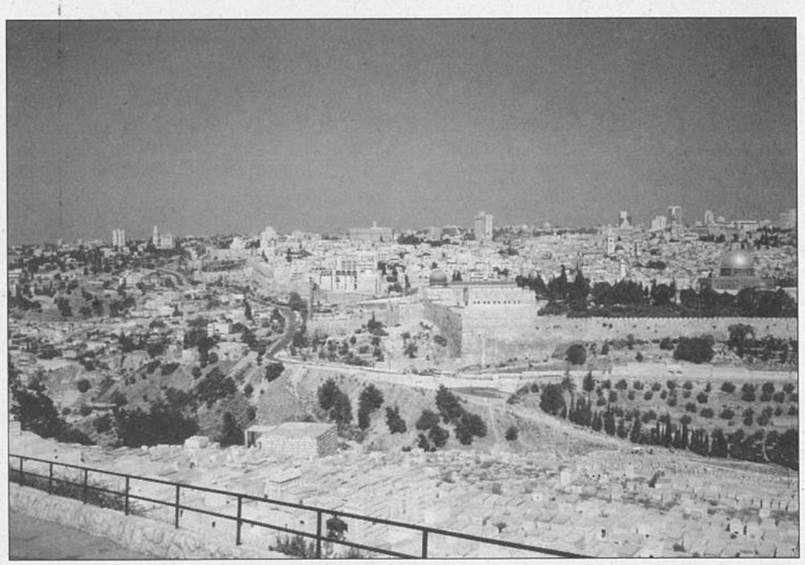
A Holt-tenger mellett haladva elértünk arra a helyre, ahol 1947-ben egy beduin értékes tekercseket talált, ami ma világszerte Holt-tengeri tekercsekként tartanak nyilván. E helynek a neve: Kumrám. Az esszénusok számítások szerint kb. 250 évig lakták ezt a települést. A végzet Kr. u. 69-ben érte utol őket. Titus katonái útban a zsidó lázadók felé, lemészárolták őket. Feltehetően kincseiket még ezt megelőzően a környező barlangokban elrejtették. A puszta 2.000 évig őrizte titkukat.

Hamarosan feltűnt a Maszszada-erőd. A Holt-tenger nyugati partjától kb. 4 km-re a júdeai pusztában emelkedik Masszada sziklafészke. Hossza 800 m, szélessége 200 m és 600 m-rel magasabb a Holt-tengernél. Mély szakadékok választják el a hegyeket egymástól. Egy Janáj nevű főpap épített először itt erődöt Masszada tetején, Kr. e. a II. században. Heródes itt egy nagyméretű erődöt építtetett. Ezt egy 7 m magas kőfal védte, amelyen 38 db huszonhárom m magas torony állt. A vízellátásról hatalmas ciszternák gondoskodtak.

A zsidók Masszadát kegyhelynek tartják, mert itt játszódott le nemzeti történelmük egyik legdrámaibb jelenete. Kr. u. 70-ben, amikor a rómaiak hadai az egész országot elpusztították, egy csapat zsidó, feltehetően zélóták Eleázár Ben Jáir vezetésével Maszszadába vonultak és a római helyőrséget lerohanva birtokukba vették az erődítményt. Kr. u. 72-ben Szilvia, Titusz egyik tábornoka elpusztította az erődöt. Nyolc katonai tábort épített az erődítmény köré, amelyeknek maradványai még ma is láthatók.

Masszadából Engedit (Kecskekőszálat) érintve elérkeztünk a sivatagi homok által kettévágott Holt-tenger déli részének egyik híres gyógyüdülőjébe. A fürdőzés után elindultunk visszafelé a már előzőleg megismert úton majdnem Jerikóig. Jerikó környékén letértünk az új útról és nyugat felé fordulva, a judeai pusztaságon, áthaladva 40 km hosszú úton, 1200 métert kapaszkodva, Jeruzsálembe igyekeztünk.

Jeruzsálem... Különös érzés volt ajkamra venni ezt a jól ismert városnevet, amikor láthatóvá lett számunkra a város legszélső települése. *„Jeruzsálemet hegyek veszik körül"*, – voltaképpen az egész város hegyre épült. Az óriássá fejlődött városnak lapos területe – legalábbis nekem úgy tűnt – nincs. Éppen ezért Jeruzsálem egészét

Jeruzsálem. Nincs benne sok földi vagyon, de az egyistenhit bástyájává lett.

csak repülőgépről lehet látni. A kopár judeai hegyek felett emelkedő Jeruzsálem 3.000 éven keresztül a világ városainak királynőjévé emelkedett. Nincs benne sok földi vagyon, de Isten az egyistenhit bástyájának választotta. Jeruzsálem az emberiség felének vallási fővárosa. A zsidóknak múlt dicsőségük és jövőbe vetett reményük jelképe. A keresztyének szemében ez a város Jézus halálának és feltámadásának tanúja. Jeruzsálem a hit és béke városa, a világ legszentebb városa, ugyanakkor riadalom, háború és vérontás színhelye. Fiait hosszú történelme során nem egyszer emésztette a kard. Több háborút láttak kapui, mint a világ bármely más városában. Aki Jeruzsálemben jár-kel, mintha embervér tengerén lépkedne. Több mint 50-szer fogták ostrom alá, 36-szor foglalták el és 10-szer rombolták le.

A Siratófal Jeruzsálemben

Jeruzsálem eredetét az ókor köde fedi. A Biblia először Ábrámmal kapcsolatban említi, mikor még Sálem volt a neve, ami békét jelent. Kr. e. a X. században Dávid elfoglalta a várost a jebuzeusoktól, fővárossá tette és oda vitte a frigyládát. Salamon megszépítette, felépítette a gyönyörű templomot és a királyi palotát. Kr. e. 587-ben a babilóniak elfoglalták, lerombolták a Szentélyt és lakóit elvitették a babilóni fogságba. 538-ban a zsidók visszatérhettek és felépítették a második, a Zorobábeli templomot. Kr. u. 70-ben, mint Jézus megjövendölte, Titusz lerombolta Jeruzsálemet, miután leverte az első zsidó felkelést. 636-ben az arabok kezére került, és ők uralták közel 500 éven át. Végül 1517-1917-ig, 400 éven át a törökök kezén volt. 1948. az arab-zsidó ellenségeskedések folytán a város megoszlik Izrael és a palesztinok között. 1967-ben a 6 napos háborúban Izrael elfoglalta – nehézfegyverek nélkül – az Óvárost Jordániától és ezzel Jeruzsálem újra egyesült. Mi ezzel az egyesült Jeruzsálemmel ismerkedtünk napokon át. Külön szektor van az ortodox zsidók, az arabok, a keresztyének számára. Összefüggően beépülve talán csak a várfallal körülvett városrész van. Az Óváros, ahol a vallásos ortodox zsidók élnek, eléggé zsúfolt, utcái keskenyek, sikátorszerűek. A házak erődítményszerű, több szintes, nagy régi épületek. Egyébként az egész város területén sok az aránylag fiatal olajfa, ciprusfa és más, a déli égövön divatos fa. Így a füge, a citrom, a narancs, a szentjánoskenyér és a datolyapálma mindenfelé fellelhető.

A Nyugati fal (Siratófal) a világ zsidóságának legszentebb kegyhelye. A Nyugati fal annak a támaszfalnak egy része, amelyet Heródes a Templom tér köré épített Kr. e. 20-ban. A bizánci időkben megengedték, hogy évenként egyszer a templom pusztulásának napján ott sirathassák népük szétszóratását. Ezért nevezik a fal e részét Siratófalnak. 1948-1967 között a zsidók nem látogathatták ezt a helyet. A 6 napos háborúban elfoglalták és azóta legalábbis, ahogy mi láttuk, nincs a napnak olyan időszaka, amikor többen vagy kevesebben, de ne lennének a fal mellett imádkozó zsidók.

Rövid utazás után kiszálltunk az Olajfák hegyén. Az elénk táruló panorámát az aranyozott kupolájú sziklamecset uralta. Lábainknál volt

Az Olajfák-hegye, több igen régi olajfával

a Ben Hinnóm-völgye. E hegyszakadék tele van ültetve vi-szonylag fiatal fákkal.

Az Olajfák-hegye a Jeruzsálemtől keletre, a Kidron-völgyön túl fekszik. Csúcsa 100 m-rel magasabb Jeruzsálemnél, éppen ezért nagyszerű kilátást nyújt elsősorban az Óvárosra és megnyerő panorámát a Júdeai hegyek felé, le a Holt-tengerig, meg a keleten emelkedő Moáb hegyekig. Az Olajfák-hegyét a zsidók és keresztyének egyaránt szentnek tartják.

A Kidron-völgyén áthaladva megérkeztünk a Gecsemáné kertbe, mely nagyjából úgy maradt, mint Jézus idejében, még az olajfák is talán ugyanazok. Nyolc olajfa áll itt, melyek kora az ókorba nyúlik vissza. Egyes botanikusok azt állítják, hogy akár 3000 évesek is lehetnek. Josephusz úgy meséli el, hogy Titusz Kr. u. 70-ben minden fát kivágatott Jeruzsálem körül. Ha ezek a fák megmenekültek a pusztulástól, akkor akár Jézus idejéből is származhatnak, de ha nem, akkor is kétségtelenül ama fák hajtásaiból nőttek ki, amelyek alatt Jézus imádkozott gyötrődése éjszakáján.

A Betlehem felé vezető úton van az Ószövetségből jól ismert Rákhel, Jákob kedvenc feleségének a síremléke. Betlehem Jeruzsálemhez nagyon közel van, mindössze 5 km-re. A város neve héberül: kenyérház, arabul: hús háza. Jeruzsálemtől délre, egy dombtetőn 792 m-rel a tengerszínt fölött. Lakosainak száma ma kb. 30.000. A betlehemiek egy része a környező domboldalak teraszait műveli, a másik része emléktárgyakat készít a turisták számára, főleg olajfából és gyöngyházból.

Utunkat Jeruzsálem makettjének megszemlélésével zártuk. Jelentős belépődíj lefizetése után bemehettünk a nyílt színen készített makett megtekintésére. E maketten madártávlatból lehetett látni a Jézus korabeli Jeruzsálemet, annak kőfallal körülvett részét. Látható, hogy milyen volt a Zorobábeli templom főépülete és az azt körülvevő oszlopos csarnok, a Salamon csarnoka, a templom közvetlen környéke, Jeruzsálem akkor előkelő és szegényebb települése. Együtt látva a várost lenyűgözően szép volt!

A Szikla dóm, amely egyike a legrégibb és legszebb muzulmán kegyhelynek a mai napig is legremekebb, legszembetűnőbb műemlék. A ma is egyre bővülő, szépülő Jeruzsálemet a Szikla mecset uralja. A tervezet bizánci alkotás, bizánci művészek építették, de díszítései keletiek. A külfal egy szabályos nyolcszöget képez, amelynek minden oldala 19 m, átmérője több, mint 23 m, és a kupola magassága 54 m. A nyolcszög építményt 2,5 m magasságig márványlapok fedik, onnan felfelé pedig nagyszerű perzsa majolika csempék. A kupola aranyozott alumíniumlapokból készült és azok messze csillognak a napfényben. A kupola alatt a Mória-hegy sziklacsúcsa található. Hossza 13 m, szélessége 11 m és a padlózattól 182 cm-re emelkedik. Ez a szikla, amelyen a Biblia szerint Ábrahám Izsákot készült feláldozni. A muzulmánok szerint ez a fiú nem Izsák, hanem Izmáel volt. Azt is hiszik, hogy Mohamed prófétájuk erről a szikláról indult mennyei útjára.

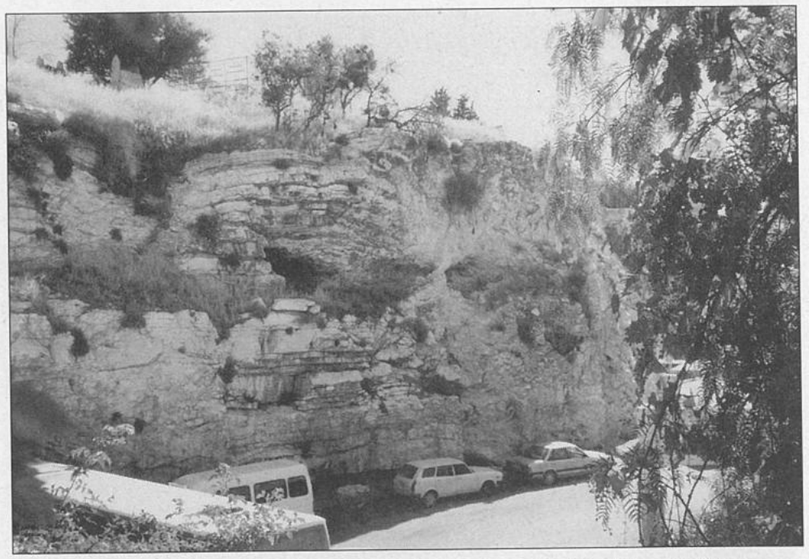
Az El Aksza vagyis a „távoli mecset" a térség déli oldalán fekszik. Walid kalifa, vagyis a Szikla dóm építőjének, Abdul Maliknak fia építette 709-715 között. A mecset kb. azon a helyen áll, ahol Salamon palotája lehetett. Eredetileg egy bizánci bazilika romjaira építették. Ma az El Akszát közimádkozásra használják. A hatalmas belső méretű teremnek egyetlen berendezési tárgya a süppedő szőnyeg. A látogatók egy téglalap alakú zsinórral körbevett kereten belül mozoghatnak. A szőnyeg úgy van elkészítve, hogy jelzi az imádkozók helyét.

A Siratófal keleti oldalától az El Aksza mecsettől a Szikla kápolnától mentünk a Bethesda-tóhoz. A Bethesda Kórház kiásott alapja azt látszik igazolni, hogy eredeti helyszínnel van dolgunk. A Bethesda vízgyűjtője a városfalon belül, a Szent István kaputól pár lépésre található. Jézus idejében viszont közvetlen az északi városfalon kívül esett. Ott volt a Nyájkapu, amely a Szentélybe vezetett. Az Úr Jézus itt gyógyította meg a 38 évig beteg béna embert. A ciszternát sok száz éven keresztül romhalmaz fedte. A leletek szerint a vízgyűjtő téglalap alakú volt, 106 m hosszú, 61 m széles és 7-7 és fél m mély. Minden oldalról oszlopcsarnokok vették körül és keresztbe is egy oszlopcsarnok szelte át. Az egyik része arra szolgált, hogy itt mossák tisztára a Szentélybe áldozatként felhozott juhokat.

Egy leírás szerint a Golgota egy nagy sziklafok, mely kb. 40 m-rel emelkedett a környék fölé. Nevét, ami koponyát jelent valószínű, hogy a szikla formájáról kapta, amely egy koponyára emlékeztet. Jézus tényleges sírja, amelyet Helén császárnő elkülönített, a domb többi részétől, 1009-ig megvolt. De aztán Hakem kalifa teljesen szétrombolta.

Dávid sírja a zsidók számára a Siratófal után a legszentebb hely. A judeai Rabbi Benjámin, aki 1172-ben Jeruzsálemben járt, felfedte a sírt és leírta azt. A síremlék kőből van. Egy hímzett takaró fedi és ezüst Tóra koronák díszítik.

Ezt követően felvittek Jeruzsálem új városrészébe, ahol a zsidó parlament épülete, a Kneszet és Izrael állami jelképe a Menóra, vagyis a hétágú gyertyatartó található.

A Golgota egy nagy sziklafok, mely kb. 40 m-rel emelkedik a környék fölé.

Az izraeli parlament épülete jeruzsálemi vöröskőből épült 1 millió dollár költségen, amely az angol James de Rothschild család adománya volt. A sokféle berendezés közül kitűnik az 50.000 kötetből álló nagyszerű könyvtár. A kovácsolt vasból készült bejárati rész Palombó alkotása.

Ezt a külsőre nézve nem valami pompázatos épületet csak bizonyos távolságból láttuk. Egész pontosan a hétágú gyertyatartótól, mely a parlament épületével szemben áll. A parlamentben az ülőhelyek a Menóra mintájára vannak elhelyezve. 120 képviselője van. 11 politikai pártból kerül ki ez a képviselőgárda.

A parlamenttel szemben áll a 16 m magas Menóra (a hétágú lámpás). Izrael állami címerét és a zsidó történelem különböző mozzanatait ábrázolja. A Menóra az angol parlament adománya. A Menóra bronzból készült, rajta található a törvénytábla, Izrael történelmének legkiválóbb személyei, így pl. Mózes, Dávid...

A Kneszet és a kovácsolt vasból készült bejárata

Utunk utolsó napján a szállóból gyalogosan indultunk a Sírkertbe. Amint átmentünk a gyönyörű kerten és megálltunk annak vége felé, egy koponyaalakúnak látszó sziklatömb tövéhez értünk. Kezdtem sejteni, hogy hol vagyunk. Ez a Damaszkuszi kaputól északra fekvő hely a keresztrefeszítés és a Jézus sírjának igazi helye. *Charles Gordon* brit tábornok 1883-ban lett figyelmes erre a szikladombra, amely egy emberkoponyára hasonlít és felvetette a lehetőségét annak, hogy ez lehet az igazi Kálvária. A közelben fekvő, Kr. u. első századból származó sziklasír is megerősítette a gondolatot. Ez a szikladomb és a sziklába vésett sír teljesen érintetlen.

Ezt követően az útcél: *Ein Karem*, az Útkészítő születésének helye. (Kronológiai sorrendben sokkal előbb kellett volna megnézni, de így alakult a program, és így sem volt rossz.)

Ein Karem egy festői szépségű falu, a panorámája csodálatos! Jeruzsálemtől nem messze olajfákkal és szőlőkertekkel övezett hegyek között fekszik. Úgy vélik, itt volt az Útkészítő születési helye. Ugyancsak ide jött Mária Názáretből látogatóba unokanővéréhez, Erzsébethez, János anyjához. Az evangélista nem határozza meg pontosan azt a helyet, ahol találkozott Mária Erzsébettel, csak ennyit ír: *„Mária sietve elment e hegyvidékre, Judea egyik városába."* Ez a bájos falu, amely vízforrásával megfelel Lukács leírásának.

Az ünnepélyes búcsúesten – az előzetes megállapodás szerint – én kaptam lehetőséget arra, hogy búcsúzóul elmondjak néhány gondolatot, amelynek utolsó mondatait idézem:

A bibliai földeken járva már ottlétemkor is foglalkoztatott az a kérdés, hogy vajon az ősi földre hazatelepült zsidók csak vallásosak vagy valóban istenfélők is?

Különösen Jeruzsálemben, ahol majdnem 4 napot töltöttünk, volt némi lehetőségünk e kérdés vizsgálatára. Tény, hogy egyetlen zsinagógába se vittek el bennünket. Nem fordulhattunk meg egyetlen zsidó lakásban sem. Viszont megfigyelhettünk néhány dolgot. Így láthattuk az Óvárost körülvevő kőfal kapuin a Törvény által előírt emlékeztetőket. Megfigyelhettük azt is, hogy a szenthelyeken: Siratófalnál, Dávid sírjánál senki sem tartózkodhatott és nem is tartózkodott fedetlen fejjel. Azt is láttuk, nem is egyszer, hogy a Siratófal előtt mind a férfi és mind a női oldalon volt több-kevesebb imádkozó. A Siratófalnál egészen fiatal fiúkat is láttam, amint ortodox zsidó öltözetben, imamellénnyel, a karjukra tekert imaszíjjal, a homlokukon a Tóra-tekerccsel elmélyülten imádkoztak, egyikmásik sűrű hajlongás közben. A legtöbbről úgy ítéltem meg, hogy függetleníteni tudta magát környezetétől. Figyelmét nem vonta el, nem zavarta az, hogy körülötte sokan jönnek-mennek, sőt hangosan beszélgetnek. Úgy látszott, az ortodox zsidók fontosnak tartják az imádkozást, és azok, akiket láttam, buzgón gyakorolták. De azt nem tudom, hogy ezek a buzgón imádkozó férfiak és nők hogyan viselkednek otthon a családban. A férj szereti-e a feleségét, a feleség a férjét? Hogyan nevelik gyermekeiket? Hogyan kezelik az anyagi kérdéseket? Nem rabjaik-e az anyagiaknak? Nem önzők-e? Nincs-e bennük irigység? Nem tartoznak-e a gyűlölködők, a megbocsátani nem tudók, a bocsánatot kérni sem tudók közé? Nem tudhatom van-e bennük alázat? Engedelmeskednek-e az Úrnak mindenben, legalább az ószövetségi igék igénye szerint? Isten állandó jelenléte tudatában élik-e napjaikat? Hogy állnak helyt a munkában? Hogy viszonyulnak szomszédaikhoz, rokonaikhoz, munkatársaikhoz, általában az emberekhez, társaikhoz, netán az arabokhoz? Mindez nyitott kérdés. Úgy látszik, hogy a nyugalom napját megtartják. Szombaton szinte kihaltak voltak az utcák. Nem láttam, hogy dolgoztak volna például építkezéseken vagy akár az utcán. Az üzletek zárva voltak. Igaz, hogy zsinagógába menő férfit csak néhányat láttam. Úgy vélem a buzgó imádkozás, a nyugalom napjának megtartása önmagában még nem bizonyíték az őszinte istenfélelem mellett.

Hogy megvan-e a többi, azt csak az Úr tudja!

IFJÚSÁG A GYÜLEKEZETBEN

ÚJ HATRÉSZES SOROZAT FIATALOKNAK, IFJÚSÁGI CSOPORTOK VEZETŐINEK

A sorozat eredeti címe: Crises, Disappointment, Divorce

Az életben előforduló rossz dolgok kezelése

Michael Huey:

2. AMIKOR AZ EMBEREKBEN CSALÓDUNK

A zene, a TV és más média elősegíti az emberekben azt a vágyat, hogy olyanok legyenek, mint a szupersztárok, modellek, színészek, énekesek, akiket állandóan felléptetnek.

A gyülekezetben gyakran megcsodáljuk a lelki vezetőket. Hozzájuk igazítjuk az életünket, mert szeretnénk olyan sikeresek lenni, mint ők.

Több mint valószínű, hogy az így megcsodált emberek valamilyen formában csalódást okoznak nekünk előbb vagy utóbb, mert ők is csak emberek. Könnyen lezuhannak a magaslatról, ahová emeltük őket, és összetörnek. S mikor ez megtörténik, vagy belepusztulunk a csalódásba, vagy eldöntjük, hogy ezek után már csak azt az Egyet követjük, aki soha nem okoz csalódást, és nem hagy minket cserben.

Elbukott hősök

Zsuzsa nagyon szeretett beszélgetni lelkipásztora feleségével. Minden alkalmat megragadott, hogy társaságát élvezze. A vasárnapi istentiszteletek és egyéb közösségi alkalmak után hétről hétre igyekezett szót váltani vele. Nagy hatással volt rá minden, ami a lelkipásztor feleségével kapcsolatos volt, öltözködése, adottságai, imádsága és népszerűsége is. Zsuzsa el is határozta, hogy ő pontosan olyan lesz, mint a megcsodált Thompsonné.

Egyszer azután, néhány hónap elteltével valahogy észrevette, hogy Thompsonné kedveli a pletykát. A gyülekezetben alkalmanként elejtett olyan megjegyzéseket, amelyek Zsuzsában kényelmetlen érzést keltettek. Egy idő után Zsuzsa arra is rájött, hogy Thompsonné nem is olyan kedves, mint amilyennek vélte. Úgy gondolkodott magában, hogyha a keresztyénség olyan, mint ahogy azt Thompsonné bemutatta, akkor kö-szöni szépen, ő nem kér belőle.

Mi gyakran kürölrajongunk valakit, akire szeretnénk felnézni. Némelyek a zenészeket csodálják, mások az atlétákat. Van, aki a tanítót kedveli, van aki a lelkipásztort. Mindegy, hogy kit csodálunk meg, de hamar rájövünk, hogy akire mi különös csodálattal néztünk fel, az is csak ember.

A Szentírás szerint Lisztrában az emberek annyira megcsodálták a sánta gyógyulását, hogy Pálnak és Barnabásnak tulajdonították a csodatételt (ApCsel 14:8-10).

Ennek tipikus következménye lett: ahelyett, hogy az igaz Istent imádták volna, aki meggyógyította a sántát, elkezdték bálványozni az apostolokat, és istenként dicsőítették őket. Tudjuk mi történt, miután az emberek Lisztrában felfedezték, hogy Pál és Barnabás is csak hozzájuk hasonló, esendő, törékeny ember.

Milyen módon nyilvánul meg ma az emberek iránti hódolatunk?

Hajlamosak vagyunk az első incidens után megvetni azokat, akiket előzőleg mi magunk emeltünk a magaslatra (mi magasztaltuk fel őket), akárcsak Lisztrában tették azok, akik az apostolok ellen fordultak. Meglehet, hogy mi nem ragadunk követ és nem rántjuk elő a puskát, hogy megöljük őket, de megsértjük a tekintélyüket és nem tekintjük többé barátnak. Igyekszünk tönkretenni hírnevüket azzal, hogy mindenkinek elmondjuk tévedéseiket. Nem mintha az apostolok valami rosszat tettek volna Lisztrában. Mégis, az ott élő emberek előtt Pál és Barnabás többé már nem volt csodálni való hős. Meglehet, hogy ez a gyökeres változás abból is adódott, hogy az apostolok nem feleltek meg az ő elvárásaiknak, vagyis, hogy istenek érkeztek hozzájuk emberi ábrázatban. Emellett a zsidók krinzáló híresztelése is elterjedt már közöttük. Mindegy, hogy milyen okból, tény, hogy az emberek véleménye Pálról és Barnabásról hirtelen teljesen megváltozott.

Reálisan kell szemlélnünk az embereket és ez megóv a romboló csalódástól. Nem tudjuk, mit híresztelteik el a zsidók Pálról és Barnabásról. Bizonyára valami kitalált pletykát vagy az apostolok esetleges gyengeségének hírét adták tovább, jól felnagyítva mindent. De vegyük tudomásul, hogy minden embernek van valami gyarlósága, problémája és gyengesége, és ne várjuk el senkitől, hogy tökéletes legyen.

Ha nincsenek teljesíthetetlen elvárásaink, akkor barátunk marad a másik ember akkor is, ha valami csalódást okoz.

Zsuzsa csalódottságában másként is dönthetett volna, nemcsak úgy, hogy most már hátat fordít Jézusnak és megszakítja keresztyén kapcsolatait. A Lk 22:31-32-ben látjuk, hogy azok az emberek, akik reflektorfényben vannak, több kísértésnek vannak kitéve, mint egyébként. Péter híres, nagy ember lett, Jézus Krisztus hirdetője, mert Jézus imádkozott Péterért, hogy ne lankadjon el a hite. Ha Jézus lemondott volna Péterről, mivel előre tudta, hogy majd meg fogja tagadni, Péternek soha nem lett volna alkalma és módja arra, hogy 3.000 embert bűnbánatra szólítson fel Pünkösd napján és Márk evangéliuma sem lett volna megírva.

Gondoljunk mi is egy pillanatra imádságban arra, akit valamiért megcsodálunk. Belső erőt nyerünk, ha megtanuljuk helyesen kezelni a csalódásainkat. A frusztráció, a másokban való csalódás egy életen át ismétlődik.

Pál idős korában is tapasztalta, hogy barátai sokszor cserben hagyták (ApCsel 15:36-41). Egy ilyen élmény eredménye lett, hogy a kis missziós-csoport kétfelé szakadt. Pál és Barnabás nem azért váltak el egymástól, mert valami bűnt követtek el, hanem azért, mert különbözött a véleményük. Barnabás pártfogásába vette Márkot, és munkába akarta állítani. Pál viszont gyakorlati megfontolásból nem akarta magával vinni, mivel Márk előzőleg egyszer már cserbenhagyta őt. Isten azonban Pálnak ezt a korábbi csalódását használta fel arra, hogy egy missziói csoport helyett kettő induljon el a munkába.

Egészséges nézőpont

Meg kell tanulnunk hitünket és bizalmunkat Istenbe vetni, aki soha nem változik és nem hagy cserben úgy, mint ahogy ezt az ingadozó emberek teszik, akik egész biztos, hogy valahol az élet útján csalódást okoznak. *„Áldott, aki az Úrban bízik és akinek reménysége az Úrban van"* (Jer 17:5-10).

Gondoljuk végig

Mindenki csalódott már élete folyamán másokban, valamilyen formában. Megemlítek egy néhány dolgot, melyek átsegítenek a csalódáson. Először is fontos, hogy csak reális elvárásunk legyen az emberektől. Vegyük tudomásul, hogy senki sem tökéletes. Senki nem lehet példakép minden ember számára. Másodszor: imádkozni kell azokért, akiket megcsodálunk vagy nagyra tartunk. Kérni kell Istent, hogy segítse át őket a kísértésen, de azokért is imádkozni kell, akik elestek, hogy Isten állítsa helyre őket. Harmadszor pedig fontoljuk meg, hogy csak úgy leszünk képesek növekedni, ha helyesen kezeljük a minket ért frusztrációkat, csalódásokat.

Ford.: Gerő Sándorné

Forrás: Young Teen YT Magazine, 1996. szeptember-december

„...SOKAN ÉLNEK MÁSKÉPPEN..."

Fukk Lóránt

A bahá'i hit

A bahá'i vallás a világ legfiatalabb független vallása. Alapítója Bahá'u'lláh (1812-1892), akit a bahá'iok Isten új prófétájának tekintenek. Korunkig utolsó abban a sorban, mely a történelem előtti időkig nyúlik vissza, és amelyek tagjai Ábrahám, Mózes, Buddha, Zoroaszter, Krisztus és Mohamed.

A „Báb"

1844-ben a perzsiai Shiráz városában egy fiatalember bejelentette, hogy Istennek a világ népei által várt hírnöke közeledik. A „Báb" (1819-1850) néven ismert fiatalember, mint egy „új Keresztelő János" jelent meg, hogy küldetését betöltse. Nevének jelentése „kapu". A bahá'iok szerint ő maga is isteni kinyilatkoztatás önálló hordozója, jövetelének célja mégis az, hogy felkészítse az emberiséget az új hírnök érkezésére.

Bejelentése után a muzulmán papság heves üldözést indított ellene. Lehetetlenné tették a helyzetét, majd letartóztatták. A börtönben kegyetlenül megkínozták, majd 1850-ben kivégezték. Halála után hívei ellen is megindult az üldözés. Perzsiában mintegy 20.000 követőjét mészárolták le kivégzése után.

Az alapító

Bahá'u'lláh (1817-1892) a bahá'i hit megalapítója 1817-ben született az egyik legrégibb perzsa patrícius család sarjaként. Nevének jelentése „Isten Dicsősége". „A család őseit egészen az ókori perzsa birodalom uralkodójáig tudta visszavezetni, és nagy vagyon, hatalmas földek birtokosa volt."[1] Bahá'u'lláh lemondott az udvarban betöltött tisztségről és az azzal járó előnyökről. Honfitársai előtt nagylelkűségéről és jó szívéről vált híressé.

Azonnal megszűnt számára származásából eredő kivételezett helyzete, amikor bejelentette, hogy ő is a „Báb" hitét vallja. A „Báb" kivégzése után Bahá'u'lláh-t megfosztották vagyonától, bebörtönözték, megkínozták, majd száműzték. Először Bagdadba kellett mennie, innen Konstantinápolyba, majd Edirnébe és végül a szentföldi Akkába. 1863-ban Bagdadban bejelentette, hogy ő az, akinek jövetelét a „Báb" megjövendölte.

Edirnéből és Akkából levelek sokaságát írta kora uralkodóihoz, melyekben megjövendölte az emberiség egyesítését és a világcivilizáció kialakulását. Felszólította a XIX. század uralkodóit és elnökeit, hogy ellentéteiket simítsák el egymás között, csökkentsék háborús készültségüket és szenteljék minden energiájukat a világbéke megalapozásának.

Bahá'u'lláh Bahjíban hunyt el, Akkától északra, és a sírja is ott található meg. Tanításai ma már szélesebb körben elterjedtek, bölcsőjük a Közel-Kelet, és szentélye gyújtópontja annak a világközösségnek, amelyet ő hozott létre.

Bahá'u'lláh tanítása

Bahá'u'lláh azt hirdette, hogy egy Isten létezik, és kinyilatkoztatásai az egész emberiség történelmének meghatározó, civilizáló erői. „Ennek a folyamatnak legfőbb előrevivői az Isteni Hírnökök, akiket az emberek mint külön-külön vallások megalapítóit ismernek, s akik azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy fejlesszék az emberiség lelki és erkölcsi érettségét."[2]

Az emberiség ebben a mostani időszakban válik végre nagykorúvá. Ez lehetővé teszi az emberek nagy családjának egyesítését és egy békés, egységes társadalom felépítését. Ennek a célnak az érdekében a bahá'i vallás a következőket hirdeti meg:

1. Az előítéletek minden fajtájától való megszabadulást.
2. A férfiakéval azonos lehetőséget a nők számára.
3. A vallási igazság egységének és viszonylagosságának felismerését.
4. A túlzott gazdagság és a túlzott nyomor felszámolását.
5. Az egyetemes oktatás megvalósítását.
6. Az egyes ember felelősségét az önálló igazságkeresésre.
7. A világszövetség megalakítását.
8. Annak felismerését, hogy az igaz vallás harmóniában van az észszel és a tudományos igazság keresésével.

A mozgalom terjedése

'Abbás Effendi (1844-1921), Bahá'u'lláh legidősebb fia, kisgyermek korától kezdődően osztozott apja szenvedéseiben és száműzetésében egyaránt. Címként az 'abdu'l-Bahá (Bahá szolgája) nevet vette fel. Apja őt nevezte ki a bahá'i tanítások értelmezőjéül és saját utódjául is.

Az első nyugati bahá'i zarándokok 1898-ban érkeztek meg Akkába. Akkor még 'Abdu'l-Bahá az Oszman-Török birodalom rabja volt. 1908-ban bocsátják végre szabadon. A szabadságának visszanyerése után több körutat tett a világban. 1913 áprilisában Magyarországra is ellátogatott, Budapestre, 1911-1913 között végigjárta Európát és még Amerikában is megfordult. Útjai során Bahá'u'lláh mindenütt egységről és társadalmi igazságokról szóló tanításait hirdette. 1921-ben halt meg, 77 éves korában.

'Abdu'l-Bahá végrendeletében unokáját, Shoghi Effendi Rabbanit nevezte ki a bahá'i hit védnökének és tanításai értelmezőjének. Shoghi Effendi 1957-ben bekövetkezett halálig működött ebben a tisztségben. 36 év alatt Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá számos írását fordította le angol nyelvre. Megszervezte helyi és nemzetközi bahá'i intézmények alapítását és irányította a terveket, melyek a bahá'i eszméknek az egész világon való elterjesztését tűzték ki célul.

1963-ban hozták létre az Igazság Egyetemes Házát, amelyet Bahá'u'lláh rendelt a bahá'i vallás legfelső törvényhozó szervének. Ez egy 9 tagból álló szervezet, amelyet ötévenként választanak a bahá'i országos irányító szervezetek. Az Igazság Háza irányítja a bahá'i Nemzetközi közösség lelki és hivatalos ügyeit. „Bahá'u'lláh által rábízott feladata, hogy ítélkezzék mindazon ügyekben, amelyekkel a bahá'i szentírások nem foglalkoznak, így ez az intézmény tartja a változó világgal szoros kapcsolatban a bahá'i közösséget."[3]

A Bahá'i Világközösség

A bahá'i közösség tagjainak száma ma kb. 6 millióra tehető. A világ 166 országában élnek e hit követői. Gazdag sokféleségébe beletartoznak emberek bolygónk majdnem minden fajtájából, hitéből és kultúrájából. A közösség tagjai több, mint 2.100 etnikai csoportot ölelnek fel.

A bahá'i hitnek nincs papsága. Hitük szerint az emberi nem belépett az érettség állapotába. Minden ember képes felkutatni Isten kinyilatkoztatását és határozni az élet dolgairól imán, elmélkedésen és másokkal való tanácskozáson keresztül. Hogy ezt lehetővé tegyék, a bahá'i írásokat 750 nyelvre fordították le. Ez az elv érvényesül közöttük a közösségi életben is. A bahá'i hit ügyeit a Szellemi Tanácsnak nevezett, választott tanácsok intézik mind helyi, mind országos szinten. Minden felnőtt hívő egyaránt választható. A választások titkosak és a többségi szavazás dönt.

A közösség munkáját kizárólag a hívők önkéntes adományaiból támogatják. A bahá'i alapítványnak adni előjog, amely csak a tagokat illeti meg. A szervezet nem fogad el külső adományokat senkitől.

A bahá'i vallás és a keresztyénség

„Az embernek mindenkiben csak azt szabad észrevennie, ami nemes. Ha ezt megvalósítja, az egész emberiséget barátjává teszi. Ha azonban a hibák felől közelít másokhoz, nagyon nehéz kedvessé válnia szemükben. El kell jönnie annak az időnek, midőn az egész Földön ráébrednek egy mindenkit magában foglaló hatalmas gyűlés sürgető szükségességére. A Föld vezetőinek és királyainak részt kell vállalniuk ebben, és ki kell alakítaniuk az utat és a módot, amely az emberek Nagy Világbékéjét megalapozza."[4]

A bahá'i hit történetét és tanait olvasva egy különösen ritka és korunkban meglehetősen szokatlan célokat követő mozgalomra találhatunk rá. Igyekeznek az egész világnak és minden vallásnak a legjobbat nyújtani. Tanaikban minden vallás és világnézet egységére törekszenek. „Ami jó bennük, azt kiveszik és mindenkit elfogadnak."[5] Figyelemreméltó törekvés részükről az, hogy az emberi jogoknak olyan megvalósítására törekszenek, amelyek Keleten, a mozgalom hazájában még ma sem általánosan elfogadottak. Ami szimpatikus számomra az, hogy a bahá'i hit – más mozgalmakkal ellentétben – nem a meggazdagodás mielőbbi útját keresi mások kihasználása által, hanem csak a tagjaitól fogad el adományokat.

A bahá'i-ok Jézusról vallott nézetei gyakorlatilag megegyeznek az iszlám által hirdetett eszmékkel. A mohamedánok is elfogadják Jézust prófétának, csak szerintük Mohamed az utolsó és a legnagyobb próféta. Lényeges különbség a bahá'i-ok és az iszlám között, hogy az iszlám

1. nem ismeri el Bahá'u'lláh-t prófétának,
2. és nem mások elfogadását, hanem a tűzzel-vassal való térítést hangsúlyozza.

Nehéz lehet ilyen környezetből kinőni és abban létezni. Bizonyos mértékig naivnak tűnnek egyes nézeteik a manapság újra fénykorát élő iszlám közelségében.

A keresztyénség azonban nemes és nagyon emberi nézetei és mindenkit elfogadni akaró vallási törekvései ellenére sem fogadhatja el a bahá'i hitet. A szinkretizmus, mindenki elfogadása a sajátságos lényegek feladásához vezet. A mindenben pedig benne van a rossz is, nemcsak a jó. A bahá'i-ok számára ugyanis Jézus Krisztus csak egy a próféták sorában, egyenlő velük. Meggyőződésünk szerint azonban Jézus nem egy a hosszú sorban, hanem Ő az írások beteljesítője, a megígért és megérkezett Krisztus. Nem vallásos zseni, aki élt, tanított és akit meggyilkoltak tanai miatt, hanem Isten Fia és bűneinkből Megváltónk. Lehetnek mindent és mindenkit elfogadó nézetek, Jézus Krisztus akkor is több ezeknél. Ő a bahá'ioknak is Megváltójuk akar lenni, nem csupán egyik prófétájuk.

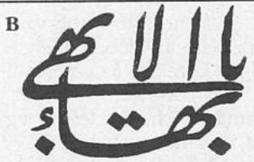
Jegyzetek

1. A bahá'i hit. Hitterjesztő utcai röpirat 2.p.
2. Uo. 1p.
3. Uo. 3.p
4. Uo. 4.p.
5. Bütösi János: *Szekták.* A bahá'i vallás. Az 1990-91-es tanév órai anyagának vázlatai.

A

B

Bahá'i jelképek: A: Yá Bahá'i u'i-Abhá („*Ó, te legdicsőbb dicsősége*")
B: Yá Bahá'i u'l-Abhá ennek kaligrafált változata (A Szerk.)

Szemelvények a századelő baptista sajtójából

Friedensklänge

Zeitschrift der Baptisten-Gemeinden in Süd-Ost-Europa.

E folytatásban közölt szemelvények írásanyaga – a közép-európai, főként a magyarországi misszióval foglalkozó munka – eddig magyar nyelven nem volt olvasható. Most mintegy nyolcvanéves múlt eseménysorozata válik olvashatóvá, kutathatóvá a Szolgatárs olvasóközönsége számára, baptista missziónknak e figyelemreméltó időszakából – Schöneck Gábor testvérünk kitűnő fordításában.

A harangtoronyból
Örömkongatás

Talán nem helyénvaló ez most, e nehéz időben, amikor oly sok a könny, a panasz... Március 7-e, vasárnap viszont a Budapest I. gyülekezet és mások számára oly nagy jelentőségű, hogy ünneplés nélkül nem maradhatott. 42 évvel ezelőtt, március 6-án vetette el a jó Isten H. Meyer prédikátor által Magyarország fővárosában az egész ország számára a mennyei mustármagot. A gyülekezetekbe tömörült 22.000 tag bizonyítja, hogy az Úr az ügy mellé állt. Tekintélyes fa ez, melynek lombjában sok madárka pihen. Az alapítónak és kedves feleségének jelenléte nagy öröm volt a gyülekezet számára; hálásan tekintett arra a személyre, aki által annyi élővíz áradt a városba és az országba. A Zsolt 34:2–7 és a Mt 28:19–20 alapján mondott prédikációja annyira túláradt, hogy folyamként árasztotta el a mezőket... Ahogyan a bálnavadász szigonyát lövi a bálnába, Meyer testvér úgy véste belénk Krisztus uralkodói parancsát. Ne tudjunk aludni, míg e legnagyobb megbízást fel nem ismerjük és nem teljesítjük.

Az esti „lelki szeretetvendégségen" Scheffler, Meyer és Kornya testvérek szolgáltak. Kornya testvér azzal kezdte, hogy ily előkelő környezetben nem tud szólni, azután beszédének fonalát megtalálva, ügyesen vezette a nagy gyülekezetet Jézushoz... A fáradhatatlan misszionáriust láttuk benne, akinek 72 nyár és tél fehérítette haját, ereje mégsem fogyott. Azon bölcsek közé sorolom, kinek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve... (Préd 12:13).

Ezután a Harangozó elszavalta Július Sturm: *Az öreg iskolamester legkedvesebb éneke* c. költeményét. A vonósok szép játéka után Gromen testvér, Krisztus kérőjeként kérte a barátokat) fogadják el Jézust, lelkük vőlegényéül.

Baranyai testvér a hívőkhöz szólva azt mondta: üdvösségük most közelebb van, mint amikor hivőkké lettek; közelebb az időben, mely közelebb hozta az örökkévalóságot; közelebb az ismeret által, mely minket vitt közelebb az üdvösséghez.

Amikor Scheffler testvér egyszer azt mondta: „Jó nékem itt, az Úrnak szent helyén"– e szent helyet jobban megnéztem, s hálával kellett gondolnom az Úr szolgájára, aki e szent helyet adta nekünk. De hálával gondoltam a szorgalmas női kezekre is, melyek vízzel, szappannal, lúggal, kefével tisztították a padlót, a padokat és egyéb tárgyakat... Ha a szónokok beszédei oly illattal árasztják el a hallgatókat, mint szószéken a virágok, és az Ige fürdője úgy tisztítja meg őket, mint testvérnők keze a kápolna belsejét, akkor e munka az Úrért volt, és a fáradozást megérte...

42 éves hát a misszió, alapítója pedig nyugalmazott lett. A plántáló helyén az öntöző szolgálat folyik az Írás erejével, és Aki a növekedést adja, vele van.

Kívánom, hogy e 42 éves missziónak olyan hatása legyen, mint a 42-es gránátoknak; egymás után törjön rést az ördög erődítményén; vigye győzelemre minden nép gyermekét az evangélium.
Ünnepi köszöntéssel. Ámen.

1915. április

A harangtoronyból

A Budapest I. Gyülekezet kívánságára, nagypénteken A. Wiegand és Chr. Potzner testvéreket igei szolgálatra avatták fel. Meyer testvér elnöklésével a vizsgálóbizottság meghallgatta a jelölteket...

Mivel már nem újoncok – Wiegand testvér 35, Potzner testvér pedig 22 éve tagja gyülekezeteinknek – és az igehirdetésben helytálltak, így avatásukat kétség nélkül meg lehetett tenni.

1Tim 3:1–13 felolvasása után Meyer testvér imádsága nyitotta meg e ritka ünnepet.

A fenti és azzal párhuzamos Igék alapján mondott prédikáció megvilágította nekünk: mi az ordináció és mi nem az. A világos, lelkesítő tanítás mindenkit erőteljes „Ámen"-re buzdított.

Meyer testvér avató imádsága alatt Scheffler, Gerwich és Bauer testvérek tették kezüket a két testvérre...

Pionírmunka

Országunkban rendkívül fontos a pionírmunka, és néhány testvér nagy hűséggel, önmegtagadással végzi. De a kezdet megteremtésén túl, a növekedés és gyülekezetté válás érdekében sokkal több hűséget kíván a szorgalmas gondozás.

Gyakori visszaesés, túl lassú fejlődés a pionírt aggasztja, viszont öröm élénkíti szívét, ha itt-ott haladást tapasztal.

Ilyen területen utazik, dolgozik drága Potzner testvérünk. Hívásának, hogy kísérjem el egyszer útján, szívesen tettem eleget.

Február 25-én, reggel 5-kor, főutcánkon sötétben, esőben vártam az első villamos lámpáinak feltűnését, hogy egyórás utazással a Keleti pályaudvarra érjek... Időben érkeztem, és „Nemdohányzó" kocsit kerestem. Sajnos sem ezt, sem a kalauzt nem találtam meg...

Amikor előkerült – jegykezeléskor – bizonytalanul állt a lábán... A következő állomáson haza is küldték... ily ködös emberre nem lehet oly sok ember épségét bízni. Mennyi szerencsétlenséget okozott már az alkohol egyénnek, családnak. Ennek ellenére némelyek még mindig a „folyékony kenyér" teljesítménynövelő hatásáról locsognak. Polgárai és önmaga számára az államnak legnagyobb jótéteménye az volna, ha az összes italmérő helyeket bezárná. A polgárok egészsége, az erkölcs, az ipar és kereskedelem teljesítőképessége, az adózó- és vásárlóképesség, a polgárok jóléte, az állam jövője az italozás lehetőségének megvonásával értelemszerűen javulna. Asszonyok, gyermekek tízezrei áldanák azt a napot, melyen ilyen törvény lépne életbe. Ilyen pionírmunka fontosságára is emlékeztetett az a sajnálatraméltó vasutas.

Hétórás vonatozás után érkeztünk a pompás, Dunamenti P-re. Évek óta néhány tag él itt, s másfél nap alatt három, örvendetesen látogatott összejövetelt vezettem.

Innen 2 és 1/2 órás kocsizással Gy-re mentünk, ahol 2 nap alatt ugyancsak három összejövetelünk volt. Egy ottani testvér szerint: 6 év óta nem jöttek ennyien. Reméljük, jó hatása lesz a jövőre is. Továbbutaztunk B-re, ahol gúnyos fogadtatás ellenére két személy újította meg Istennel való kapcsolatát, s a Krisztus-követésre mások is készek.

A következő helyen, Gy-n régi, budapesti ismerősök fogadtak szeretettel. Csak egy testvérnő lakik ott, ennek ellenére a három összejövetelen mintegy nyolcvanan voltak. A többezer német lakta helyen a munkamező reménykeltő. K-n egy hűséges testvérünk él családjával, s az Ige meghallgatására kb. 15-en jöttek el.

Hosszabb vasúti utazás után, helyi körülmények miatt két helységbe most nem mehettünk, így Tabra mentünk, ahol Felder testvérék házában áldott vasárnap-reggelünk volt. A rossz idő ellenére számos 1-1.5 órányira lakó barátkozó jött el feleségével együtt. Az Úr közöttünk volt.

Délután kocsin P- re mentünk, ahol két összejövetelen hinthettük az Igazság Magvát.

T-n a testvérek két nagyobb adománya bizonyította, hogy meleg szívük van az Úr ügye iránt... Jelentős segítség ez szövetségünknek.

Így hát jó kedvvel, az Úr iránti hálával mindenért – azért is, hogy Potzner testvérünket az úton hirtelen támadt betegségéből helyreállította –, a Balaton partján hazafelé utaztunk.

A pionír- és evangélizációs munka gyakran kerül ellentétbe a család iránti kötelességgel. Ezért van e testvéreknek különösen szükségük az értük való imádkozásra.

A. W.

Hírek a gyülekezetekből

Itt, Brünnben örömmel dicsérik Isten jóságát. 5 női lélekben ébredt lelki tavasz. Húsvét hétfőn fehér harangvirágokká válva, a keresztség által lettek gyülekezeti tagok.

Bemerítésük, szabadság hiánya miatt zárt összejövetelen történt, fényük azonban nem marad rejtve. A hívővé lettek cseh nyelvét nem értettem, de énekükből, arcuk ragyogásából örömüket láthattam. Az úrvacsora ünneplésén Fricz testvér az Úrnak halálát hirdette, ezután győzelmi énekeket énekeltünk, egyiket a másik után. Egy férfi is mérlegelte a döntést, s miután megtisztult, bizonyára ő sem maradt el...

(Bauer J.)

Bonyhád és Ráczkozár

Mindkét helyen örömmel tarthattunk bemerítő ünnepséget. Drága Wiegand testvérünk magvetése beért, és a termést a gyülekezet csűrébe betakaríthatta.

Ráczkozáron 9-en, főleg fiatalok követték keresztségben az Urat. A falubíró felesége is közöttük volt... Több bemerítkező is lett volna, de ahogy ilyenkor lenni szokott: az ellenség sem maradt tétlen. A Sátán működését az esti összejövetelen is tapasztaltuk... de tudjuk: végül az Úr lesz a győztes.

Bonyhádon 6-an követték az Urat, és egyéb örömünk is volt.

Sajnos a háború hatása ott különösen tapasztalható, főleg a „férfi-oldalon". Sok hely üres ott, s ez tompítja örömünket.

Véleményem szerint Bonyhád és Ráczkozár jelenleg a magyarországi német misszión leggyümölcsözőbb területe. Bár tenné az Úr nevének dicsőségére e termékenységet tartóssá.

(R. S.)

1915. május
Katonalevél

Kedves Sajkásszentiváni Testvérek!

Lapotokra azonnal válaszoltam, remélem, megkaptátok. Eddig olyan helyen voltam, ahová otthonról semmi sem érkezett. Kedves feleségem és – apám bizonyára fájdalommal vártak rólam hírt. Nem tudom eléggé megköszönni a jó Istennek, oltalmát a golyózáporban...

Úgy tudom: Lung Georg is kórházban van. A jó Isten majd csak megsegít, és e jaj hamarosan véget ér; de sok családapa ment már a hideg sírba! Naponkénti kegyelmét csak megköszönni tudjuk...

Ily hosszú ideig az otthontól távol –, s oly sok ember között egyedül lenni természetesen nagyon nehéz, de a jó Isten majd megadja, hogy újra együtt örvendhetünk.

Az Úr sebet ejt, és meg is gyógyítja (5Móz 32:39). Aki Istenben bízik, nem épít homokra, ezért remélem, hogy viszontlátjuk egymást. Írnék többet is, de nincs rá időm.

Köszöntök minden, Úr iránt érdeklődő testvért és barátot. Testvéretek, Andreas Istli.

Az apa (Atya) keres téged!

Apa és fia egymáshoz közeli harcmezőkön harcoltak. Az apa azt a hírt kapta, hogy fia elesett, ezért odautazott, hogy megkeresse... Holtak és sebesültek között az apa egyre azt kiáltozta: „ Johann Hartmann, apád keres téged!" – Haldokló katonák sóhajtozva azt kívánták: „Bár az én apám lenne ő!" – Az apa továbbra is keresgélt, míg végül remegő hangon valaki így felelt: „Itt, apám, itt vagyok!" – Köszönöm neked, Istenem! – kiáltotta az apa, és súlyosan sebesült fiát előbb egy közeli kunyhóba, majd haza vitte, ahol gondos ápolásra fia hamarosan felépült.

Jézus a bűnnek csatamezején vándorolva téged keres. Mondd: „Uram, itt vagyok, ments meg engem!"

(Folytatása a következő számban olvasható)

INNEN-ONNAN

Az elveszett világ – a Jurassic Park újrafelfedezése

Eredeti Cím: The Lost World – Jurassic Park rediscovered

❖

A Jurassic Park című, tudományos fantasztikus film több országban nézettségi rekordot döntött. Talán ezért nem is volt meglepő, hogy elkészítették a film folytatását: *Az elveszett világ*-ot.

A két film technikája döbbenetes. Miközben a filmeket nézzük egyszerűen nehéz elhinni azt, hogy a filmekben szereplő dinoszauruszok nem valóságosak, hanem azok csak nagyon hatásos és igen életszerű számítógépes grafikák eredményei. A kritikus számára eddig tartott a két film jó és élvezhető volta. *Az elveszett világ* valójában a *Jurassic Park* visszatérése egy más eseménysorozattal. Az erőszak még mindig jelen van és alapjában véve a szereplők (karakterek) sem változtak meg. Ugyanazok a dinoszauruszok szerepelnek az új filmben is, amelyek az első film eseményeit túlélték. Az állatok ezalkalommal egy elszigetelt, emberek által teljesen lakatlan szigeten élnek.

Michael Crichton, a film alapjául szolgáló könyvek szerzője New Age hívő. Könyvei, Dennis McCallumot idézve (The death of truth – Az igazság halála, 1996 Bethany House Publishers): „egy erőteljes polémia *(fontosabb kérdésről írásban folytatott éles vita)* az emberi technológia gőgje és önhittsége ellen, a természet kárára történő tettetett igazság és úgynevezett «fejlődés» keresése." A filmben egy evolúciós fejlődési sorozat forgatókönyve jelenik meg, magába foglalva a madarak kifejlődését dinoszauruszokból. Újabb tudományos kutatások ennek valószínűségét cáfolták.

Természetesen látva ezeket az új, életre keltett kreációkat, sokan tesznek fel kérdéseket a dinoszauruszokkal kapcsolatosan. Esetenként még keresztyéneket is megkérdeznek, hogy tényleg, valóban léteztek azok az állatok? A válasz egyértelműen «igen». Annak viszont örülhetünk, hogy sok minden, amit látunk és olvasunk, csak egy kitaláció (még ha gyakran nagyon ügyes is), de azok mind őslénykori leleteken alapszanak. Nem tudjuk, hogy milyen volt a bőrük színe, azt sem tudjuk, hogy milyen hangot adtak ki. Továbbá arról sincs ismeretünk, hogy milyen ellentétek lehettek köztük és az emberek között. De akkor felmerül a bibliaolvasó emberben a kérdés: „A dinoszauruszok és az emberek éltek-e valaha ugyanabban a korban?"

Az első filmben az állatokat ősi DNS molekulák klónozásával hozták életre. Ez teljes mértékben abszurdum, tudományos fantasztikum; viszont elképesztően időszerű. Mindannyian hallottunk a nem olyan régen birkákon végzett klónozási kísérletekről, és a film emlékeztet bennünket az ezzel együtt járó etikai kérdésekre, problémákra. Az egyik probléma az – amit a film teljesen figyelmen kívül hagyott –, hogy a halál bekövetkezte után a DNS nem marad sértetlen. Nagyon gyorsan apró darabokra bomlik fel, amikből aztán lehetetlenség előállítani egy klónt. Továbbá, ahogy arra az első résznél is rámutattak, nem tételezhetjük fel azt, hogy egy ilyen ősi anyagban egy darabka DNS molekulát is találhatunk, még ha csak nagyon apró részecskét is, hiszen az elmúlt 10.000 év során az teljesen elpusztult. Az evolúciós elmélet szerint persze a dinoszauruszok ennél sokkalta öregebbek.

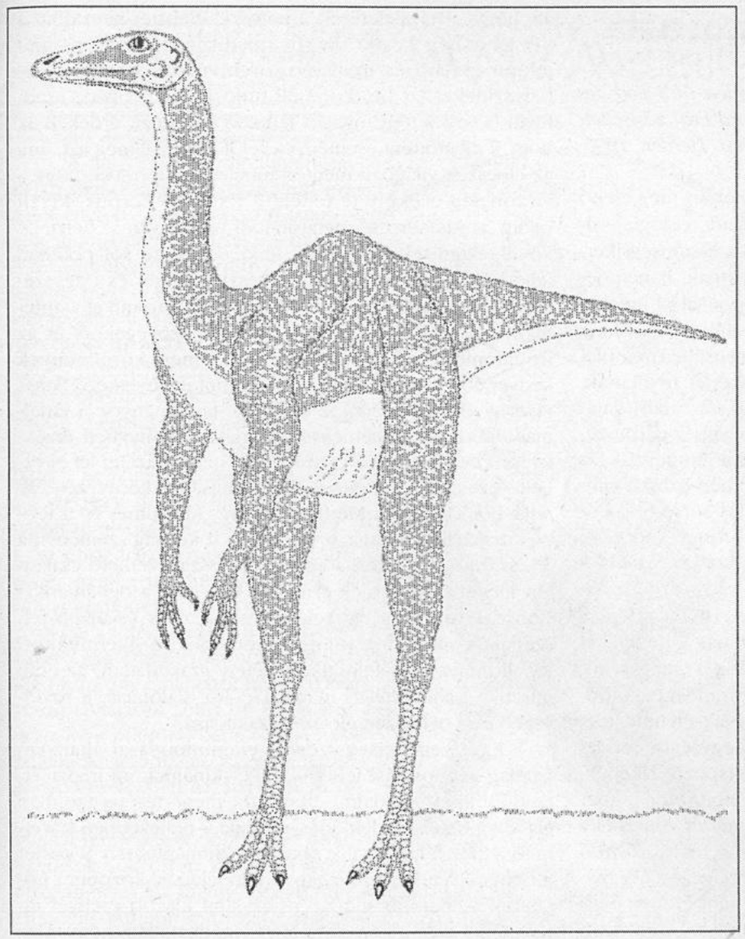
Gyakran mondják, hogy a valóság furcsább, mint a fikció. Ebben az esetben az a furcsa, hogy egy időben az első film elkészítésével egyidőben több csoport is ki tudta vonni a lehetetlent: DNS-szegmenseket őskori leletekből. Ez felveti az érdekes kérdést az őskori leletek életkorával kapcsolatosan. Lehet, hogy ezek a leletek sokkal fiatalabbak, mint ahogy azt állítják vagy egyszerűen a kémiai alapismeretünk rossz? Evolucionisták szerint a föld sokkal korábban keletkezett, és kísérleteket tesznek arra, hogy magyarázatot adjanak, miként is maradhatott meg a DNS. Sőt, a közelmúltban végzett kísérletek alkalmával sikerült dinoszaurusz csontokból proteint és vérsejtet kivonni. Megválaszolni a kérdést, hogy vajon a dinoszauruszok miként is illeszkednek be a fiatal föld elméletbe, több időt és helyet igényelne, mint amit ez a cikk megenged. A Bibliai Teremtmények Társaságának magazinjában, az Origins (Eredetek) őszi kiadványában egy bővebb cikk fog szólni erről a témáról.

Valószínűleg *Az elveszett világ* kisebb hatást fog kiváltani, mint elődje, de bizonyos dolgok minden bizonnyal megmaradnak a néző emlékezetében. Ez pedig nem utolsó sorban a teremtmények erőszakossága és a tudósok hozzá nem értése lesz, amíg az evolúciós elméletnek és az Isten nélküli gondolkozásmódnak még több árnyalt hatásával fogunk találkozni. De keresztyén szülők és tanárok mindezzel beszélgetéseket tudnak elindítani, hiszen sok (legtöbb?) fiatal meg fogja nézni ezt a filmet.

JHJP

*(**Evangelicals Now** angliai keresztyén havilap 1997. novemberi számából)*

Ford.: Kiss Zoltán

Közreműködésed az imameghallgatásban

Nem volt butaság a 12 éves fiútól, amikor gazdag nagyapja szegényekért való imádkozásánál így szólt: „Nagyapa, add ide a gabonatárad kulcsát, majd én meghallgatom imádságodat." – Imáink meghallgatásához gyakran mi magunk is hozzájárulhatunk, de ha nem tesszük, imánk keveset ér.

Így imádkozol: *„A mi mindennapi kenyerünket add meg nékünk ma."* – Jól imádkozod, de munka és imádkozás összetartozik; *„aki nem dolgozik, ne is egyék!"* Munkaképteleneknek, vagy akiknek dolgozni nincsen lehetőségük és állatoknak a táplálékot álmukban is megadja az Úr, de a lustáknak azt mondja az Írás: *„Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útjait, és légy bölcs!"*

Azt imádkozod: *„ne vígy minket kísértetbe!"* – jól teszed, mert a kísértő erős, és a kísértések sokfélék, de gondold meg: ha nem akarod, hogy kísértésbe kerülj, menekülnöd kell előle; nem mehetsz elébe. Isten a bűn kísértésébe senkit sem visz.

Imádkozod: *„Jöjjön el a te országod!"* – Nagyon jó, de mit teszel azért, hogy eljövetelét felgyorsítsad? Talán egy keveset. Lehet, hogy kötelességből adsz néhány koronát; lehet, hogy valamelyik keresztyén egylet tagjaként hűségesen fizeted a tagsági díjat. Ennyi? – Add át magad; szíved, fejed, kezed, lábad, lelked, értelmed, erszényed az Úrnak, akkor sokkal többet teszel Isten országa eljövetelének gyorsításáért!

Kéred: *„bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek"!* Kitűnő! De tudod-e, mit imádkozol? Az ellened vétőnek hogyan bocsátasz meg? Mikor bocsátod meg neki? Ne imádkozz ítéletet magadra, segítsd az Urat imáid meghallgatásában! Isten gyermekei az Ő munkatársai, többféle értelemben, az imameghallgatás elősegítésében is.

Friedensklänge, 1915. május
Ford.: Schöneck Gábor

A szelíd pilóta csodálatos élete

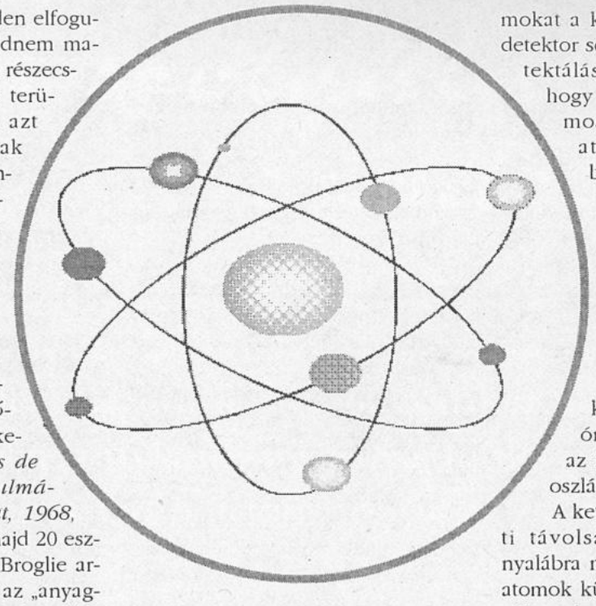
PAUL WEBSTER: Saint-Exupéry, Leben und Tod des kleinen Prinzen, Aus dem Englischen und Französischen von Theresia übelhör. Freiburg-Basel-Wien, Herder, 1996. 328.l., (Spektrum), fve 147,00 ATS.

A Herder Kiadó Spektrum-sorozatában megjelenő zsebkönyvek olvasói nemcsak a 20. századi teológia – illetve több társtudomány – kiemelkedő és közönségsikerre számot tartó alkotásai közül válogathatnak, hanem jelentős, a keresztyén gondolkodás szempontjából megkerülhetetlen egyéniségek életrajzát is kezükbe vehetik. A „Lenyűgöző emberek" (Faszinierende Menschen) emblémával megjelölt biográfiák olyan összképet nyújtanak, mely az elmélkedő olvasást a felekezeti, sőt vallási határok meghaladására szólítja, s ekként szolgálja a párbeszédes értéktudat alakítását. „Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg élete és halála" – a sorozat keretében ezzel a címmel nyújt részletes pályaképet a legendás sorsú író-pilótáról (vö. Mérleg, 96/3. 272.sk. l.) Paul Webster, a londoni Guardian c. lap párizsi tudósítója. Vállalkozása a rárádozott kutatómunka aprólékos és sok időt felemésztő figyelme dacára is jóformán kockázatmentes. Hiszen a mese tündérvilágára éhes gyermekek, az izgalmas történeteket kedvelő, kikapcsolódni vágyó felnőttek, s a „magas irodalom" tűnődésre hajló befogadói egyaránt megkülönböztetett érdeklődéssel fordulnak afelé az életmű felé, amelyben csakugyan páratlannak tetsző egységbe rendeződnek a „teljes élet" tapasztalatát megalapozó jelképek. Ritka eset, hogy egy író ily sok értelemben az „Ember földje" és a transzcendens ismeretlen határán töltse el életét, amelynek váratlan és rejtelmes vége csak erősíti a borzongás és a megnyugvás összetett érzését – máig nyitott kérdés, milyen körülmények között nőtt el utolsó útján. Lightning P-38-as típusú felderítő gépével, Saint-Exupéry a Földközi-tenger fölött, 1944. július 31-én –, s amelyben tevékenység és szemlélődés a keresztyéni spirituális hagyomány ismerőinek is sokat mondó összhangot alkot. Ha a szerző irodalomtörténeti rangjára és művének egyenletességére vonatkozó kérdés vélhetően megosztja is kritikusait, a személyének emlékezete köré fonódó asszociációs háló közösséget teremt a Saint-Exupéry világában otthonos olvasók között: sivatag, tenger, égbolt, szépség, ismeretlen, humánum, barátság, szeretet, tradíció, hiány, kaland és bensőséges meditáció arról, amire a hitében megrendült lélek sem igen talál Isten nevénél alkalmasabb szót. Az író a hangárok és a postai futárgépek békésebb, a támaszpontok és a háborús bevetések sötétebb hétköznapjaiban az ünnepet ígérő magány másvilágát kereste, itt talált rá létezése centrumára, ahol „önmagával lakhatott" (Nagy Szent Gergely), s ahol a belső végtelent fürkészhette. A természet elemeivel folytatott küzdelmei, halálközeli kényszerleszállásai, szaharai éjszakái idején „pontos elképzelést alkothatott a semmiről", amelyet ugyanakkor az igazságkereső és bölcsességkedvelő reflexió a mindenség sejtelmévé egészített ki. Ha Saint-Exupéry fiktív valóságáról éles rajzolatot ad az archetípusok „csillagképe", mit tehet életútjának újságíró-kutatója, aki ráadásul az író munkásságát elemző könyvek számottevő sorát gyarapítja? Az a feladata, hogy továbbírja, vagy az, hogy „varázstalanítsa" a mítoszt? Webster nem dönt a két lehetőség között. Egy harmadikat igyekszik megragadni: családi és nyilvános archívumokban böngész, helyszíneket jár be, korabeli tudósításokat olvas, rendkívül bőséges tényanyagot halmoz fel annak érdekében, hogy a megtörtént események felől érthesse meg azt, ami az elbeszélt világban megtörténhetett, és fordítva: hogy a viszonylag csekély terjedelmű Exupéry-corpus, kivált pedig „A kis herceg" metaforáiból vonhasson le helytálló következtetéseket a szerző lelki, művészi, sőt politikai fejlődés útjára vonatkozólag. Részletességét és tárgyszerűségét tekintve (a fülszöveg szerint) „alapművet" tanulmányozhatunk tehát. S akiben az írói szövegekből és az irodalomtörténeti vázlatokból jól ismert körülmények kedvet ébresztenek a szerző alkatából is következő társas viszony elmélyítésére, az életrajzot tanulmányozva tartalmas órákat szerezhetnek maguknak. A könyvben érzékletesen bontakozik ki és sokoldalú magyarázatra lel egyebek közt az arisztokrata család kiváltságos környezete, az anya-kötődés, Jean Mermoz, Henri Guillaumet és a többiek bajtársi barátsága, a viharos (a rokonság szemében a 13. századi kereszteshadjáratokig visszavezethető családtán illetlen kinövésnek számító) házasság a dél-amerikai Consuelóval, a próbatételek, visszatérések és újabb felszállások megunhatatlan monotóniája, a gyermekkori katolicizmus és a felnőttkori kétely szakadatlan, az arab misztika költészetét is magába építő dialógusa, a rövidségében is befejezett élet megszakadása.

Egy személyiség szerves ellentmondásai általában gazdag azonosulási lehetőségeket kínálnak az iránta érdeklődőknek. Irodalmi alkotások megértésére azonban elsődlegesen az érdeklődés másfajta – nehezebben követhető – irányában nyílik alkalom. Nem pusztán Webster monográfiája, hanem, tágabban, az életrajz-központú irodalomtörténet-írás módszere az, ami kisebb eséllyel indíthat el e másik irányban. Mert tagadhatatlan, hogy a kis herceg szeszélyes rózsájának ábrázolásából a feleség iránti, bizonytalanságában örökkön beteljesületlen szerelem rezignált ítélete is kibetűzhető (s közben megelőlegezi például azt a döbbenetet, amellyel két éves amerikai tartózkodása s „A kis herceg" megírása után, hazatérőben Saint-Ex tudomásul veszi, hogy kényes anyagi helyzetük dacára felesége új ruhák sokaságát vásárolta magának, míg ő maga a párizsi Opera kelléktárából kénytelen beszerezni a hadirepülő-szolgálatba való kései visszatéréséhez szükséges zubbonyt.) De a rózsa, mint „tiszta ellentmondás" legalább annyira származhat az életrajzban feltáratlanul maradó Rilke-élményből; miként a mű példázatos meséje szövegtársításokat seregével megerősítve kérhet magának helyet az európai irodalom fontosságában. Mindazonáltal a titokzatos halál körülményeinek szentelt zárófejezet maradandó érvénnyel fogalmazza meg azokat a változatokat, amelyeket az író eltűnése kapcsán nemcsak az utolsó pillanat, hanem az egész életmű jelentésén gondolkodva alkothatunk magunkban. Mert a tragikum, az önkénetes lemondás, a hűstett és a messzeség honvágyának való katartikus engedelmesség hipotézise egyaránt magyarázhatja az emberiesség e nagyhercegi testamentumát.

(Mártonffy Marcell)
Mérleg, 1997/2.

LÁTHATÓ ANYAGHULLÁMOK

„Noha 1923-ban minden elfogulatlan fizikus számára majdnem magától értetődő volt, hogy a részecskék újból betörnek arra a területre, amelyről szilárdan azt hitték, hogy a hullámoknak van fenntartva (anélkül azonban, hogy az utóbbiakat kiűznék onnan), ahhoz az elgondoláshoz sokkal nagyobb merészség kellett, hogy a hullámok is betörnek az eddig kizárólag a részecskék számára fenntartott területre. De lassanként éppen ez a meggyőződés kezdte hatalmába keríteni elmémet." *(Louis de Broglie: „Válogatott tanulmányok", Budapest, Gondolat, 1968, 13-14. l.).* Így emlékszik majd 20 esztendő távlatából Louis de Broglie arra, miként ötlött fel benne az „anyaghullámok" gondolata, vagyis hogy bizonyos esetekben az anyag nem részecske, hanem hullám-tulajdonságokkal rendelkezik. Jóllehet az atomfizikusok sok olyan kísérletet ismernek, amelyek az anyag kvantummechanikai hullámtermészetét igazolják, az anyaghullámokról eddig teljes képet (a szó szoros értelmében) nem sikerült készíteniük. Elektronok, neutronok, sőt egész atomok is ugyan hullámként terjednek, a mérőberendezésben azonban megint csak részecskeként viselkednek. A Boden-tó partján fekvő Konstanz város egyetemén a *Jürgen Mlynek* és *Tilman Pfau* által vezetett kutatócsoportnak sikerült az orvosi tomográfiához hasonló formában olyan eljárást kidolgoznia, amely teljes anyaghullámképet szolgáltat, *(Nature, 1997. március 13., 150-153. l.).* voltaképpen a szakmai körökben Wigner-féle függvényként ismert összefüggés *(vö. E. Wigner, Phys. Rev. 40 /1932/ 749-759. l.)* mérésére került sor megfelelő módon előkészített héliumatomok segítségével.

A tudósok ún. metastabil állapotra gerjesztett, héliumatomokból álló „sugárnyalábot" használtak. A forrásból kibocsátott atomok egy része mintegy 33 ezer métermásodpercenkénti sebességgel érkezett ahhoz a kettős réshez, amelyek mindegyike egy ezred milliméter széles és egymástól ugyanilyen távolságra van. A sugárnyalábot képező atomok de Broglie elképzelésének megfelelően anyaghullámot képeznek és egyidejűleg haladnak át mindkét résen, amely nyilvánvaló ellentmondásban áll az atomokról vallott klasszikus elképzelésünkkel, miszerint azok parányi golyók lennének. A kettős rés mögött interferenciakép keletkezik, olyasféle mintázat, mint amilyen a vízhullámokból akkor jön létre, ha két követ dobunk egymáshoz közel egy tóba. Míg azonban a vízhullámok eredő mintázata azonnal látható, addig az anyaghullámokat sok egyedi megfigyelés nyomán lehet egységes képbe foglalni. Ehhez a héliumatomokat a kettős rés mögött speciális detektor segítségével fogják be (a detektálás azon a tényen alapszik, hogy metastabil – vagyis elektromosan gerjesztett – állapotú atomok fémfelületre való becsapódásukkor másodlagos elektronokat tesznek szabaddá.) Ilyen módon az atomok helyzete olyan pontossággal határozható meg, amely a látható fény hullámhosszának nagyságrendjébe esik. Órák múltán (a végrehajtott kísérlet esetén mintegy 14.5 órára volt szükség) létrejön az interferenciára jellemző eloszlás.

> Aki báránnyá lesz, hamarosan észreveszi, hogy még nem halt ki minden farkas. Spurgeon

A kettős rés és a detektor közötti távolságtól függően a sugárnyalábra merőleges síkban a héliumatomok különböző mintázatot szolgáltatnak. Ezért az atomoknak a forrástól a detektorig való „repülési idejét" egy milliomod másodpercnél pontosabban mérték. Ez lehetőséget nyújtott arra, hogy a különböző hullámhosszúságú, de Broglie-hullámokat egymástól függetlenül elemezzék. Mivel az atomok a kettős rés és a detektor között mindenféle külső befolyás nélkül mozoghatnak (a kísérlet gyakorlatilag vákuumban folyt), ezért az anyaghullámok előre meghatározható módon alakulnak ki. Az atomáris becsapódási arányszámokból és repülési időkből a hullám tökéletesen megszerkeszthető. Az ún. számítógépes (komputeres) tomográfia sok egyedi röntgenfelvétel segítségével hasonlóképpen alkot részletes képet a test belsejéről.

Minthogy az új anyaghullám-tomográfia az atomok mozgásáról teljes kvantummechanikai információt szolgáltat, ezért sokféle atomi folyamat vizsgálata során hasznos lehet. Például segítségével elemezhető a nemrégiben kifejlesztett atomlézer is. Eddig csak a sugárnyaláb bizonyos árnyékképeit sikerült előállítani, ami sok kérdésre nem tudott megfelelő választ adni. ***(Sárhidai)***
Mérleg, 1997/2

Hogyan néz ki egy langymeleg gyülekezet (1927-ben)?

I. Általában

1. Az emberek a kápolnán kívül ácsorogva, haszontalan beszélgetésben várják, mikor megy be a prédikátor.

2. Egyrészük pedig rendszeresen késik.

3. Isten háza a padlótól a tető gerincéig el van hanyagolva.

II. Részletezve

1. Kezdjük a prédikátornál. Fejétől büdösödik a hal. Amilyen a nyáj, olyan a pásztor. Hogyan néz ki a langymeleg prédikátor?

a) Felkészülésében hanyag. Szívesen jár menyegzőkre, teaestékre, paprika-partikra. Szegények, betegek látogatására viszont nincsen ideje.

b) Hallja, hogy a fiatal tagok vasárnap esti sétái a kocsmákba is vezetnek – traktátusok nélkül –, éjfélig kószálnak, de fenyíték alá nem vonja őket.

c) Elnézi, hogy népe közül egyesek többet költenek italra, mint misszióra, több időt töltenek vendéglőben, mint az Úr házában, hogy ügyeiket az Úr napján intézik, és emiatt az istentiszteleteket hanyagolják, és a prédikátornak nincs annyi bátorsága, hogy nyíltan dorgálja őket. Néma kutyává lett.

2. Ha a langymeleg gyülekezet elöljáróira vetünk egy pillantást, látjuk, hogy a gyülekezet anyagi helyzete őket nem érdekli; a hétköznapi összejövetelekre ritkán jönnek el; az imádkozásban restek. A neveletlenek és ellenkezők intésekor a prédikátor mellé nem állnak. Ha utóbbi – kápolnaépítésre, árvák és a szeminárium támogatására vagy a pogánymisszióra – különgyűjtést javasol, akkor ellentmondanak, mert egy kissé fukarok.

Az Úr háza iránti buzgalmuk elveszett; bizonyságtevésre nem mozdulnak.

3. A langymeleg gyülekezet énekesei tanulni, az énekórákon megjelenni lusták. Az énekek előadásakor szenvtelenek, lélektelenek; a prédikáció alatt álmosak. Ajkuk énekel, de szívükben távol vannak. Egy fonográf nagyobb szolgálatot tenne.

4. Tekintsünk az ifjúságra. Van ilyen? Ifjúsági egylete van-e a gyülekezetnek? Tagja-e annak minden fiatal? Sokan lágymelegségből nem léptek be, és a volt tagok lagymatagság miatt léptek ki. De az egyleti tagok is restek az imádkozásra; az ifjúsági órákat csupán találkára használják. A fiúk a lányok hazakísérésére jönnek el.

A lányok az istentiszteleten és az imádkozások alatt szívesen csevegnek; hiúak, divatozók, büszkék, sértődékenyek, könnyen gerjednek haragra. A prédikáció közben a fiatalokat is az álmosság ördöge gyötri. Nem énekelnek, nem imádkoznak, nem hallanak és semmit se tesznek.

5. Vasárnapi iskolája van-e? – Hát, igen. A langyosság a gyerekeken is látszik, többnyire otthonról hozzák magukkal. A leckekönyv szakadozott vagy elfelejtik magukkal hozni. Az aranymondást pedig nem tanulják meg. A leckekönyvet a langymeleg tanítók se nézik át, és rendszeresen késnek, vagy el se jönnek. A gyermekeket nem vezetik az Úrhoz.

6. Miről ismerhetők fel a langymeleg gyülekezeti tagok?

Gyülekezeti órákon nem maradnak; a gyülekezet örömével, bajával nem törődnek. Az úrvacsorán nem vesznek részt, hétköznapi összejövetelre nem járnak. A nyilvános imádkozásból kimaradnak. Istentiszteletre csak vasárnap délelőtt járnak. Az adakozásban visszafogottak – teljesen mindegy: gyülekezetről, misszióról vagy kápolna-építésről van-e szó.

III. Mit mond a langymeleg gyülekezet Feje?

1. Azt mondja: kiköplek a számból.– A prédikátort, az elöljárókat, az énekeseket és minden tagot; időset és fiatalt.

2. De mielőtt megtenné, tanáccsal kíván szolgálni; úgy bánik vele, mint gyümölcstelen fával a kertész. Azt mondja: *Végy tőlem aranyat, hogy meggazdagodj.* Hisz oly szegény, nyomorult vagy, hogy Isten megszán. Ajánlom: jöjj el az ima- és bibliaórákra; ezeken gyűjtögethetsz. Imádkozz és járulj az Úr asztalához, mert belső embered igen elszegényedett.

Ekkor az Úr, az igazságosság fehér ruhájába öltöztet. – A szív rejtett emberének Istenre irányulása ez.

Hiszen oly mezítelen vagy; igazságosságod ruhája már oly nagyon szennyes és szakadozott, bűnös bőröd kilátszik alóla.

Szemgyógyító írt is adok, hogy láss, mert teljesen megvakultál. Sőt, ami a vakságnál is rosszabb: fordítva látsz mindent. Botjával tapogatódzva, a vak ember észre veszi a mélységet, de aki a patakot véli útnak, biztosan beleesik.

3. Lásd, az ajtó előtt állok és kopogtatok. Az Úr már nincsen a gyülekezetben – kívül áll. A langymelegség szorította ki. Ezért áll kívül, és kopogtat.

Házainkban, a mi szívünkben hogyan néz ez ki? Mi is kiszorítottuk onnan? – És a gyülekezetünkből is? Mit akar az Úr Jézus? – Szívünkbe akar költözni, mert szájából kivetni minket nem akar. Veled akar vacsorázni. És te, miért nem akarsz övele?

Friedensklänge 1927/8
Josef Bauer
Ford. Schöneck G.

Nem azok a jó vadászok, akik folyvást fújják a kürtöt.
Spurgeon

A Biblia szerinti keresztyén élet merőben eltér a napjainkban oly divatos vallásos formáktól, melyekben sok tévelygés is megfér. Hálásak vagyunk a vallásszabadságért, mert tág tere van az evangélium hirdetésének, de tisztán kell látnunk annak veszélyét is, hogy a vallásszabadság a tévtanításoknak és bálványimádásnak is kedvez. S ami még ennél is rosszabb, megvan a lehetősége annak, hogy a keresztyénséget lesüllyessze a pogány vallások szintjére, az egyenlő jog alapján. Valószínűleg erre utal Pál apostol, mikor az utolsó időkről ír Timóteusnak: *„Az ilyenek a kegyesség látszatát megtartják, de megtagadják annak erejét"* (2Tim 3:1-5), vagyis a keresztyénség, amely látszatra épül, megerőtlenedik és nincs többé befolyása a társadalomra.

Sajnos, ez jellemzi a nyugati világ keresztyénségét. Nagyon sokat adnak a látszat megőrzésére, de közben zöld lámpát kap az erkölcstelenség, a jogtiprás, a tudatos tekintélyrombolás, a korrupció s a bűnözés sokféle formája a vallásszabadság leple alatt. Fő elv a látszat megőrzése ak-kor is, ha belül már teljesen romlott a társadalom, a csőd szélén állnak, de mellveregetve mondják, hogy ők a keresztyén demokratikus társadalmi rend mintaképe.

Fritz Baade, német közgazdász az 50-es évek végén adta ki „Versenyfutás a 2000-ik évig" című könyvét. Mint közgazdász elemzi a világ országai között létrejött ipari, gazdasági, technológiai és tudományos versengést s közben levonja a következtetéseket, hogy mindez hová vezet. Említést tesz a keresztyének szerepéről a fegyverkezésre vonatkozóan és ezt írja: „Truman elnök, aki parancsot adott az atombomba ledobására, keresztyén volt. A pilóta jámbor katolikus, aki előbb elment a misére és a szentségben részesült és utána szállt fel, hogy az atombombát ledobja. Egy evangélikus tábori lelkész megáldotta a repülőgépet, és létrejött a katasztrófa. Ebben a helyzetben tisztán kell látni, hogy a keresztyénség borzalmas károkat szenvedett, mert nemcsak saját hívei körében vesztette el hitelét, hanem még inkább azok szemében, akiket meg kellene téríteni. Ez a konfliktus már a múlté, és a komoly keresztyén ember nem tehet mást, minthogy minden képességét latba vetve megpróbálja megvalósítani Krisztustól kapott küldetését. Nem maradhat hatásnélküli vasárnapi prédikáció az ige: *„Szeressétek ellenségeiteket"*. Istennek szentelt szolgáló élettel meg kell valósítani azt a gyakorlati életben, máskülönben nem lesz érdemes élni ezen a földön a 2000-ik évben".

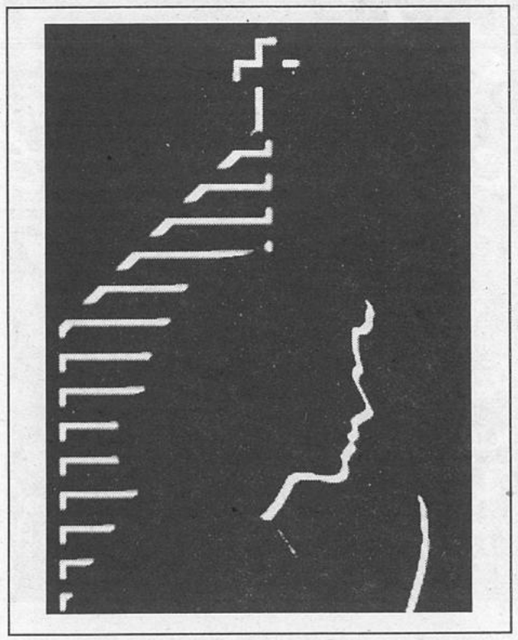
Jézus tömören foglalja össze küldetésünket ebben a világban: *„Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága"* (Mt 5:13-14).

Az a keresztyén, aki komolyan veszi küldetését, nem él önmagának, hanem mások javát munkálja mindazzal, amit Istentől azért kapott, hogy szolgáljon vele az Ő dicsőségére. Ennek viszont vannak elengedhetetlen szabályai.

Meg kell ismerni önmagunkat. Nem sokra visszük a hívő életben, ha a Szentlélek segítségével nem ismerjük fel képességeinket, melyekkel Isten ügyét szolgálhatjuk. Bűn, ha túlértékeljük képességeinket, de az is, ha álszerénységből lebecsüljük azokat, amiket Isten adott nekünk sáfárságra, mert ezzel már el is ástuk azt a képességet, amit hasznosítani kellene.

El kell tudni fogadni önmagunkat. Találkoztam olyan nőkkel, akik azon síránkoztak, miért is nem születtek férfinak. Ostoba dolog ezen mélázni. Isten jól tudja, mi a terve velünk, és ha a mi szolgálatunk akár a családban, akár a gyülekezetben vagy a társadalomban nem olyan látványos, mint teszem azt a férfiaké, ez még nem jelenti azt, hogy nincs rá szükség. A testnek sokféle funkciót betöl-

tő szervekre van szüksége a működéshez, ami nem látványos, de nélkülözhetetlen. S ha nekünk ez jutott osztályrészül, ne zúgolódjunk, hanem töltsük be szolgálatunkat ott, ahová Isten helyezett.

Tudomásul kell venni, hogy Isten adja a képességet: *„Ne tévelygjetek, minden jó adomány ... a világosság Atyjától száll alá..."* (Jak 1:16-17). Méghozzá tökéletesen, egyénre szabva. A mi feladatunk már csak annak gyakorlati hasznosítása. De mivel Isten adja, nem szabad leértékelni a legkisebbet sem, hanem helyes önmagunkban és másokban is megbecsülni és hasznosítani.

Míg a látszat-keresztyén nagyon sok kárt tesz a Krisztus ügyének, addig a komoly hívő igyekszik Isten szolgálatára szentelt élettel munkálni mások javát. Szolgálatunk eredménye abban mutatkozik meg, hogy a körülöttünk élők erősödnek a hitben, feltámad bennük is a vágy az istenfélő, igaz keresztyén életre, és Krisztus Egyháza nem fog meginogni, még ha támad is a Sátán. Nem bennünk van a megtartó erő, de eszközök lehetünk Isten tervének véghez vitelében, ha átadjuk magunkat a szolgálatra.

A vallásszabadság következtében világszerte nagy az evangélizációs mozgalom, de nem elegendő az evangéliumot hirdetni, mert a missziói parancs így hangzik: *„...tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek"* (Mt 28:20).

Ha csak a statisztikára dolgozunk és megelégszünk azzal, hogy valakik elfogadják Jézus Krisztust, de tovább nem foglalkozunk tanításukkal és lelki növekedésükkel, akkor csak félmunkát végeztünk. A megtérők között vannak nők is, akikkel jó, ha mi foglalkozunk és segítjük őket az Ige megértésében és a lelki növekedésben. Szolgatársak vagyunk. Férfi testvéreink végzik az evangélium hirdetését, de imádsággal, törekvők felkarolásával bekapcsolódhatunk az evangélizációs mozgalmakba csakúgy, mint tették azt elődeink, a szent asszonyok, akik a tanítványokhoz csatlakoztak.

Pál apostol, mikor a különböző szolgálatokról beszél, kihangsúlyozza, hogy mindent a *„hit szabálya szerint tegyünk ... szeretetben, ... lélekben buzgók legyünk és az Úrnak szolgáljunk"* (Róm 12:6-11).

Ha részt akarunk venni a lélekmentés szolgálatában, akkor kérjük a Szentlelket, hogy töltse meg szívünket könyörülő szeretettel, amely képmutatás nélkül való, és jó kedvvel, örömmel és hálával is, mert nincs nagyobb kiváltság, mint Jézus Krisztus példája szerint Istennek szolgálni. Ez értelmet és célt ad az életünknek. Aki ezt unalmasnak vagy tehernek véli, az még nem ismerte meg igazán Jézus Krisztust, az élet és az öröm valódi forrását.

Óvakodjunk a látszat-kegyességtől és külső vallásosságtól, mert ennek rettenetes következményei vannak, mivel nemcsak önmagát téveszti meg az ilyen, hanem másokat és félrevezet. Hamis képet ad Istenről és Krisztus népéről, az igazi keresztyénekről is.

A hívő ember nem lehet szűklátókörű és szűkkeblű, mert Isten, akinek szolgálatára szentelte életét, maga is átöleli az egész világot, és minden embert üdvözíteni akar. Ezt tartsuk szem előtt egyrészt, hogy hiteles legyen a küldetésünk, másrészt pedig, hogy kedves legyen Isten előtt a szolgálatunk.

Gerő Sándorné

Mécsvilág

„Kvártusz testvérünk" (Róm 16:23)

Ennyi az egész, amit tudunk róla. A többi névvel, melyek felsorolásával találkozunk, mindhez fűződik valamilyen nevezetesség. Terciusz írta a levelet. Gájusz nyilvánvalóan befolyásos ember volt. Erásztosz városi kincstartó volt és így tovább. De Kvártusz csak egy egyszerű, alázatos keresztyén, akinek nincs más jelző a neve mellett, csak, hogy testvér, aki arra vágyott, hogy a római testvéreket, akiket talán sohasem látott, szeretetéről biztosítsa. Csak egy kis sarkot kért Pál levelében, és megkapta, s ebben a kis fülben, mint valami elfelejtett szent áll csendesen Kvártusz testvér.

Nagy leckéje ez az alázatosságnak! Nagy dolgokat keresel magad számára? Ne keress! Elégedj meg azzal, hogy ismeretlenül élj és halj, csak szeretet hassa át életedet, és áradjon ki arra körre, ahová Isten állított. Minden örömöd az legyen, hogy te is beleszülettél Isten családjába. Egy népes család tagja vagy, ugyanannak az Atyának a gyermekei közé tartozol, s ezért különös gyengédséggel és figyelemmel vesz körül Atyád.

Kvártusz, a testvér! Hozzátok hasonló származású vagyok, – mondja ezzel. Vérrokonok vagyunk. Egy szülőnk van. Új teremtéssé lettünk. Egyek vagyunk mennyei édes Atyánkkal. Élő kapcsolatba jutottunk vele. Viszszatértünk az atyai házba; akik azelőtt távolvalók voltunk, közelvalókká lettünk. Semmi sem választ el bennünket egymástól, testvérek vagyunk; ezért köszöntelek benneteket...

Hogy az Úr megáldott benneteket, örülök. Nincs bennem semmi irigység, mint József testvéreiben. Szívből örülök a kegyelem tarka köntösének, amelyet az Atya adott néktek, kedves római testvérek.

Legyetek az Úréi! Szeressétek egymást! Legyetek jó testvérek!

Szívből köszönt benneteket Kvártusz testvér.

(Égő mécs)

SAJTÓFIGYELŐ

Denton Lotz, BVSZ főtitkára:

JÉZUS SZERETŐ KEZE!

Malcolm Muggeridge beszél nekünk Szvetlana Sztálinnal készült beszélgetéséről, amelyre az édesapjáról készülő műsor keretében került sor. Szvetlana beszélt Sztálin haláláról, amikor is az egész család körbe állta a haldokló ágyát. Sztálin hirtelen felült fektéből, dühös arccal az ég felé rázta az öklét, majd visszahanyatlott és meghalt!

Martin Niemoeller, a híres német lelkipásztor, aki Hitler ellen harcolt, mondotta egyszer, hogy Jézus is rázhatta volna az öklét a Kálvária hegyén és mondhatta volna az embereknek, hogy „Várjatok csak. Az én Atyám nem fogja ezt ennyiben hagyni. Meg fog ölni titeket, mindannyiótokat le fog törölni a föld színéről!" De nem mondta ezt. Ehelyett inkább azt mondta, *„Atyám, bocsáss meg nékik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!"* „És ezért volt Ő a Krisztus," – foglalta össze Niemoeller.

A kezekkel ki lehet fejezni szeretetet, vagy félelmet. Vallások is kifejezhetnek szeretet vagy félelmet. A felemelt ököl rémületbe ejti az embereket, de a szerető kéz megvigasztal. Melyik az az anya vagy apa, amelyik nem nézte és cirógatta békésen alvó gyermekét. Egy gyermeknek ilyen emlékeket kellene őriznie szüleiről. De sajnos a gyermekek ellen elkövetett erőszak gyakorisága arra hívja fel figyelmünket, hogy sok gyermek csak a fenyegető öklöt ismeri és nem a szerető kezet. Néha ugyanez a helyzet a vallásokkal is. Nagyon sokan nem ismerik Jézus Krisztus szeretetét, hanem csak Istent, aki egy zsarnok rendőrként készen áll arra, hogy a fejünkre üssön. Nagyon sok vallás a világon így működik. A „fenyegető ököl" típusú vallások azok, amelyek nem hirdetnek kegyelmet, és csak az ítéletről és büntetésről beszélnek. Ezek nem ismerik Jézus szerető kezét.

A világ nagy része még mindig arra vár, hogy meghallja a szeretet evangéliumát, a jó hírt a szerető Megváltóról, akinek kezei érettük lettek átszegezve.

Jézus ezt mondja minden embernek: *„Jöjjetek hozzám...tegyétek ide ujjatokat, és nézzétek meg kezem."* És milyen *szerető kezek* azok! Az evangéliumokban sok helyen olvasunk történeteket Jézus szerető, szegekkel átütött kezéről. Ezek *gyógyító kezek* is: Megérintette kezével a vakokat és megnyíltak szemeik (Máté 9:29). A leprásokat is megérintette és meggyógyultak: *„Kinyújtotta a kezét és megérintette őt"* (Máté 8:3). *Erős kezek*: Kinyújtotta Jézus a kezét és megragadta Pétert, hogy az el ne merüljön. Ő még mindig nyújtja kezét felénk életünk viharai között, hogy megóvjon az elmerüléstől. Az emberek ámuldozva mondták: *„Miféle csodák ezek, amelyek keze nyomán támadnak"* (Márk 6:2). Jézus kezei *mentő kezek*: *„Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből"* (Jn 10:28). Újból és újból olvasunk Jézus szerető kezéről: *„Azután a gyermekekre tette a kezét és megáldotta őket"* (Mt 19:15). Végezetül Jézus kezei *leleplező kezek*. Emlékeztek, hogy amikor az Emmaus felé vezető úton mentek, a tanítványok nem ismerték fel Őt. Amikor Jézus megtörte a kenyeret, akkor ismerték csak meg őt a tanítványok: *„És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Erre megnyílt a szemük, és felismerték őt"* (Lk 24:30-31). Amikor a baptisták végzik az evangélizálás szolgálatát, az emberek láthatják Jézus szerető kezét!

A Baptista Világszövetség arra bátorítja a testvéreket, hogy ilyen evangélisták legyenek.

BWA News, 1997. szeptember

A BAPTISTA VILÁGSZÖVETSÉG WEBSITE-JA

A Baptista Világszövetségnek már megvan a saját website hozzáférhetősége a www.baptistnet.org. címen.

Ezt teljes egészében a Baptista Világszövetség munkatársai készítették. A website tartalmaz minden általános tudnivalót a szövetségről, külön oldalakon tájékoztat istentiszteleti és evangelizálási alkalmakról, segélyekről, határozatokról és beszámolót közöl a férfi-, női- és ifjúsági munkákról.

Egy külön részben találhatók a legfrissebb hírek, amelyek a Baptista Világszövetség sajtótermékeiből kerültek összeválogatásra, úgymint a BWA-ból, a havonta megjelenő BWA News-ból és a Baptist World negyedéves magazinból.

Egy másik részben lehetőséged van, hogy segíts a Baptista Világszövetségnek, kapcsolatot teremtve a Youth Department (Ifjúsági Csoport) website-jával, ahol jelentkezni lehet a Baptista Fiatalok XIII. Világtalálkozójára, amely Houstonban, Texas (USA) lesz megrendezve 1998. július 22–26-ig.

BESZÁMOLÓ A SZÖVETSÉGI TALÁLKOZÓRÓL

Azok, akik részt vettek a Baptista Világszövetség Vancouverben (British Columbia, Kanada), 1997. július 3-9 között megrendezett találkozón, nemcsak a Csendes-óceán elbűvölő szépségére emlékeznek, hanem Bruce Mine lelkipásztor és egyben a First Baptist Church tagjának, nagyszerű vendégszeretetére is. Egyszerre jellemezte az ezévi találkozót a dicsőítés, amely egyetlen alkalomkor sem maradt el, az öt kanadai baptista csoport/közösség történelmi találkozása, (amely közösségek egyben anyagilag is támogatták a Baptista Világszövetség találkozóját), valamint tájékoztatók a világ különböző pontjairól és az elnökség újbóli felhívása a megújulásra és a még kitartóbb evangelizálásra. Vancouver polgármestere, Philip Owen úr hivatalosan is köszöntötte a találkozót.

Habár több beszámoló is szólt a baptisták életéről „ablak a világra" mottóval, kettő mégis kiemelkedett közülük. Faustin Bashaka, a Ruandai Baptista Gyülekezetek Szövetségének elnöke, aki első alkalommal vett részt a találkozón, beszámolt arról, hogy országában a polgárháború után több mint 257.600 főre növekedett a hívők száma. „Gyülekezeteinkben a békét, a megbocsátást és a megbékélést hírdetjük." – mondta Bashaka. Kihangsúlyozta, hogy a baptista gyülekezeteket hutuk és tuszik egyaránt látogatják. „Annak ellenére, hogy a szívek sebzettek és nagyon sok az árva és özvegy, hálásak vagyunk Istennek, hogy sok veszteségünk ellenére, Krisztusban gazdagok vagyunk." – fejezte be Bashaka.

Gennagyij Abramov, az Oroszországi Távol-Keleti Szövetség titkára örömmel számolt be arról, hogy 25-ről 100-ra emelkedett a baptista gyülekezetek száma a Peresztrojka óta. Ötezernél is több a fiatalok száma, és a gyülekezetek is egyre növekednek, de még mindig sok probléma adódik az ortodox egyházzal és a vallási szabadsággal. Mivel Habarovszk és Valagyivosztok közel van a kínai határhoz, a terület orosz katonaság felügyelete alatt áll. „De a baptisták telve vannak reményekkel." – mondta Abramov.

Imatéma

Nilson Fanini baptisták millióit kérte, hogy kapcsolódjanak be a világ-evangélizálásért folytatott imaláncba. Harminc ország képviselői ígéretet tettek arra, hogy részt vesznek a „World Prayer 2000"-ben.

Rasszizmus Konferencia

1999. januárjában lesz megtartva a Nemzetközi Raszszizmus és Etnikai Konfliktusok Konferenciája Atlantában, Georgia (USA) államban. Az alkalom egybeesik Martin Luther King, a meggyilkolt polgárjogi harcos és baptista lelkipásztor születésnapjával.

Új tagok

Három új taggal bővült a Baptista Világszövetség: El Salvadori Baptista Szövetség, Benini Baptista Protestáns Gyülekezetek Szövetsége, Burkina Fasoi Evangélikus Baptista Gyülekezetek Szövetsége. Ezekkel együtt a Baptista Világszövetségnek 191 tagja van.

(BWA News, 1997. szeptember)

Az oroszországi adventistákat elfogadta a kormány

(Oroszországban a kormány által elfogadott adventisták sajnálatukat fejezik ki a vallásszabadságot korlátozó törvény miatt)

Az orosz kormány megerősítette, hogy az új törvény, amely az új vallási szervezetek korlátozására hivatott, nem vonatkozik a Hetednapi Adventista Egyházra.

A kormány Népjóléti és Vallásügyi Hivatalának igazgatóhelyettese levelet írt a Hetednapi Adventista Egyház moszkvai központjába, melyben megerősítette, hogy a Hetednapi Adventista Egyház jogilag elismert szervezet. Az igazgató megjegyezte, hogy az egyház már 110 éve működik az Orosz Föderáció területén, amely időtartam sokkal hosszabb az új törvényben minimumként meghatározott 15 évnél.

„Örülünk annak, hogy hivatalosan is szabadon tevékenykedhetünk, hívhatunk meg külföldi evangélistákat, új gyülekezeteket hozhatunk létre, valamint eddig ismeretlen területeken kezdhetünk új szolgálatokat." – mondta *Viktor Krusenyickij*, az oroszországi adventista egyház kapcsolattartással és vallásszabadsággal foglalkozó ügyosztályának igazgatója.

Ezzel szemben más szervezetek nem jártak jól az új törvény bevezetésével. Luteránus és pünkösdista gyülekezetek működését függesztették fel. A szentpétervári Üdvhadsereget gyülekezeti termétől fosztották meg, sajtóforrások szerint.

„Annak ellenére, hogy ez az új törvény nem minket vett célba, nagyon sajnáljuk, hogy az másokat a szabad vallásgyakorlattól fosztott meg." – mondta John Graz, a Hetednapi Adventista Egyházak Világszövetsége vallásszabadsággal foglalkozó ügyosztályának igazgatója. „A törvény nagyfokú korlátozást vezet be, és elképzelhető, hogy sok helyen túlkapások is előfordulhatnak."

1998-ra elkészül a cigány nyelvű Biblia

Ebben az évben fogják elkezdeni a teljes, cigány nyelvű Szentírás nyomtatását, amely munkával az a projekt válik teljessé, amelyet a Cooperative Baptist Fellowship (CBF) misszionáriusai és az Egyesült Királyságbeli United Bible Societies (UBS) együtt végzett.

„Ez lesz az első hivatalos fordítású teljes Biblia, amely cigány nyelven fog megjelenni ...." – mondta a párizsi székhelyű CBF egyik misszionáriusa, "T" Thomas.

A teljes Biblia kinyomtatását megelőzte az a közös vállalkozás, amit 1995-ben az amerikai virginiai baptisták, a CBF és a UBS együtt vitt végbe, amikor is első alkalommal nyomtatták ki az Újtestamentumot cigány nyelven. A United Bible Societies és a CBF elhatározta, hogy tovább folytatják a teljes Szentírás fordítási munkáit, illetve annak terjesztését, mivel a kezdeti 3.000 Újtestamentum kevésnek bizonyult.

A pontos szöveget az egyetlen megmaradt cigány nyelvű Ótestamentumból veszik, amely példány a Cambridge-i Egyetem könyvtárában található.

A CBF munkacsoportja szerint a meglévő Ótestamentum szövegének számítógépbe való bevitele novemberben megkezdődött. Keith Holmes, a CBF Cigány csoportjának egyik tagja a közelmúltban sikerrel tette számítógépre néhány bibliai rész szövegét. „Először azt hittük, hogy majd teljesen manuális módon kell begépelnünk a teljes szöveget, és erre már önkéntesek is jelentkeztek a CBF-től (Dél-Karolinából), hogy segítsenek elvégezni ezt a munkát." – mondta Thomas. „Most így, hogy a szöveg gépi úton is bevihető a számítógépbe, ezzel időt és költséget spórolhatunk. Ez egy újabb mérföldkövet jelent a világ cigányainak az evangéliummal való megismertetésében. Most amikor az emberek kérdezgetik, hogy „Mikor olvashatjuk már a saját nyelvünkön a biblia többi részét is?", – már azt válaszolhatjuk: „Nemsokára, már tényleg nemsokára!"

EBPS, 97. 10. 27.

A vallásszabadság bukása Oroszországban

(Religious freedom falls in Russia)

Szeptember 19-én Oroszországban az országgyűlés alsóháza, az Állami Duma túlnyomó többséggel megszavazta az államvallás ügyében a vallási bizottság és a Jelcin vezette kabinet tárgyalása során született kompromisszumos törvényjavaslatot.

A Duma vallási bizottságának vezetője, Viktor Zorkalcsev kijelentette, hogy a törvény meg fogja akadályozni a különféle vallások terjeszkedését Oroszországban, valamint törvényen kívülre helyezi a totalitárius szektákat és behatárolja a misszionáriusok tevékenységi körének lehetőségeit. *(Folytatás az 53. oldalon)*

TALLÓZÓ

Ifj. R. G. Glazce

Vallástétel

A vallástétel fontos része az egyén életének a megváltás megtapasztalása kezdetén. Pál kijelenti:

***„Mert ha te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságban, szájjal pedig vallást teszünk az üdvösségre"* (Róm 10:9-10).**

Fontos a vallástétel a keresztyén élet folyamatos gyakorlásában is. Keresztyénekhez szól János apostol, mikor ezt írja: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsátja a mi bűneinket és megtisztít minket minden igazságtalanságtól"* (1Jn 1:9).

A görög nyelvben a vallástételt a *homologein* szóval fejezik ki. Ez a meghatározás két szóból tevődik össze; *homos*, amelynek a jelentése „hasonló, egyenlő, ugyanolyan", és a *logos*, vagyis „szó", a „kimondott beszéd". A vallástétel tehát egyformán vonatkozhat bármelyik meghatározásra az itt felsoroltak közül; „ugyanazt mondani, mint a másik" – „megegyezően nyilatkozni" – „megvallani" kijelenteni vagy „tanúsítani".

A vallástétel jelentheti valakinél a bűnvallást, de ugyanúgy jelenthet ünnepélyes hitvallást egy személyről, akiben bízik, vagy egy tantételről és igazságról, amiben hisz.

Sok mellékjelentése van a *homologeó*-nak ezért aztán a fordításokban többféle változatban jelenik meg. Ezek között található: „igéret" „megjegyzés" „elismerés" és „vallomás". A „megegyezés", vagy „hasonlóképpen szólnak" fogalma benne van szinte az egész Újszövetségben. Mikor Heródes születésnapján Salome táncol a vendégek előtt, Heródes jókedvében „igéretet tesz" (*homologein*), amit esküvel erősít meg, hogy kérjen tőle bármit, számíthat rá, hogy meg is kapja (Mt 14:7). Ez magában foglalja az egyezséget és az elkötelezettséget. Heródes kötelezte magát, hogy Heródiás lánya követelhet tőle bármit, ő azzal megegyezik.

A szó jelentheti mindkettőt, engedélyt ad és ünnepélyesen fogadalmat tesz. A zsidókhoz írt levélben felsorolt „hithűsökre" vonatkoztatva ez így hangzik: *„Hitben haltak meg mindezek, nem nyervén el az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tévén arról, hogy idegenek és vándorok e földön"* (Zsid 11:13). Ebben a hívők elismerték, hogy Isten az ő jövőjük.

A vallomás szó magában hordozza a tanúságtétel fogalmát is. Ilyen értelemben rendszerint ítélethozatallal kapcsolatos, ahogy azt a Lk 12:8-ban látjuk: *„Mondom pedig néktek: valaki vallást tesz énrólam az emberek előtt, az Embernek Fia is vallást tesz (homologein) arról az Isten angyalai előtt"*. Elismerni, vagy megvallani Krisztust az emberek előtt azt jelenti, hogy bensőmben egyetértek a Szentlélek vezetésével, és tanúvallomással megerősítem, hogy átadtam életemet Krisztusnak. Ezt a tanúvallomást aztán majd Jézus képviseli Isten előtt az ítéletkor. Ilyen értelemben a tanúvallomásnak eszkatologikus, vagyis végidőkre szóló jelentése is van.

A bűnvallás a megváltott egyén életének tartozéka. 1Jn 1:9-ben azt mondja, hogy a bűnbocsánat és a hamisságtól való megtisztulás a bűnvallástól függ. A bűnvallás alapvető feltétele, hogy ugyanazt mondja, mint a másik, vagyis a Szentlélek. A Szentlélek győz meg engem a bűneimről. A bűnvallásban a bűnös vallomása megegyezik azzal, amiről a Szentlélek már meggyőzte, s ő most vallomásával elismeri a Szentlélek kinyilatkoztatásának igazságát.

De a vallástétel, amely üdvösségünket is magában foglalja több, mint csak egy egyszerű bűnvallás. Ebben benne van az is, hogy Jézus Úr (Róm 10:9), ehhez még az is hozzá tartozik, hogy elkötelezem magam annak a Jézus Krisztusnak, aki legyőzte a halált, és átadom magam az Ő igazságának. *„Szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból..."* (Róm 10:9).

Bár a vallástétel minden esetben szájjal történik, nem választható el az egyén meggyőződésétől és magatartásától. Azok, akiknek vallomása ellenkezik a cselekedetükkel, ítélet alá esnek. *„Vallják (homogein), hogy ismerik Istent, de cselekedeteikkel tagadják; ezek utálatosak és hitetlenek, engedetlenek és alkalmatlanok a jócselekedetre"* (Tit 1:16).

(Biblical Illustrator)
Ford.: Gerő Sándorné

SAJTÓFIGYELŐ

A vallásszabadság bukása Oroszországban

(Az előző oldal folytatása)

A szavazás ideje alatt keresztyén csoportok tüntettek a parlament épülete előtt kezükben a felirattal: „A protestánsok is oroszok!". De tiltakozásukra azonnali válasz jött a szélsőjobboldal felől. Vlagyimír Zsirinovszkij mondta: „Amennyiben az Oroszországi Ortodox Egyház azt mondja, hogy meg kell szavaznunk a törvényt, akkor igenis hallgatnunk kell rájuk. Viszont egyáltalán nem szabad azokra az emberekre hallgatnunk, akik az épület előtt állnak, és nem szabad engednünk az Amerikai Egyesült Államok nyomásának."

Az Oroszországi Ortodox Egyház moszkvai pátriárkája, Szergej érsek lelkesen üdvözölte a szavazás eredményét. Kritikusok azt állítják, hogy az Ortodox Egyház visszatér az erőteljes elnyomás eszközeihez, hogy azzal korlátozzák, sőt teljesen lehetetlenné tegyék más keresztyének (beleértve ebbe a katolikusokat és a protestánsokat is) munkálkodásait és megakadályozzák tevékenységük szabad végzését Oroszországban.

Szeptember 24-én az orosz parlament felsőháza, a Szövetségi Tanács egyhangúlag jóváhagyta az ellentmondásos törvényjavaslatot, amelyet szeptember 19-én a parlament alsóháza, az Állami Duma megszavazott. A törvényjavaslat aláírás végett most visszakerül Borisz Jelcinhez, az elnökhöz, aki várhatóan aláírásával azt törvényerőre fogja emelni.

(Evangelicals Now angliai keresztyén havilap 1997. nov. számából)
Ford.: Kiss Zoltán

Illusztrációk gyűjteménye

Gyűjtötte: dr. Gerzsenyi László

Az Úr eljövetele

Csak tegyük fel, hogy az Úr holnaptól kezdve megbetegítené azokat, akik betegségre hivatkozva nem mennek el vasárnap a gyülekezetbe!

Csak tegyük fel, hogy az Úr eltávolítana minden gyermeket, akiket a szülők kifogásul használnak arra, hogy távolmaradnak a gyülekezettől!

Csak tegyük fel, hogy az Úr szegénységbe döntené azokat, akik az adakozásra való felszólításkor a szegénységükre hivatkoznak!

Csak tegyük fel, hogy az Úr mindenkit halálra kövesztetne, aki tele van kapzsisággal, mint Ákán volt!

Csak tegyük fel, hogy az Úr megláttatná a szülőkkel, hogy milyen jövőt készítettek elő példájukkal vagy hanyagságukkal a gyermekeiknek!

Csak tegyük fel – és aztán az Úr segítségével éljünk és szolgáljunk úgy, mintha hamarosan betoppanna az örökkévalóság!

Pedig hamarosan itt lesz. *„Íme, eljövök hamar!"* (Jel 22:12) – mondja az Úr.

A só munkája

Fiatalok összejövetelén a következő bibliaversről beszélgettek: *„Ti vagytok a föld sója."* Egymás után jöttek a magyarázatok a „só" jelentéséről. „A só jó ízt ad az ételnek" – mondta az egyik fiatal. „A só megőriz a romlástól" – említette egy másik. Ezután egy kínai keresztyén lány beszélt tapasztalatáról, amit senki más nem említett. Ezt mondta: „A só szomjúságot teremt." Hirtelen csönd támadt a teremben. Mindenki ezen gondolkodott: teremtettem-e már szomjúságot valakiben az Úr Jézus Krisztus után?

Keresztyénség

Sok férfi és nő ékesszóló bizonysága keresztyén hitének a képmutatás nélküli, elrejtőző és odaszentelt életével. Robert Ingersoll egyik rokona, akit a családban Sára nagynéninek ismertek, az óceán közelében élt. Odaszentelt tanulmányozója volt a Bibliának, és csodálatos keresztyén életet élt. Egy napon csomagot kapott a postán, és amikor felnyitotta, abban R. G. Ingersoll Biblia-ellenes könyveinek egy-egy példányát találta. Az első oldalon ezeket a szavakat olvasta Ingersoll aláírása fölött: „Ha minden keresztyén úgy élt volna, mint Sára nagynéni, talán ez a könyv sohasem látott volna napvilágot." Vitathatatlan tény, hogy a következetes keresztyén élet sokkal meggyőzőbb volt e hitetlen írónak, mint bármi a világon.

Családi élet

Azt olvassuk egy gazdag emberről, hogy megvásárolt egy nagyon drága képet, mely Jézust ábrázolta. Nagy gonddal igyekezett neki helyet keresni lakásának valamelyik falán. Végül hívott egy belsőépítészt, aki alaposan megvizsgálta a házat és a képet, majd így szólt: „Uram, ezt a képet nem lehet elhelyezni az ön otthonában. Olyan hajlékot kell készítenie, amibe beleillik." Ugyanígy kell rendeznünk otthoni életünket, hogy meghívhassuk Jézust állandó lakónak.

Életpélda

Henry M. Stanley rátalált Livingstone-ra Afrikában, és egy ideig vele együtt lakott. Itt van erről szóló bizonyságtétele: „Elmentem Afrikába úgy, mint akit Londonban a legnagyobb ateistának tekintettek. De eljött az idő, hogy magamba tekintsek. Láttam ezt a magányos embert és megkérdeztem magamtól: »Mi lehet a hajtóereje annak, hogy itt tartózkodik – talán nem teljesen józan, vagy mi az oka ennek? Mi lelkesíti őt?« A találkozásunk után, hónapokon át azon töprengtem, hogy ez az öregember mindazt megvalósította, amit a Biblia üzen. »Hagyd el mindenedet és kövess engem!« Lassanként mások iránti együttérzése ragályossá vált; az én együttérzésemet is felgerjesztette, amikor láttam kegyességét, finomságát, lelkesedését, őszinteségét és azt, hogy miként teljesítette feladatait. Ezt látva megtértem, jóllehet sohasem próbált megtéríteni."

Keresztyének

Sok keresztyén olyan, mint a talicska – csak akkor halad, ha kényszerítik.

Egyesek olyanok, mint a kenu – pacskolni kell körülöttük.

Mások olyanok, mint a papírsárkány – ha nem tartjuk őket pórázon, elrepülnek.

Egyesek olyanok, mint a cicák – megelégedettebbek, ha simogatják őket.

Némelyek a futballhoz hasonlítanak – nem lehet tudni, hogy a következő pillanatban merre pattannak el.

Mások olyanok, mint a luftballon – tele vannak levegővel, és készek arra, hogy robbanjanak.

Egyesek olyanok, mint az utánfutók – vonszolni kell őket.

Egyesek olyanok, mint a villanykörték – be- és kikapcsolni kell őket.

Vannak, akik mindig arra törekednek, hogy a Szentlélek irányítsa őket.

Életpélda

Assziszi Ferenc egy napon így szólt követőihez: „Menjünk el egy távoli faluba és prédikáljunk!" Amint mentek, találkoztak egy alázatos gyalogossal, aki nagyon nehéz lelki teher alatt szenvedett. Assziszi Ferencnek nem volt sietős az útja, ezért figyelmesen meghallgatta az ember nyomorúságának történetét. Amikor elérték a falut, a szent beszélt a boltosokkal, időt fordított a földművesekre gyümölcsös és zöldséges standjaiknál, és játszott a gyermekekkel az utcán. Hazafelé menet találkozott egy földművessel, aki szénát vitt szekerén, és Assziszi Ferenc leállt vele beszélgetni. A délelőtt elmúlt, a csoport visszatért a kolostorba, ahonnét kora reggel elindultak. Egyik tanítványa eléggé kiábrándultan így szólt Assziszi Ferenchez: „Ferenc testvér, azt mondtad, hogy prédikálni fogsz. Már a délelőtt is elmúlt, és egy prédikációt sem tartottál." Ferenc így válaszolt: „De hiszen egész úton prédikáltunk... Nincs haszna, ha elmegyünk valahova prédikálni anélkül, hogy ne prédikálnánk, amint megyünk."

Keresztyén életszabály

Dr. Wilbur Chapman a következőt tekintette keresztyén életszabályának: „Életemet a következő alapelv irányítja: ami homályosítja Krisztus-látásomat, vagy elveszi étvágyamat a bibliatanulmányozástól, vagy megnyomorítja imaéletemet, vagy nehézzé teszi a keresztyén szolgálatot, az helytelen, és mint keresztyénnek, kerülnöm kell." Ez az egyszerű szabály segíthet nekünk a helyes ösvény megtalálásában az élet útján.

Élő Biblia

Lükurgosz, jóllehet nagy törvényadó volt, nem engedte meg, hogy bármelyik törvényét írásba foglalják. Az volt az alapelve, hogy az emberek életébe és viselkedésébe beleszőtt törvények a leghasznosabbak boldogságuk elérése érdekében. A polcon vagy az asztalon levő Bibliák megsokszorozása könnyű, de a „járkáló Szentírás" megsokszorozása szent emberek alakjában, akik ezt mondják: „Szívembe rejtettem beszédedet", – sokkal nehezebb.

Missziómunka

Úgy becsülik, hogy a világon működő valamennyi misszionárius együttvéve a világon élő pogányoknak csak fél százalékát éri el bizonyságtételével. Miként érhetjük el a többi kilencvenkilenc és fél százalékot? Úgy, hogy imádságainkkal megalapozott evangéliumi irodalmat és rádiós szolgálatot támogatunk, amelyekkel el lehet érni a meg nem tértek százmillióit.

Jézus követése

Tennyson így írta le egy lovag fogadalmát: „Élj tisztán, mondd az igazságot, igazítsd ki a rosszat, kövesd a királyt; különben miért születtél?" Ugye mennyire helyénvaló ez a mottó a keresztyénnek is? Tiszta, szent életet kell élnie; mindig az igazat kell mondania, és minden tőle telhetőt meg kell tennie a helytelenségek helyreigazítása érdekében. Mindenekfölött, követnie kell a Királyt, az Úr Jézus Krisztust, hitünk szerzőjét és beteljesítőjét!

Keresztyén irodalom

Ma a következő kihívással kell szembenéznünk: az egész Biblia elérhető a világ népessége nyelvének 90 százalékán. A nyelveknek egy másik 5 százalékában a Biblia egyes szakaszai érhetők el. Az a feladatunk, hogy a lehető leghamarabb készítsünk bibliatanulmányozó kézikönyveket. A világ fokozatosan egyre inkább megtanul írni-olvasni. Azt mondják, hogy hetente egy millió és egy évben 52 millió ember tanul meg olvasni.

Evangéliumi irodalom

Hitler egyik testőrét Kurt Wagnernek hívták. Imádta Hitlert és istenként tisztelte. A háború végén, amikor Hitler öngyilkosságot követett el egy berlini bunkerben, Kurt hite megrendült a Führerben, és ő is öngyilkos akart lenni. Amikor az utolsó csésze kávé után nyúlt, kezébe akadt egy eldobott evangéliumi irat, amit először felületesen, később mind nagyobb érdeklődéssel olvasott. Az evangéliumi traktátus olvasásának eredményeként megkeresett egy istenfélő lelkipásztort, aki Krisztushoz vezette. A keményszívű Kurt teljesen átalakult és békeszerető emberré lett, mint új teremtmény Krisztusban, mert elfogadta őt, mint Urát és Megváltóját.

Önfeláldozás

Thomas S. Steward egy késsel megsértette az egyik szemét. Egy szemspecialista megállapította, hogy a sérült szemet el kell távolítani az egészséges szem megvédése érdekében. Amikor vége lett az operációnak és megszűnt az érzéstelenítő szer hatása, a beteg akkor vette észre, hogy a sebész az egészséges szemét vette ki, és ezért a fiatalember teljesen megvakult. A fiú mégis tovább folytatta tanulmányait az egyik montreali egyetemen, testvérének, William Stewartnek a segítségével, aki olvasta neki a könyveket és vele volt egyetemi életének minden szakaszában. A vak testvér osztályelsőként fejezte be tanulmányait, a testvére meg második lett az osztályban. William valójában szemévé lett Thomasnak, vak testvérének.

Keresztyén irodalom

Egy édesanya csomagot készített, hogy Indiába küldje. Hatéves kisfia mindenképpen bele akart tenni a csomagba egy kis füzetet, aminek ez volt a címe: „Jöjj Jézushoz!" Rá volt írva a neve ezzel a kis imádsággal együtt: „Kívánom, hogy aki ezt megkapja, hamarosan tanulja meg szeretni Jézust!" Amikor a gyermek füzete megérkezett abba a távoli országba, végül egy hindu papnak adták, aki a misszionáriusokat tanította a bennszülöttek nyelvére. Átvette anélkül, hogy rátekintett volna, de hazafelé menet eszébe jutott a kis füzet, elővette és elolvasta a külsején levő kézírást. A gyermek imádsága annyira megérintette, hogy mohón olvasni kezdte. Hamarosan elhagyta bálványait és átadott életű misszionáriussá lett népe körében. Tizenöt évvel később amerikai misszionáriusok látogatták meg hegyi faluját, és ott megtalálták a megtért hindu papot ezerötszáz tagú gyülekezetének az élén, akik megtanulták Jézust szeretni mint személyes Megváltójukat.

Embertársi szeretet

Egy költő versbe foglalta „Abu Ben Adem", a jó ember meséjét, aki egy éjszaka arra ébredt, hogy egy angyal ül mellette és valamit ír egy aranyozott könyvbe. Ben Adem megkérdezte, hogy mit ír, és ezt a választ kapta: „Azok neveit írom ide, akik szeretik az Urat." „Vajon az én nevem már ott van?" – kérdezte. „Nem" – mondta az angyal. „Akkor írd oda a nevem úgy, hogy szeretem embertársaimat." Az angyal engedett neki és eltűnt. A következő éjjel visszatért az angyal és megmutatta Ben Ademnek azok neveit, akiket megáldott Isten szeretete, és íme, az ő neve volt a többiek élén.

Jézus szeretete

Egy ember így tanulta meg szeretni az Urat. Ezt mondta: „Egy reggel, amint munkába mentem, gondolkoztam ezeken a szavakon: »Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?«, és kívántam teljes szívemből, hogy azt válaszolhassam, amit Péter. Szomorúan vettem tudomásul, hogy nem tehetem. Aztán ez a gondolat vetődött fel bennem: ha nem mondhatom el azt, amit Péter, talán egy kicsit megváltoztatva elmondhatnám. Arra gondoltam, hogy mit nem mondhatnék el. Azt nem mondhatnám, hogy »Uram, te tudod, hogy nem szeretlek téged«, és ebben vigaszt találtam. Végre elég bátorságot nyertem, hogy föltekintsek és elmondjam: »Uram, te tudod, hogy szeretni akarlak téged.« Aztán gondoltam iránt gyakorolt nagy szeretetére, életére, szavaira, keresztjére, és mielőtt rájöttem volna, hogy mit csinálok, föltekintettem és így szóltam: »Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.« Ebben a pillanatban a megbocsátás és az új élet áradt a szívembe."

Keresztyén irodalom

Leigh Richmond elejtett egy traktátust a város egyik járdán és azért imádkozott, hogy azt egy gonosz ember vegye föl. Arra ment egy rossz hírű ember és föl is vette. Magával vitte a traktátust a börtönbe és megtért, majd megírta a Zarándok útját, amely milliókat állított az igazság útjára. Ez az ember Bunyan János volt.

Mártíromság

1555. július 1-én megégették John Bradfordot. Ő volt VI. Edward angol király lelkésze és az egyik legnépszerűbb prédikátor a maga korában. De mártírrá lett a hitéért. Amint vitték a kivégzés helyére, engedélyt adtak neki a szólásra, és a szekérről, amelyen szállították, egész úton ezt kiáltozta: „Krisztus, Krisztus, senki más, csak Krisztus!"

Szeretet

Aleida Huissen, egy 78 éves holland asszony 50 éven át dohányzott, és egész idő alatt próbálta abbahagyni káros szenvedélyét. Sajnos, nem sikerült neki mindaddig, amikor végre egy különös esemény kapcsán föladta szenvedélyét. Mi volt ennek a titka? Leo Jansen, egy 79 éves férfi, aki az előző évben megkérte, de nem akart vele összeházasodni, amíg Aleida abba nem hagyta a dohányzást. Aleida ezt mondta: „Az akaraterő sohasem volt elég ahhoz, hogy leszokjam a dohányzásról, de az igazi szeretet ezt is elvégezte."

Isten szeretete

Egyszer egy püspöktől megkérdezte a kisfia: „Papa, mit jelentenek ezek a szavak, hogy kerúbok és szeráfok?" A püspök elmondta a kis kérdezőnek, hogy a kerúbok a héberben kapcsolatosak az ismerettel és a szeráfok meg a tűzzel, majd megmagyarázta, hogy általános feltételezés szerint a kerúbok olyan angyalok, akik az ismeretben tűnnek ki, a szeráfok pedig Isten iránti szeretetükben jeleskednek. A kisfiú így válaszolt: „Akkor remélem, hogyha meghalok, szeráf lesz belőlem, mert inkább akarom szeretni Istent, mint mindent tudni."

Anyák napja

G. Campbell Morgannak négy fia volt. Mindnyájan lelkipásztorok lettek. Egy családi ünnepélyen az egyik barátjuk megkérdezte a fiúktól: „Melyik Morgan a legnagyobb prédikátor?" A fiúk rátekintettek apjukra és ő ezt felelte: „Az édesanyjuk."

Mártíromság

Husz Jánost, Prága bátor prédikátorát letartóztatták, bűnösnek mondták ki és máglyahalálra ítélték az 1415-ös egyházi zsinaton. Amikor Husz meghallotta ítéletét, térdre esett és így imádkozott: „Úr Jézus, bocsáss meg ellenségeimnek!" Aztán amikor odaláncolták a máglyához, így könyörgött: „Ó, Uram, benned bízom, ne engedj megszégyenülnöm!" Végül kioltották a lángok „a reformáció hajnalcsillagá"-nak életét.

Jézus szeretete

Gustave Doré a végső ecsetvonásokat festette Krisztus arcán az egyik festményén, amikor egyik csodálója csöndben belépett műtermébe, és viszszafojtott lélegzettel figyelte a művészt. Doré megérezte jelenlétét és kedvesen így szólt hozzá: „Bocsánat, nem tudtam, hogy itt van." A vendég így válaszolt: „Doré úr, nagyon kell szeretnie őt, ha így meg tudja festeni!" A festőművész felkiáltott: „Szeretem őt? Igen, szeretem őt, de ha jobban szeretném, akkor még jobban meg tudnám festeni!" Ha jobban szeretjük Krisztust, akkor jobban szolgáljuk őt.

Szülőszeretet

Egy kisfiú kijelentette, hogy édesanyját „teljes erejéből" szereti. Megkérték, magyarázza el, mit jelent az a kifejezés, hogy „teljes erejéből". Így válaszolt: „Megmondom neked. Tudod, egy bérház negyedik emeletén lakunk, és nincs lift a házban, a szén meg lent van a pincében. Édesanya mindig nagyon elfoglalt és nem nagyon erős. Ezért én gondoskodom arról, hogy a szenesláda sose legyen üres. A szenet fölviszem a negyedik emeletre teljesen egyedül. Pedig elég nagy a szenesláda. Teljes erőmre szükség van ahhoz, hogy följussak vele. Vajon ez nem azt jelenti, hogy édesanyámat »teljes erőből« szeretem?"

Misszionáriusi szolgálat

A Standard Oil Company előkészületeket tett arra, hogy bevonul Indonéziába is. A vállalat vezetői igazgatót kerestek indonéziai működésük élére. Tájékoztatták őket arról, hogy arra a tisztségre a legalkalmasabb ember egy bizonyos misszionárius lenne. A vezetők megközelítették a misszionáriust, hogy felkérjék a tisztségre. Évi 30 ezer dollárt ajánlottak neki fizetésül. A misszionárius elutasította az ajánlatot. Az olajvállalat vezetői fölemelték a fizetési ajánlatot, de ő továbbra sem fogadta el. Végül ezt mondták neki: „Csak mondja meg, hogy mennyit kér, mi megfizetjük, ha az általunk ajánlott fizetés nem elég nagy." A misszionárius ezt felelte: „A fizetés elég nagy, csak a munkakör nem elég nagy."

Lelki alvás

Az ördög nagy jubileumot tartott, amelyen szolgái összeverődtek és jelentették küldetésük eredményeit. Az egyikük ezt mondta: „Rászabadítottam a sivatag vadállatait a keresztyének karavánjára és a csontjaik most ott fehérednek a homokban." Az ördög rámordult: „Mit tettél? A lelkük üdvösségre jutott." Egy másik így szólt: „Tíz éven át csupán egyetlen keresztyént tudtam elaltatni, és sikerült, mert még mindig alszik." Az ördög elégedetten felkiáltott és a pokol lakói diadalittasan ujjongtak.

Mártíromság

Három évszázad után a keresztyénség elterjedése ellenére is a gladiátori viadalok megtekintése volt a római állampolgárok nagy résznek kedvenc időtöltése. Nagy Konstantin betiltotta ezeket, de a népesség ellenállt. Hogy elkerüljék a lázadást, a császár engedett akaratuknak. Honorius császár megint elrendelte a tilalmat, de mindhiába. Egy napon, amint a gladiátori viadalhoz készültek, Telemachus szerzetes berohant az arénába és elválasztotta a harcoló feleket. Ekkor a nézők méltatlankodva közbeavatkozásán, felszaggatták a márványpadokat és rárohantak, majd eltiporták az „arénában, amely embervérre szomjazó démonokkal telt meg." Halálával azonban Telemachus szerzetes győzött, és a gladiátori viadalok örökre megszűntek. Ő volt az utolsó mártír a Kolosszeumban.

Az imádság

Dr. Wilbur Chapman ezt írta barátjának:

Valami nagy tanulságot szűrtem le az imádsággal kapcsolatban. Egyik angliai misszióállomásunkon nagyon kis hallgatóság előtt szolgáltunk, de kaptam egy üzenetet, hogy egy amerikai misszionárius majd imádkozik azért, hogy Isten áldása áradjon ki a munkánkra. Úgy ismerték őt, mint az imádkozó Hyde-t. A dagály csaknem azonnal megérkezett. A terem zsúfolásig megtelt, és első felszólításomra ötvenen fogadták el Krisztust, mint Megváltójukat. Amikor távoztunk, így szóltam: „Hyde úr, kérem, imádkozzék értem is!" Bejött a szobámba, bekulcsolta az ajtót, és térdre esett, majd öt percig várt anélkül, hogy egyetlen szótag kijött volna az ajkán. Hallhattam saját szívdobogásomat és az övét is. Forró könnycseppek folytak végig az arcomon. Tudtam, hogy Istennel vagyok. Aztán felfelé fordított arccal, de még mindig térdelve így szólt, miközben potyogtak a könnyei: „Ó, Isten!" Aztán legalább öt percig megint csendben maradt; és amikor tudta, hogy Istennel beszélget, szívének mélyéből olyan kéréseket mondott értem, amilyeneket még sohasem hallottam. Fölkeltem térdeimről, és megtudtam, hogy milyen az igazi imádság. Hiszem, hogy az imádság hatalmas, és ezt annyira hiszem, ahogy még sohasem hittem.

Misszionáriusi szolgálat

Egy skót fiú egy patak mellett feküdt egy pokrócon, ott elaludt és csodálatos álmot álmodott. Az ég sziporkázó, aranyos fényben ragyogott. Ebből a fényből tüzes lovak által húzott szekér gördült ki, ami egyre gyorsabban száguldott alá az égből, és amikor a fiú közelébe ért, hangot hallott, ami olyan édes volt, mint a hegyi patak csörgedezése: „Jöjj föl ide! Munkát bízok rád!" Amikor fölkelt, hogy engedelmeskedjék, rájött, hogy álom volt az egész. Ennek hatása azonban vele maradt, és egy napon a szobájában letérdelt az ágya mellett és így imádkozott: „Ó, Uram. Te tudod, hogy aranyam és ezüstöm nincs. Amim van, neked adom. Fölajánlom magam. Elfogadod ezt az ajándékot?" Isten elfogadta az ajándékot, és abból a fiúból valóban nagy misszionárius lett, Alexander Dull, India misszionáriusa.

Lágymelegség

Mostanában beszéltem valakivel, akit Lágymeleg úrnak nevezek, mert ráillett a „sem hideg, sem hév" kifejezés. Azt mondta, hogy keresztyén, de ritkán megy el a gyülekezetbe. „Nagy feszültségben vagyok a munkahelyemen – magyarázta –, és gyakran elmegyek halászni hétvégeken, hogy kipihenjem magam. A gyülekezetre nincs panaszom, de az embernek nem jut ideje mindenre." Lágymeleg úr az adakozással is hadilábon állt. Ezt így magyarázta: „Amikor gyülekezetbe megyek, teszek valamit a perselybe, és azt hiszem, hogy Isten csak ennyit vár tőlem. Ha jövedelmem tizedét adnám, akkor az nagyon sokra rúgna. Egyszerűen nem tudják, hogy milyen sokba kerül nekem a halásztanya fönntartása, a klubtagsági díj és egyebek. Egyébként is a gyülekezetek túlságosan hangsúlyozzák a pénzt. Néha annyira megundorodom a Krisztusnak való odaszenteltség erőltetésétől, hogy azt hiszem, végleg távozom a gyülekezetből."

Példamutatás

A szörnyű boxerlázadás idején Kínában a lázadók elfoglaltak egy misszióállomást, lezártak minden kaput egy kivételével, és az előtt a kapu előtt egy keresztet tettek le a földre. Azt mondták, hogy akik a bent levők közül rálépnek a keresztre, megmenekülnek és életben maradnak, de akik nem lépnek rá, azokat agyonlövik. Az első hét diák rettenetes rémületében rálépett a keresztre és ezért szabadon engedték őket. De a nyolcadik diák, egy fiatal lány, nem követte el ezt a szentségtörő cselekményt. Letérdelt a kereszt mellett, erőért imádkozott, majd fölkelt, óvatosan megkerülte a keresztet és úgy ment ki a kivégző osztag előtt. Példáján megerősödve, a hátralevő kilencvenkét diák is követte őt a halálban.

Anyai példaadás

Egy hírneves indián mesélte, hogy ifjú korában 22 ezer dollárt bíztak rá, hogy vigye el egy nagyvárosba lóháton utazva. Napokon át lovagolt és egy napon kritikus pillanat következett, amikor a kísértő hangja hatolt a fülébe. „Éppen akkor értem el a várost körülvevő hegyek koronáját, és a várost keresztülszelő folyó látványa egészen megigézett. Milyen csodálatos mindez, csillogó fények a napsütésben, a folyón hajók, gőzösök. Csak el kellene adnom a lovamat és fel kellene szállnom az egyik hajóra a kincsemmel együtt, és soha többé senki meg nem találna. Előttem állt a világ, és nagy vagyon volt a kezemben azokban az régi időkben. Emlékszem arra, hogy ez a gondolat csak egy pillanatra volt az eszem lakója. Legyen hála Istennek, a kísértés nem talált vendégfogadásra. És mit gondolsz, mi segített a szabadulásban? Arra gondoltam, hogy távol a folyókon és hegyeken ezer meg ezer kilométernyi messzeségben egy kis falusi házban egy padon egy idős édesanya olvasott fiának Isten beszédeiből." Ennél a pontnál az idős ember szavai elcsuklottak, és túláradó érzelmek között ezt mondta lányának: „Majd befejezzük ezt egy másik alkalommal." Ezután hátradőlt székén és meghalt.

Misszionáriusi szolgálat

Raymond Lull volt az első keresztyén misszionárius a mohamedánok között. Amikor Pisa közelében hajótörést szenvedett, jóllehet túl volt a hetvenen, bátorságát így vallotta meg: „Egyszer elég gazdag voltam; valamikor volt feleségem és voltak gyermekeim; valamikor szabadon élveztem ez élet örömeit. De mindezekről örömmel lemondtam, hogy továbbterjesszem az igazság ismeretét. Tanultam arabul, és többször kimentem a szaracénok közé az evangéliumot prédikálni. Többször bebörtönöztek, megkorbácsoltak, éveken át igyekeztem meggyőzni a keresztyénség vezetőit, hogy támogassák a mohamedánok megtérítésének ügyét. Most bár öreg és szegény vagyok, de nem keseredem el. Kész vagyok, ha Isten akarja, kitartani mindhalálig." Úgy halt meg, hogy 1314-ben halálra kövezték Afrikában, miután a megtértek kicsiny nyáját összegyűjtötte.

Az imádság

Egy wesleyanus igehirdető és menyasszonya úgy kezdték házaséletüket, hogy mindennap kétszer imádkoztak egymással és egymásért. Ezt a gyakorlatot követték, amikor csak erre lehetőségük nyílt; egészen életük végéig. Amikor idősek lettek, a férfi megjegyezte: „Nagyon rövid időn belül feleségemmel együtt ünnepeljük házassági jubileumunkat, és nem gondolom, hogy házaséletünk ötven éve alatt egyetlen bántó tekintet vagy bántó szó felhőzte volna kapcsolatunkat."

Vidám esetek

Gyűjtötte: dr. Gerzsenyi László

A fiatal, tapasztalatlan lelkipásztor az éneklést próbálta vezetni a kis falusi gyülekezetben, ahol semmi hangszer nem volt. „Ó, volna bár ezernyi nyelvem..." kezdetű ének indításakor nagyon magas hangot ütött meg, és nem is tudta folytatni, ezért az egyik földműves atyafi ezt ajánlotta: „Fiam, próbálkozzék ötszázzal!"

Az egyik buszon egy asszony minden öt percben emlékeztette a buszvezetőt arra a megállóra, ahol le akar szállni. „Honnan tudom meg, hogy melyik az én megállóm?" – kérdezte a sofőrt. „Onnan, hogy szélesen fogok mosolyogni."

A vasárnapi iskolai tanítónéni így magyarázza a rablás bűnét: „Tolvajnak nevezzük azt, aki elveszi a másik ember tulajdonát. Jancsika, te nem figyelsz!" „De figyelek, Kati néni!" „Igen? Akkor mondd meg, ha kiszedek a zsebedből száz forintot, mi vagyok?" „Varázsló, Kati néni!"

Az édesapát figyelmezteti a lelkipásztor, hogy a gyermeke sokat hazudik a vasárnapi iskolában. Az apa tűnődve ezt mondja: „Nem tudom, honnan tanulja, hiszen a feleségem nem szokott hazudni... én meg nagyon ritkán vagyok otthon."

A kislány ezt kérdezte édesapjától: „Apu, miért énekel anyu?"
„Azért, hogy a kisbaba elaludjon."
„Abbahagyja az éneklést, ha elalszik a kisbaba?" – „Igen, kicsikém." – „Akkor azon csodálkozom – folytatta a kisleány –, hogy a kisbaba miért nem csinál úgy, mintha aludna."

A tízéves kisfiút megkérdezte anyukája, hogy mit tanult a vasárnapi iskolában. Ő egy izgalmas mesébe kezdett: „A tanító néni arról beszélt, hogy Isten elküldte Mózest az ellenséges vonalak mögé, hogy szabadítsa ki az izráelitákat Egyiptomból. Amikor a Vörös-tengerhez érkeztek, Mózes hívta a mérnököket, akik pontonhidat építettek. Amikor midenki átkelt, visszanéztek, és látták, hogy közelednek az egyiptomi tankok. Mózes rádión hívta a főhadiszállást, hogy küldjenek bombázókat és robbantsák fel a hidat, majd megszabadította az izráelitákat."

„Pisti – szólalt meg az anya –, tényleg így mondta el a tanító néni?"

„Nem pontosan – felelte a kisfiú –, de ha úgy mondtam volna el, ahogy ő, akkor sose hittél volna nekem."

Temetőt kellene nyitni, de nincs meg hozzá a pénz, mert a hívők nem adakoznak rendszeresen. A lelkipásztor nagyon sokat kesereg emiatt, és prédikációjában kemény szavakkal ostorozza a híveket: „Adakozni, az persze nem tetszik, de a temetőben feküdni, az tetszene..."

Gondolatok a pénz körül

– Elmondanád, hogy miként lettél gazdag ember?

– Oltsd le a villanyt és elmesélem neked!

– Már nem is kell elmondanod, mert azt hiszem, mindent tudok.

❖

Egy kis amerikai városban gúnyt űztek egy elmebetegnek tartott férfiból, mert valahányszor elébe tettek egy huszonöt centest és egy egydollárost, mindig a huszonöt centest választotta. Valaki megkérdezte tőle, hogy miért a huszonöt centest választja az egydolláros helyett. Ezt felelte: „Ha az egydollárost választanám, akkor többé senki sem tartana elmebetegnek, és nem lenne esélyem a huszonöt centes választására."

❖

– Mondd, kérlek, Kovácsné aktív tagja a gyülekezeti varrókörnek?

– Egyáltalán nem. Egy szót se szól, csak ül és folyton varr.

❖

„Adj kölcsön 20 dollárt, de csak 10-et adj ide! Így 10 dollárral tartozol nekem, és én is tartozom neked 10 dollárral, tehát egálban leszünk!"

❖

A pesszimistától kérj kölcsön, mert nem számít rá, hogy visszakapja.

❖

Első férfi: „Az egyik festőművész annyira valószerűen festett meg egy pókhálót a mennyezeten, hogy a takarítónő órákat töltött azzal, hogy eltűntesse."

Második férfi: „Sajnálom, ezt nem hiszem el."

Első férfi: „Miért? A festőművészek csinálnak ilyeneket."

Második férfi: „Azok igen, de a takarítók nem."

❖

– Tudsz titkot tartani?

– Természetesen.

– Pénzt szeretnék kölcsönkérni.

– Ne aggódj! Vedd úgy, mintha sose hallottam volna!

❖

Egy híres olajmágnás azon kapta hétéves fiát, hogy egy ezerdolláros bankjeggyel gyújtott cigarettára.

A dühös apa így dorgálta fiát: „Hányszor mondtam már, hogy túl fiatal vagy még a dohányzáshoz..."

Mit csinált Noé a bárkában?

A vasárnapi iskolai tanító megkérdezi az osztálytól, hogy Nóé mivel tölthette az időt a bárkában. A fiatalok el sem tudták képzelni, hogy mivel foglalkozhatott a nagy pátriárka. Ekkor a tanító tovább faggatta őket: „Nem gondoljátok, hogy a körülötte levő mély vízben sokat horgászhatott?" Az egyik tanuló így válaszolt: „Az nem lehet, mert csak két gilisztája volt."

Egy kisfiú így szólt édesanyjának: „Inkább szeretném, ha millió barátom, mint ha millió forintom lenne!"

„Miért?" – kérdezi anyukája.

„Azért, mert ha bajba kerülnék, azt hiszem, mindegyik barátom adna legalább egy forintot."

❖

Három vasárnapi iskolás gyermek dicsekszik az apjával.

Az első fiú ezt mondja: „Apám ír néhány sort, amit versnek neveznek, és kap érte 1.000 forintot."

A második így folytatja: „Az én apám néhány pöttyöt tesz egy papírlapra, amit dalnak neveznek, és kap érte 5.000 forintot."

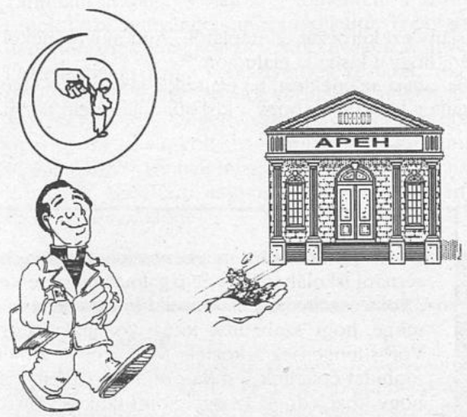
„Ez mind semmi – dicsekszik a harmadik. – Az én apám egy jegyzetlapra leír egy prédikációt, fölmegy a szószékre, felolvassa, és utána a pénzt négy embernek kell összegyűjtenie."

❖

Két milliomos baktat hazafelé egy klubból, amikor egy heves záporeső elől behúzódnak egy autószalonba. Hiába várják a megrendelt taxit, mire egyikük megszólal: „Nincs értelme, hogy taxira várjunk. Veszek egy autót és hazaviszlek téged is, meg magamat is." A másik milliomos szabódva mondja: „Azt nem engedhetem meg. Majd én veszek egy kocsit, hiszen te fizetted az ebédet."

❖

Egy zsugori férfi már tizenöt éve ugyanazt a kalapot hordja, de nehéz szívvel végre elhatározza, hogy új kalapot vesz. Bemegy hát az egyetlen kalapüzletbe a városban, amit ismer, és ezt mondja az eladónak: „Hát megint itt vagyok."

Néhány évvel ezelőtt egy országos magazin megírta, hogy az adóhivatal kapott tízezer forintot egy ismeretlen személytől ezzel a megjegyzéssel: „Sok pénzzel tartozom Önöknek. Lelkiismeretem annyira zavar, hogy nem tudok aludni. Itt van tízezer forint. Ha továbbra sem tudok aludni, akkor később még több pénzt küldök Önökhöz."